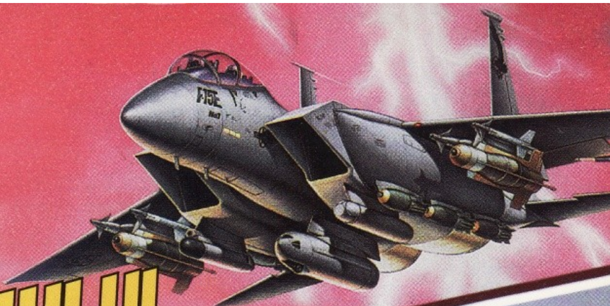
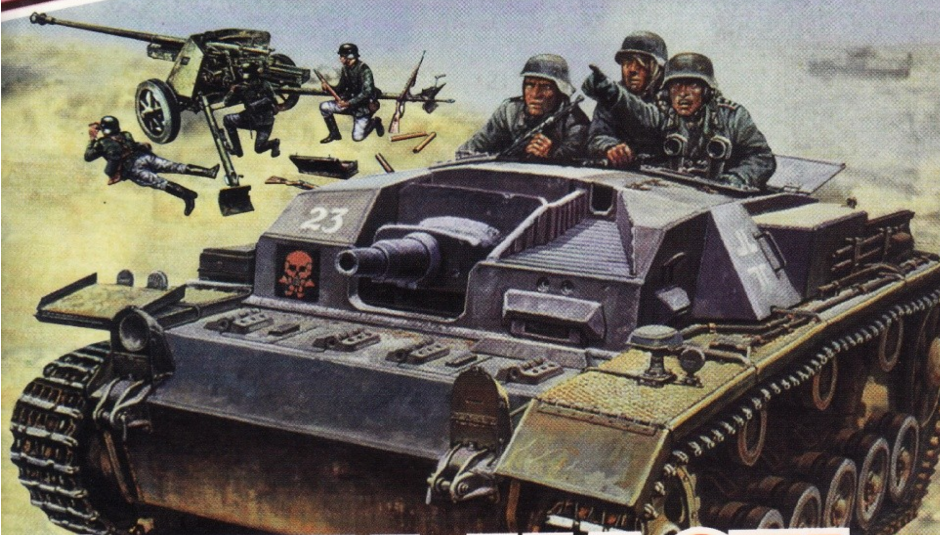

CÂINII
RÂZBOIULUI

SWEN HASEL

Nisipurile însângerate

SWEN HASEL

NISIPURILE ÎNSÂNGERATE

Traducere
CĂTĂLIN POPESCU

EDITURA Z

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: EDITURA Z

CAPITOLUL 1

Răzbunătorii onoarei

Naivii cred că soarele este imparţial. Nimic mai puţin adevărat. Soarele deşertului este o fiinţă vicleană şi linguşitoare. Un tip la fel de viclean, dar mult mai periculos este Johann Portta, Obergefreiter al eroicului Wehrmacht. De aceea soarele îl ocoleşte ori de câte ori dau ochii unul cu celălalt. Acelaşi lucru se întâmplă cu Mercenarul. Dimpotrivă, unul ca Moşul, care mai păstrează undeva, în adâncurile conştiinţei, un strop minuscul de omenie, suferă ca un câine înfofolit într-o haină de blană, închis într-un cuptor.

Soarele nu se comportă la fel cu materialele de diverse texturi. Mărunţelul a făcut pe eroul, expunându-şi umerii şi braţele goale. Când şi-a dat seama de prostia pe care o făcuse, pielea arăta ca şi cum ar fi fost scufundată în apă clocotită. A apucat pistolul mitralieră, intenţionând să se repeadă la umbră şi a dat drumul unui nou potop de

înjurături. În aparenţă, metalul îşi păstrase starea de agregare. În realitate era acum oţel topit care ardea pielea şi carnea de sub ea. Cu vremea devii expert. Aşa se întâmplă dacă te scalzi în razele fierbinţi douăsprezece ore pe zi, până când ajungi să urăşti lumina şi căldura cel puţin la fel de mult ca întunericul şi frigul.

Şi apoi mai e şi nisipul. Deşertul e un loc minunat pentru cei care vor să-şi cureţe mintea de orice gând lumesc şi să-şi petreacă restul zilelor în singurătate, cu condiţia să stea la umbră. Dar are un defect de proiectare: au folosit prea mult nisip pentru decorarea exterioarelor. La o oră după ce ai ajuns între dune, nisipul se află deja în stomacul şi în plămânii tăi. După două zile curge o dată cu sângele prin vene şi artere. Iar la capătul a două luni, creierul nu mai este decât o grămăjoară de nisip, fierbinte ziua şi rece ca gheaţa noaptea.

— Cât timp mai stăm în locul ăsta blestemat? L-a întrebat Sevilla pe locotenentul Leuwe.

— Două-trei luni, l-a liniştit acesta. Englezoii sunt obişnuiţi să aibă ploaia la scară. N-or să reziste multă vreme.

Lucrurile merseseră de la început rău. Propaganda împărţise sute de fotografii ale generalului Auchinleck, un scoţian înalt, blond, cu ochii albaştri. Sperau că dacă într-o bună zi, prin absurd, rătăcindu-se prin deşert, acesta avea să răsară de după o dună şi să ne facă semne, Mărunţelul urma să-l împuşte conştiincios, ca un bun soldat german.

— Un arian adevărat, a fluierat admirativ Portta, privind fotografia. Dacă i-ar da drumul printre eroinele Vaterlandului, într-un an armăsarul ăsta ne-ar dubla populaţia.

Auk nu era un băiat cu şcoală, însă îi picase cu tronc buldogului britanic. Churchill îl trimisese în locul lui Wavell, ca să ne strice nouă somnul şi să-l constipe pe Feldmareşalul Erwin Rommel, botezat „vulpea deşertului". În deşert astfel de tulburări ale metabolismului sunt banale.

În plus, Royal Air Force îşi pusese mintea cu vasele care făceau aprovizionarea prin Mediterana pentru gurmandul berlinez Johann Portta şi alte zeci de mii asemenea lui. Un glonţ în oricare parte a trupului poate fi tolerat, mai ales când este o surpriză. Dar junghiurile stomacului înfometat sunt, pentru soldatul care are un minim respect faţă de sine, o tortură insuportabilă, aproape la fel de dureroasă ca bătăturile pentru tanchist. Apoi Tobrukul căzu şi noi am început să ne retragem.

— În retragere, a spus solemn Portta, citând din memorie o mostră de strategie, militarul trebuie să fie elastic şi pregătit să declanşeze contraatacuri fulgerătoare, care să nu dea inamicului imprudent nicio şansă.

El cu Mărunţelul şi cu Sevilla organizară chiar în seara aceea un contraatac fulgerător, care nu lăsă nici cea mai mică şansă bucătăriei de campanie şi corpului de bucătari. După cină, unul dintre cazanele de supă explodă în mod misterios, împroşcându-i pe ghinioniştii maeştri culinari cu resturi de morcov şi schijele ciolanelor refolosite la supele ultimei luni. Diversiunea atrase atenţia unei mulţimi de soldaţi pentru care orice prilej de amuzament este mană cerească. În deşert, sunt rare ocaziile când poţi să râzi cu gura până la urechi. Dacă reuşeşti să prinzi doi purici şi câţiva păduchi, îţi poţi organiza un circ şi se cheamă că eşti un tip norocos.

Portta şi Sevilla reveniră cocoşaţi sub povara conservelor. Mărunţelul purta câte o oaie sub fiecare braţ. Oile erau sărate ocnă.

— Ticăloşi împuţiţi! Şuieră Heiden, pentru care fiecare pas în afara regulamentelor era un păcat mai mare decât luarea în deşert a numelui Domnului.

De furie şi spaimă începuse să se bâlbâie.

— Furtul în timpul luptei se pedepseşte cu moartea. Iar complicitatea de asemenea. Se cheamă că dacă nu vă denunţ sunt complicele vostru, bandă de tâlhari nenorociţi!

Mărunţelul îl linişti cu un pumn în creştetul capului, în vreme ce Sevilla îi îndesă în gură un căluş alcătuit dintr-un

coltuc uriaş de pâine şi un pumn de sardele portugheze în ulei picant. Ochii îi ieşiseră din orbite. Pentru câteva clipe ne-am temut că se va asfixia, apoi înghiţi totul cu un icnet şi îşi recuperă răsuflarea.

— Julian, îi făcu Portta morală, acum, dacă nu cumva îţi bagi degetele pe gât, eşti deja complice. Pe de altă parte, ai participat la demascarea şi anihilarea unei conspiraţii odioase care are drept scop mârşav privarea soldaţilor din toată lumea de sardelele portugheze, în favoarea ofiţerilor. Onoarea ta de viitor ofiţer te obligă să iei atitudine.

Noi, ceilalţi, îi dădurăm dreptate, iar Heiden, încă morocănos, se ospătă în continuare.

Britanicii ne suflau în ceafa. Cu toate astea, în ultimele patru zile încasasem un singur raid aerian. Antiaeriana noastră făcea prăpăd în plină zi, iar noaptea nu ne găseau. Am lăsat în urmă trei tancuri carbonizate şi două Stechenwagen, autoblindate de recunoaştere. Nisipul avea să le acopere la prima furtună. Iar următoarea avea să le descopere şi aşa mai departe. Morţii fuseseră îngropaţi în grabă. După o săptămână avea să dispară orice urmă de mormânt. RAF ne lăsă inexplicabil în pace. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se târa printre dune ca un uriaş şarpe de oţel, gata să lovească în orice clipă.

La amiază erau 56 de grade la umbră. În a şasea zi a retragerii am văzut primul meu miraj. Departe, la orizont, tremurau apele unui lac. Un stol de păsări şi-a luat zborul, dispărând în cer. Când m-am întors să le spun băieţilor, am văzut pe cocoaşa unei dune, la vreo doi kilometri, un jeep de dimensiuni minuscule şi trei sau patru siluete. Nu se fereau să ne arate că sunt cu ochii pe noi.

— Swen, zise vesel Sevilla, să le trimitem un porumbel!

Moşul se mulţumi să ridice din umeri. Căldura îl ucidea, nu mai era în stare să se lupte cu noi. Am scos un chiot şi aproape că m-am aruncat prin capacul turelei. Mi-am lipit ochiul de cauciucul periscopului. Mărunţelul înşfacă un obuz pe care-l strânse la piept cu duioşia unei mame faţă de noul-născut.

— O baterie de vin şi o friptură în sânge la masa numărul şase! Trâmbiţă Sevilla încântat.

Am apăsat trăgaciul. Reculul ne zgudui pe toţi. Proiectilul plecă şuierând către britanicii care admirau peisajul cu ajutorul unui binoclu. Trebuie că au auzit un zumzet crescând, devenind un urlet care le-a îngheţat sângele în vine. Când auzi un astfel de şuierat, e prea târziu ca să mai gândeşti ceva. Dacă reflexele îţi funcţionează, te arunci în cea mai apropiată groapă, încercând să crezi că e practic imposibil ca două proiectile să cadă în acelaşi loc. Şi dacă nu e nicio groapă prin apropiere? Atunci îţi vâri pur şi simplu capul între umeri.

Din păcate, aerul tremura prea tare şi mi-a dat peste cap toate planurile. Obuzul explodă la cincizeci de metri în dreapta lor. De ajuns ca să-şi murdărească chiloţii şi să-şi facă timpanele ferfeniţă. În rest însă, au scăpat neatinşi. Săriră în maşinuţa lor şi se făcură nevăzuţi.

Un Kubelwagen opri în dreptul nostru, stârnind un nor înecăcios. Când praful se risipi, locotenentul Leuwe ţâşni, cu ochelarii pe piept, şi se repezi la noi turbat.

— Adunătură de lepădături împuţite! Urlă el. Spuneţi-mi că nu-i adevărat înainte să vă vâr cu mâna mea câte un glonţ în cap. Beyer, cine a tras?

Înainte ca Moşul să deschidă gura, Portta îi sări înainte.

— Domnule locotenent, Obergefreiter Johann Portta din plutonul al patrulea vă roagă respectuos să-i permiteţi să raporteze!

Leuwe îl privi ca pe un vierme scârbos care i se târa pe cizmă.

— Echipajul a pus pe fugă trupele de avangardă ale inamicului, domnule locotenent, cu o lovitură dibace a artileriei.

Locotenentul hotărî că e mai înţelept să-l lase în pace până-şi termină numărul. Experienţa îi spunea asta.

— În acelaşi timp, îşi reluă Portta ideea, a fost restabilită demnitatea armatei germane. Nu se va putea în acest fel consemna în nicio carte de istorie că, în retragerea

din noiembrie 1941, englezoii s-au apropiat cât au vrut de blindatele nemţeşti.

Leuwe se făcu întâi vânăt la faţă. Ne-am temut pentru viaţa lui, apoi, pe măsură ce-şi schimba culoarea într-un purpuriu aprins, ne-am temut pentru viaţa lui Portta. Situaţia fu salvată de către maiorul Hemke, care apăru la timp, într-un Stechenwagen.

— Ce se petrece aici, Leuwe? Întrebă el. Cine mama dracului a tras fără ordin?

Locotenentul îşi pocni călcâiele şi răspunse fără să se mai gândească, dintr-un reflex bine exersat.

— Vă raportez, domnule maior, că tragerea s-a executat la ordinul meu. O patrulă inamică s-a apropiat de coloană şi am fost înclinaţi să credem că e un grup de comando care încearcă să saboteze tancurile, sau să arunce în aer rezerva de benzină.

Hemke se aplecă peste capacul maşinii blindate, ca să ne vadă mai bine pe toţi. Îi lipsea şi lui, ca şi celor dinainte, aerul. Ne privi o vreme, apoi spuse:

— Peste zece minute să fii în faţa mea, Leuwe, la raport. Şi te rog ca în afara ţinutei, care nu face cinste unui ofiţer german, să vii şi cu nişte explicaţii mai mature.

Blindata lui porni în viteză spre capătul coloanei, iar Leuwe îl urmă aproape imediat. Ne-am adunat în cuptorul incandescent al turelei pentru o consfătuire extraordinară.

— Locotenentul poate s-o încurce, mormăi Mărunţelul, Hemke nu înghite chestii din astea.

Heiden îl privi cu chipul schimonosit de ură.

— Tâmpiţilor, faceţi de râs armata germană! Nici Vânătorii din Patagonia nu trag de capul lor.

— Trebuie să-l scoatem basma curată, spuse Mercenarul. Şi-a pus pielea în saramură pentru noi.

— Regulamentul… zbieră Heiden.

Portta îl privi compătimitor.

— Dacă maiorul îl potcoveşte pe Leuwe, ai să te ştergi singur la cur cu regulamentul tău drag.

Heiden amuţi, siderat de o asemenea blasfemie.

Prilejul de a muşamaliza totul se ivi mai repede decât speraseam. Leuwe se întoarse după o oră, roşu la faţă. Cunoşteam cu toţii crizele de nervi ale maiorului Hemke, aşa încât am presupus că locotenentul are fundul la fel de roşu.

— Beyer! Lătră el.

Moşul alergă aranjându-şi ţinuta. Ne-am strâns la câţiva metri ciulind urechile. Leuwe se făcu că nu ne vede.

— Domnul maior Hemke doreşte finalizarea cu succes a misiunii pe care a iniţiat-o curajoasa grupă a Feldwebelului Beyer, spuse el sarcastic. Din nefericire, un singur obuz nu a fost de ajuns pentru a anihila grupul de comando inamic. De aceea, domnul maior Hemke ordonă urmărirea şi capturarea acestuia. Dumnezeule, cât sunt de mândru de voi!

Mărunţelul începu să râdă ca un isteric.

— Pe cinstea mea, o să fie ca-n basme. Îi fugărim până le curg plămânii pe nas şi după aia-i pisăm cu şenilele, de la buricele degetelor în sus. Ba nu! Întâi îi căutăm puţin prin gură.

Portta nu râse deloc. Nici măcar nu zâmbi.

— Care-i treaba, domnule locotenent? Întrebă, mirosind ceva.

Leuwe rânji.

— Îmi pare rău, băieţi, eu am făcut tot ce-am putut. Armata germană nu poate pune în pericol unul din preţioasele sale Panzere. De aceea o să îndepliniţi misiunea ca nişte infanterişti de treabă. Aştepţi până se întunecă, Beyer.

După ce locotenentul plecă, Mercenarul acţionă zgomotos închizătorul pistolului, său mitralieră.

— *Tres bien, mon lieutenant,* spuse el, fără să piardă niciun fir de scrum din ţigara care-i spânzura în colţul buzelor.

Nouă celorlalţi ne pierise piuitul. Moşul se dezmetici primul.

— Krautfeld, tu ai să duci staţia. Luaţi-vă grenade cu

voi cât pentru o săptămână. Sevilla şi Swen, vârfuri.

— De ce noi? Sări Sevilla.

Pentru că noi am fost isteţii care au salvat onoarea armatei germane cu un obuz, ar fi trebuit să-i răspund, dar mi-am ţinut gura. Spiritele erau şi-aşa prea aprinse.

În amurg, Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se opri din nou, înaintea unei ultime etape. Se zvonea că a doua zi aveam să poposim definitiv prin împrejurimile Ajedabyei.

Portta, Moşul şi micul Mercenar se căţărară pe turelă. În curând îi descoperiră pe britanici, care, conştiincioşi, reveniseră să tragă cu ochiul de la mai puţin de doi kilometri. Acum nu mai aveau de ce să se teamă, pentru că în curând umbrele care alergau printre dune aveau să-i ascundă.

Moşul stabili semnalul de recunoaştere cu plutonul doi, care asigura serviciul de gardă în noaptea aceea. Când te întorci mort de oboseală de pe coclauri, e extrem de neplăcut să te ciuruiască ai tăi.

— Plecăm, anunţă scurt.

Am pornit cu băgare de seamă şi în curând întunericul ne înghiţi. Cerul se umpluse de stele, dar luna încă nu răsărise. Sevilla mergea în faţa mea, fără alt zgomot în afara celui făcut de firele de nisip care alunecau de pe tălpile bocancilor săi. Îl urmam la doi metri distanţă, ca să nu ne ciocnim unul de celălalt şi să ne facem de râs în faţa gentlemenilor englezi. Înfăşuraserăm în cârpe tot ce putea să zdrăngăne şi ne vopsiserăm feţele cu negru de fum, ca să nu strălucească în noapte ca nişte pete albe. La douăzeci de metri ne urmau Moşul, Portta, Mărunţelul, cocoşat sub povara staţiei radio şi Heiden. Mercenarul încheia şirul indian.

Am mers o jumătate de oră spre nord–nord-est, sperând că vom depăşi bârlogul cercetaşilor britanici. Când Moşul scoase un şuierat abia auzit, ne-am regrupat şi am schimbat direcţia spre sud–sud-est. Am mai mers aşa încă o jumătate de ceas. Apoi ne-am oprit şi am aşteptat.

În lumea asta există oameni deştepţi şi oameni mai

puţin deştepţi. Oamenii deştepţi ştiu să facă o mulţime de lucruri. Printre altele, ei fac parte dintre cei care pun la cale războaiele. Oamenii mai puţin deştepţi ştiu să facă mai puţine lucruri, dar ştiu să moară în războaiele pornite de ceilalţi. Un lucru pe care poate să-l facă orice prost este să se rătăcească în deşert. Este distractiv pentru orice nivel de inteligenţă şi nu necesită cunoştinţe deosebite. E de ajuns să te abaţi cu un grad de la direcţia pe care ţi-ai stabilit-o ca să ajungi într-un punct, pentru a trece pe lângă punctul cu pricina, fluierând, fără ca măcar să-ţi dai seama. Pe întuneric, citirea unei busole, ţinând-o perfect orizontal în palmă, nu e cel mai uşor lucru de pe lume.

— Cât e ceasul? Întrebă supărat Mărunţelul. M-a luat o foame de nu vă văd bine.

— Trebuie să fie aproape de miezul nopţii, l-am încurajat în şoaptă. Ne facem treaba cum trebuie, şi-n drum spre casă ne oprim la o berărie.

— O bere şi două perechi de cârnaţi nu mi-ar strica, încuviinţă el.

Heiden îl înjură, însă tot în şoaptă, pentru că era totuşi un soldat prea bun ca să uite că noaptea cea mai mică adiere de vânt înseamnă aripi pentru limbile fără căpăstru.

Nisipul era din ce în ce mai rece. În curând avea să fie ca gheaţa, şi dacă nu ne mişcăm curând nu puteam avea o soartă mai bună ca aceea a unor pinguini pe o banchiză polară. Ca de obicei, prevăzător, Portta îmbrăcase peste uniforma subţire, de culoarea nisipului, un cojocel croit de un arab din piei de câine. El se înduioşă simţindu-ne tremurul şi scoase la iveală o sticlă plată.

— E vremea, anunţă Moşul. Dă-i drumul, Krautfeld!

Mărunţelul butonă staţia şi se opri pe frecvenţa stabilită.

— „Vulpea e pe plajă" spuse el de vreo patru ori, printre paraziţi şi fluierături.

Nu era o parolă teribil de originală. Am reînceput pânda, cu atenţie însutită de data asta. O furnică frecându-şi palmele de bucurie că a descoperit o firimitură n-ar fi

trecut neobservată.

Deodată un urlet îngrozitor izbucni în noapte, la doi kilometri spre sud-vest, faţă de locul în care ne aflam noi. Stelele tremurară mai departe indiferente. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se punea în mişcare, spre surprinderea gândacilor pregătiţi să înnopteze normal. Şi, desigur, spre surprinderea englezilor, obişnuiţi cu tabietul soldatului german, pe care-l observau de câteva zile bune şi care până în clipa aceea funcţionase ca un ceasornic.

Altfel cum am fi putut da peste ei? Winnetou vede licărul unui foc de tabără duşman de la zece kilometri, ascultă muzica de acordeon sau adulmecă fumul, se târăşte până acolo neauzit şi colecţionează câteva scalpuri la preţ redus. Dar englezul aflat în deşert nu face focul şi nu cântă la acordeon. Cum să dai peste el în întuneric, dacă e la mai mult de o sută de metri?

Au sărit ca arşi din somnul iepuresc şi au văzut uluiţi că Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se urneşte. Nu erau pregătiţi pentru aşa ceva, chiar dacă santinela lor îşi făcuse datoria şi nu pusese geană pe geană. Trebuiau să pornească din nou în urmărire, erau năuci de somn, cam indispuşi şi pe întuneric nu găseau tot ce le trebuia. Parada de zgomot a tancurilor le anesteziase reflexele. Ca să-şi strângă catrafusele în timp record, gentlemenii aprinseră farurile jeepului şi vreo două lanterne. Numai pentru două secunde.

Pentru noi însemnase mai mult decât farul din Alexandria. Acum ştiam unde sunt. Brusc, tancurile se opriră şi orice zgomot încetă. Se făcu atâta linişte încât urechile începură de îndată să-mi ţiuie. Englezii se opriră şi ei, oarecum derutaţi. Era ultima oprire înainte de Iad.

Moşul veni şi-mi împărtăşi la ureche intenţiile sale pentru balul din noaptea aceea. Mărunţelul, Mercenarul, Portta şi cu mine pornirăm, cu un mic ocol, către locul în care sclipiseră farurile jeepului. Ne aflam între britanici şi Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Moşul, Heiden şi Sevilla se plasară în partea opusă, gata să-i împroaşte cu o ploaie

de gloanţe, dacă printr-o minune cerească ar fi scăpat din tăişurile cuţitelor noastre, căutându-şi mântuirea în deşert. Dar n-avea să fie cazul. Mercenarul nu voia ca Moşul să risipească degeaba muniţia plutonului. După o vreme ajungi să cunoşti până şi gândurile camaradului, după respiraţie.

Am înaintat centimetru cu centimetru. Simţeam pe limbă răceala tăişului de cuţit. Nu luasem nimic altceva cu noi, decât o grenadă de om. Două grenade înseamnă deja prea mult, se pot atinge una de cealaltă, făcând un zgomot care, s-a constatat, îl trezeşte pe adversar şi-ţi scurtează viaţa. Oricum, nu aveam de gând să le folosim decât în situaţia puţin probabilă că ar fi fost prea mulţi. Cuţitul înseamnă sânge curgând pe mâini şi stropindu-ţi obrajii, iar noi eram deja nişte animale care adulmecaseră mirosul sângelui şi înnebuniseră.

Am mai făcut câţiva metri. Nicio adiere nu tulbura aerul întunecat. Era o noapte perfectă pentru a ucide. Ca pentru a ne invita să-i tăiem în bucăţi, englezii comentau cu voce scăzută ciudata manevră a Regimentului 26 Panzer-Grenadiere. Mărunţelul scoase şi el un grohăit de plăcere. Am ascultat câteva secunde schimbul de impresii şi ne-am corectat traiectoria pentru ultima oară. O clipă am avut sentimentul absurd că m-am întors într-unui din jocurile copilăriei, încercuind câteva feţe palide cărora aveam să le iau scalpul. Apoi ne-am oprit.

Erau cinci. Unul dintre ei şedea de pază, ghemuit, mai aproape de noi, iar ceilalţi patru şuşoteau lângă maşină, gata să pornească la cea mai mică mişcare a „friţilor". Asta complica puţin lucrurile, dar în întuneric toate tind să se simplifice. Santinela se întorsese pe jumătate spre ai săi, ca să nu scape comentariile. Luna răsărise ca un corn palid.

Ne-am repezit toţi deodată, mânaţi de o nerăbdare care făcea să ne tremure picioarele. Mărunţelul ajunse din doi paşi în dreptul santinelei şi îi strânse beregata cu laţul de oţel de care nu se despărţea niciodată, fără să se oprească din alergare. Smucitura fusese atât de puternică

încât luă cu el capul victimei, ţinându-l încă de păr. Foşnetul sângelui se stinse într-o secundă. Ceilalţi nu avură nici ei timp să se dezmeticească. Mercenarul îi înfipse adversarului său pumnalul în piept şi acesta căzu pe spate cu un strigăt de groază. Mărunţelul îşi alese o a doua victimă. În întuneric nu vedeam feţele celor pe care voiam să-i ucidem. Acum mârâiam cu toţii şi zbieram, căci prudenţa nu-şi mai avea rostul.

— Ajutor, Swen! L-am auzit pe Portta.

Apoi începu să tuşească, înecat cu nisip. Un englez mătăhălos, ca umbra unui elefant, se prăbuşise peste el apucându-i gâtul cu ambele mâini. Portta îi dăduse o mulţime de găuri, însă în venele uriaşului curgea un hectolitru de sânge, iar berlinezul nu avea răbdare să vadă ultima picătură căzând pe nisip. Am sărit în spinarea englezului, înfigându-i lama în ceafă. El se scutură ca un bivol rănit, iar lama se frânse, rămânând înţepenită între vertebre. Uriaşul vărsă sânge pe faţa lui Portta, care se mulţumi să scape cu atât, apoi se răsuci încet pe o parte, prinzându-mă sub el. Am simţit că mă sufoc din pricina mirosului puternic al transpiraţiei amestecate cu sânge.

L-am auzit pe Mărunţel înjurând, pe urmă o rafală de Thompson sfârtecă noaptea. Gloanţele îmi trecură bâzâind înfuriate pe la ureche. Cineva, probabil Mercenarul, mă îmbrânci în nisip, salvându-mă din calea celei de-a doua rafale. Motorul jeepului mârâi.

— *Merde de merde,* ne scapă! Strigă disperat Mercenarul, îmbrâncindu-mă din nou.

Mărunţelul mă călcă pe mână cu toată greutatea celor o sută douăzeci de kilograme. Portta, încă orbit de nisipul pe care moartea i-l aruncase în ochi, bâjbâia după cuiul grenadei.

Dar era prea târziu. Jeepul porni scrâşnind şi dus a fost. Am alergat câţiva metri după el, dar ne-am oprit gâfâind. N-aveam nicio şansă şi oricum alergătura era fără rost.

— Moşule, vezi că ai musafiri! Ţipă vesel Portta. Arde-i!

Atunci, în locul împuşcăturilor de bun venit sortite

fugarilor, se auzi din nou un răget imens, care ne îngheţă sângele în vine. Venea dintr-o direcţie cu totul neaşteptată pentru noi. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se punea iarăşi în mişcare.

Asta nu mai făcea parte din niciun plan. În deruta creată, tirul susţinut de Moş şi ai lui fu anemic, neconvingător. Jeepul zbură ca gândul printre dânşii.

— Ce dracu fac ăia! Se miră Mărunţelul.

Ne-am căţărat în fugă pe creasta dunei. Moşul, Heiden şi Sevilla, veniră să ni se alăture înjurând. Spectacolul era înfiorător. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se mişca într-adevăr, numai că de data asta se mişca fără să ne anunţe şi cu mare repeziciune. Reacţionând aşa cum ne aşteptam cu toţii s-o facă, având în vedere dimensiunile creierului, Mărunţelul o luă la goană vânturându-şi braţele, strigând ca un caraghios „Aşteptaţi-mă!". Se opri descurajat la poalele dunei. Regimentul de tancuri se mai văzu câteva secunde, apoi fu înghiţit de oceanul de dune întunecate şi umbre.

— Ce-i asta? Ne întrebă Heiden. Beyer, ţi-ai însuşit corespunzător datele misiunii?

Moşul îl apucă de revere, dându-l pur şi simplu la o parte din calea sa. Sevilla se repezi spre locul în care Mărunţelul abandonase staţia radio şi îşi puse căştile pe urechi. După câteva secunde fluieră a pagubă. Am vrut să ascultăm cu toţii.

Mesajul venea din partea locotenentului Leuwe. Maiorul Hemke n-ar fi putut să ne transmită aşa ceva, nu pentru că n-ar fi avut boaşe, ci pentru că era sub demnitatea lui să se adreseze unor scursori ca noi.

„Miriapodul cheamă vulpea, miriapodul cheamă vulpea… La dracu, băieţi, mă auziţi? Regimentul 26 Panzer-Grenadiere îşi schimbă poziţia. Ni s-a semnalat un atac aerian iminent. Trebuie să ne dăm la fund. Îmi pare rău, vă recuperăm de îndată ce se va putea, probabil înainte de zori. Ţinem legătura."

Ca şi cum ar fi spus „mai vorbim noi la telefon". Moşul îşi reveni primul din şoc.

— Portta, Krautfeld, Heiden, Swen! Ordonă el. Ştergeţi urmele! Adunaţi echipamentul!

Apoi îl luă deoparte pe Mercenar.

— Ce s-a întâmplat? De ce i-aţi scăpat?

— Mărunţelul a dat greş cu al doilea englezoi. Swen şi Portta s-au repezit la acelaşi om.

— Minunat, mormăi Moşul. Iar noi am căscat gura şi i-am lăsat să zboare. Câţi au scăpat?

— Doi.

— Suntem nişte tipi de căcat, oftă Moşul. S-o ştergem!

A îndepărta urmele în deşert înseamnă să îngropi un englez în nisip la o adâncime de treizeci de centimetri, cât poţi să sapi cu degetele şi cuţitul şi te îndeamnă frigul în combinaţie cu buna dispoziţie. Englezul nu are sicriu, nici măcar un giulgiu, nisipul îi intră în gura larg deschisă, dacă l-ai aşezat cu faţa în sus şi îi acoperă orbitele ochilor.

— Nici n-am apucat să văd ce-au prin bot, mârâi Mărunţelul. De ce trebuie să-i mai îngropăm pe ăştia?

— Ţie ţi-ar conveni să putrezeşti sub cerul liber? Se răsti Moşul la el.

— Ce contează unde putrezeşti?

Am pornit din nou, în şir indian, coborând panta domoală a dunei, spre valea în care cu numai câteva minute mai înainte poposise Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Praful stârnit de şenile nu se aşezase încă. Nu eram atât de proşti să credem că se vor întoarce după noi, însă puteau trimite o patrulă într-un Kubelwagen de îndată ce situaţia s-ar fi stabilizat. Oricum mi-era clar c-o să ne prindă amiaza, poate şi seara pe drum. Dar nu ăsta era necazul cel mare.

— Daţi-mi careva o gură de apă, se văită Mărunţelul.

Moşul sări ca ars.

— Nu ţi-ai luat rezerva de apă, idiotule? Cum ai plecat fără apă la tine, imbecilule?

— Nici eu nu mi-am luat decât o jumătate de bidon, mărturisi cam fără chef Portta. Era vorba de-o plimbare nu de un maraton.

Se lăsă o tăcere adâncă.

— Stop! Ordonă Moşul. Aduceţi toată apa încoace.

— Pe dracu! Sări ca ars Heiden. Fiecare trebuie să fie complet echipat. Orice abatere o faci pe barba ta, Moşule. Nu-i vina mea că imbecilii ăştia nu gândesc.

El, desigur, avea bidonul plin ochi. Cu toată ruşinea, am simţit şi eu o strângere de inimă la gândul că trebuie să dau altuia din apa mea preţioasă. Viaţa e uneori mai preţioasă decât prietenia.

— Să nu mă pui să repet, Heiden, şopti Moşul. Aduceţi toată apa aici, în clipa asta!

Am împărţit-o în mod egal şi am căpătat astfel cam trei sferturi de bidon fiecare. Nici măcar nu era prea rău. Apoi pornirăm din nou la drum.

— Drămuindu-vă fiecare înghiţitură, zise Moşul. Beţi numai când vă spun eu.

— Crezi c-o să treacă multă vreme până când se vor întoarce după noi? Întrebă Sevilla.

Glasul lui nu exprima bună dispoziţie. Nu-i răspunse nimeni.

— Pot măcar să mă spăl pe dinţi? Se plânse în glumă Portta. Mi-a rămas nişte caviar într-o carie.

După o vreme, cerul începu să se albească spre răsărit. Am zărit ceva urme lăsate de Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, dar erau nesigure. Nisipul mereu în mişcare tindea să le şteargă. Lasă-ţi greutatea pe câte un picior şi schimbă piciorul la intervale regulate de timp, mă sfătui Mercenarul. În felul ăsta ai să oboseşti mai greu.

El se născuse mărşăluind, iar în Legiune nu făcuse decât să se specializeze. Dacă aveam să ajungem nişte schelete, al lui avea să continue să meargă.

Când soarele se ridicase binişor pe cer, Moşul ordonă, în sfârşit, primul popas.

— 0 să mergem până când arşiţa o să fie prea puternică. Atunci o să ne oprim şi o să improvizăm un umbrar. E mai bine să mergem noaptea.

— Doar nu crezi că ne mai prinde o noapte aici?

Întrebă speriat mărunţelul.

Întinsese mâna după bidonul cu apă, dar o retrase repede, bântuit de gânduri sumbre. Atunci Portta înjură sănătos.

— N-aş vrea să vă stric ziua, spuse arătând cu degetul în spate.

Ne-am uitat acolo şi am rămas cu gurile căscate.

Se întorseseră. Veniseră după noi. La distanţa la care se aflau, nu puteam să ne dăm seama dacă este acelaşi jeep, dar am ştiut-o în clipa în care l-am văzut. Prin aerul care începuse deja să tremure neclar, am zărit două siluete aşteptând.

— Ce crezi că vor? Întrebă Moşul.

— Capetele noastre, răspunse simplu Mercenarul.

Am simţit o nuanţă absurdă de admiraţie în vocea lui. La fel ar fi procedat şi el dacă într-o noapte camarazii ar fi fost ucişi sub ochii săi. Răzbunarea este o licoare delicioasă pentru soldat:

— Ce tâmpiţi, râse Mărunţelul. Noi suntem şapte şi ei numai doi. Pariez că au şi apă berechet în rabla aia a lor. Au venit la moarte sigură, ce spuneţi?

Heiden îl privi ca pe o gânganie.

— Dacă ai să cazi într-o latrină, ceea ce îţi doresc să se întâmple cât mai curând, rahaţii au să protesteze, cerând să fii scos afară. Cum ai de gând să pui mâna pe ei? Orbindu-i cu oglinjoara de buzunar?

— Desigur că au apă berechet, adăugă Portta. Au s-o bea tacticoşi, închinând în sănătatea noastră, dar la distanţă. Aşa că vezi, te-ai înşelat la socoteală: ei sunt doi, iar noi numai şapte.

— Daţi-i drumul mai departe, ordonă Moşul.

Am mers până la amiază. Soarele era o pacoste fierbinte. Moşul ne dădu liber la bidoane, dar ne avertiză că-l împuşcă pe cel care soarbe mai mult de trei înghiţituri. L-am ascultat cum nu-l mai ascultasem vreodată până atunci.

Setea e o senzaţie cumplită. Dar nu setea aceea pe

care ţi-o potoleşti cu câteva beri, sau nevoia de a bea după o masă îmbelşugată. Nu setea care te împinge să faci pariu cu prietenii că bei pe nerăsuflate o sticlă de vin rece ca gheaţa. Ci setea dincolo de care nu te aşteaptă nimic, setea fără speranţă. Senzaţia care se accentuează cu fiecare clipă, care nu mai sălăşluieşte în gâtlejul umflat ori pe limba năclăită, ci în creier şi sub piele şi în toţi muşchii. Buzele crapă şi încep să sângereze, iar respiraţia înseamnă jăratec pe mucoasele subţiri. Auzi fluvii curgând la doi paşi de tine, cascade prăvălindu-ţi-se în creştet. Şi în loc de asta îţi umpli palmele cu nisip şi îl sorbi lacom.

M-am scuturat, alungând coşmarul şi am privit în lumea reală. Mergeam cu toţii, vii, încă în bună formă fizică. La cinci sute de metri în spatele nostru, motorul jeepului torcea încetişor, ca destinul. Ei aveau tot timpul din lume. Nu trebuiau să facă altceva decât să ne observe cum ne târâm ca nişte viermi şi să stea la o distanţă convenabilă. Ceasul lor avea să vină la un moment dat.

— Fii de curvă! Urlă Mărunţelul, arătându-le pumnul.

Unul dintre ei se ridică în picioare, pe scaunul maşinii, arătându-ne o canistră. Era mai bun decât orice orator celebru.

— Halt! Făcu Moşul. N-o să le facem jocul. Ne oprim aici.

Am improvizat un umbrar din câteva cămăşi pe care le-am întins între ţevile armelor. Mărunţelul ocupa loc cât patru.

— Tare aş vrea să ştiu ce gândesc ăia, mormăi Sevilla.

— Or să se ţină după noi până când n-o să mai putem mişca un deget, îl lămuri Mercenarul. Apoi au să ne vină de hac.

— La noapte ne repezim şi-i scopim, se înfurie Mărunţelul. Nu suport să se ţină cineva aşa de capul meu.

Portta luă binoclul Moşului şi privi ceva vreme către urmăritorii noştri.

— Au benzină şi apă cât cuprinde, zise. Mai ales că acum nu mai sunt decât doi. La noapte au să se

îndepărteze un kilometru, ca să fie siguri că nu ne ducem peste ei. Iar dis-de-dimineaţă au să se întoarcă. Moşule, mai bine ai suna-o pe mămica Leuwe.

Moşul manevră butoanele staţiei, repetând „vulpea cheamă miriapodul, vulpea cheamă miriapodul", până când se întâlni cu locotenentul pe calea undelor.

„Îmi pare rău, Beyer, zise acesta, trebuie să ne mutăm din nou. Blestemaţii de englezoi nu ne lasă să respirăm. I-aţi terminat pe ai voştri?"

— Păi, nu chiar, mărturisi ruşinat Moşul. Dacă nu ne recuperaţi curând, ăştia au să ne ia capetele.

„Inamicul vă urmăreşte? Câţi sunt?" se arătă interesat Leuwe.

— Doi. Doi într-un jeep.

„Beyer, nu-mi arde de glume. Păstraţi direcţia. În maximum douăzeci şi patru de ore trimit un taxi să vă salte."

Moşul îi explică răbdător situaţia. Locotenentul era unul dintre aceia cu care poţi sta de vorbă şi care chiar înţelege ce-i spui, dar probabil că şi ei erau strânşi rău de ouă.

„Îmi pare rău, Beyer, repetă el, asta-i situaţia. Trageţi cât puteţi de apă şi menţineţi direcţia. Poate c-or să vă dea pace. Nu vă lăsăm să crăpaţi, contează pe asta."

Sevilla pufni nemulţumit.

— Siguranţa regimentului e pe primul plan, îşi dădu cu părerea înţeleptul Heiden.

Ar fi putut fi ultimele sale cuvinte. Glonţul se cufundă în nisip la doi paşi de el. După o secundă se auzi şi împuşcătura.

Ne-am rostogolit cu toţii înjurând şi scuipând, căci nisipul ne intrase în ochi şi pe nări.

— Ce mai aşteptăm? Urlă Mărunţelul. Să-i facem sită!

— Sunt prea departe pentru pocnitorile noastre, observă Portta. Asta a fost o carabină cu lunetă. Dac-aş fi avut-o şi eu pe-a mea, ce mai concurs ar fi ieşit!

Trebuie că-i supărasem rău când le croiserăm amicilor lor butoniere peste gât. Ne-au fugărit aşa până la apusul

soarelui. De câte ori încercam să ne adăpostim de arşiţă, lunetistul ne înghiontea, dându-ne brânci din imitaţia de cort, pe nisipul incandescent. De câte ori încercam să ne apropiem de ei, porneau motorul maşinii şi se îndepărtau încet, cu nu mai mult de cinci kilometri pe oră, oricum mai mult decât am fi făcut noi ca nişte atleţi ai deşertului. După a doua încercare am renunţat. Pierdeam şi bruma de energie care ne mai anima. Scena se repetă de cinci sau şase ori.

— Trebuie să găsim ceva, fu de părere Moşul. Altfel nu mai dau doi bani pe pieile noastre.

Ziua se sfârşise. Părea că pentru moment vânătorii renunţaseră şi ei la urmărire. Am ţinut sfat.

— N-am de gând să fac insolaţie pe plaja asta, se exprimă Johann Portta. Am putea să-i vizităm la noapte.

— Tocmai! Se bucură Mărunţelul, scoţând din buzunar sârma de oţel pe care sângele se uscase.

Mercenarul dădu din umeri.

— Se vor ascunde până-n zori, când ne vor lua urma. Unde vrei să-i căutăm în beznă? Crezi c-au să aprindă iar farurile?

— Să lăsăm doi oameni în urmă, ascunşi. — Să-i lovească şi noi ceilalţi să mergem mai departe, sugeră Heiden.

— „Noi ceilalţi"? Făcu Mărunţelul. Să înţelegem că tu nu intri în discuţie, soldatule model?

Jocul de-a şoarecele şi pisica, în care nu avuseserăm rolul pisicilor, făcuse din noi nişte inşi necumpătaţi. Peste zi rezerva de apă scăzuse la jumătate. Am dormit chinuiţi şi am visat din nou cascade, fluvii, ploi torenţiale. În zori, când lumina ne-a trezit, ei erau din nou acolo.

Au pornit încet, încercând să facă deosebirea între umbrele mişcătoare ale dunelor şi prada pe care o urmăreau. Pe măsură ce se lumina, le venea inima la loc. „Friţii" se aflau în faţa lor, abandonaţi de ai lor, târându-se din ce în ce mai greu, având o şansă la un milion ca să-şi rezolve problema. Teoretic, un om poate rezista fără apă

câteva zile. Asta dacă nu se fâţâie de colo-colo, la peste 50 de grade, sâcâit de doi englezi într-un jeep. În curând urmau să se distreze pe cinste.

Aveau să se amuze poate cu Moşul. Acesta avansa în faţa lor, cu mare încetineală. Doi dintre camarazii săi îşi dăduseră obştescul sfârşit în noaptea aceea. Drept mărturie a dramei, restul grupei noastre lăsa în urmă două morminte improvizate în grabă, pe care deşertul avea să le înghită în mai puţin de trei zile.

În loc să se bucure, englezii înjurară cu năduf. Ar fi vrut să ne cresteze fiecare centimetru pătrat de piele şi să se delecteze cu urletele de durere. În loc de asta, moartea le răpise deja printre degete două dintre victime. Rămâneau totuşi cinci. Făcând această socoteală, coborâră în grabă panta dunei de pe care observaseră agonia hitleriştilor, ambalând motorul jeepului. Îndepărtându-se atât de mult de ai lor, în timp şi spaţiu, îşi puneau ei înşişi vieţile în pericol, dar mirosul sângelui îi înnebunise, la fel cum o făcuse cu noi în urmă cu două nopţi. Sângele nu ţine seama de limba vorbită.

La douăzeci de metri de mormintele săpate în grabă, la doi paşi de locul prin care aveau să treacă, zăceam îngropaţi într-adevăr Mercenarul şi cu mine. Nisipul nu se încinsese încă, dar nu mai păstra nici răceala de gheaţă pe care o căpătase în timpul nopţii. O picătură de sudoare şi-a făcut loc pe sub cască şi traversând fruntea mi-a alunecat pe pleoapă, oprindu-se în cele din urmă pe buza de sus. Altele au urmat-o.

Stăteam nemişcaţi de aproape o oră. La cinci metri în dreapta mea, Mercenarul încremenise şi el ca un scarabeu în galena sa. Singura legătură pe care o aveam cu exteriorul era o fantă îngustă prin care respiram şi băgăm de seamă ce se petrece în jur. Ne rugam amândoi ca nu cumva degetele să amorţească pe trăgaciul armei. Cu fiecare clipă, lungă cât un an, îi uram din ce în ce mai mult pe cei doi englezi.

Am auzit motorul jeepului mârâind înainte de a urca

ultima dună care-i despărţea pe ocupanţii săi de moarte. Apoi crescu, apropiindu-se. Am auzit voci, frânturi de cuvinte. Treceam la etapa a doua a planului.

La cinci sute de metri mai încolo, Moşul, Heiden, Sevilla, Mărunţelul şi Portta se opriră epuizaţi. Englezii tăiară şi ei motorul. Unul dintre ei scoase un chiot, sărind din maşină. Erau la câţiva paşi de noi şi urmăreau salivând chinurile celor pe care-i vânau. I-am auzit deşurubând capacul uneia din canistre, bând pe săturate apa clocită, cu gust metalic. Aş fi fost în stare să le sfâşii gâturile cu dinţii, ca o fiară.

— Acum, spuse calm Mercenarul.

Am ţâşnit amândoi din nisip, nu fără oarecare greutate. Când Portta îngroapă un lucru, îi îngroapă temeinic. Britanicii au rămas cu gurile căscate, dar numai pentru o secundă sau două. În secunda aceea golirăm încărcătoarele în trupurile lor care se scuturau de parcă ar fi fost conectate la zece mii de volţi. Multe alte gloanţe loviră jeepul. Din fericire, benzina nu făcu explozie.

Când percutorul a clănţănit în gol am pus un nou încărcător şi m-am apropiat prudent. Mercenarul, veni lângă mine, cu faţa plină de nisip. Unul dintre englezi, un lungan blond, murise pe loc, cu ochii larg deschişi, întins pe spate. Sângele i se scurgea din douăzeci de răni. Celălalt, un plutonier, mai trăia încă. M-am apropiat, savurând gemetele şi am băgat de seamă că dopul canistrei cu apă se rostogolise în nisip. L-am înşurubat repede, pentru ca nu cumva să se evapore vreo picătură. Abia apoi ne uitarăm la muribund.

Nu mai era nimic de făcut. Cele mai multe gloanţe îi făcuseră stomacul harcea-parcea. Urmau ore lungi de agonie şi o nevoie din ce în ce mai cumplită de a bea. Or noi n-aveam de gând să risipim apa cu el. Mercenarul se aplecă deasupra lui.

— De ce nu v-aţi văzut de treabă? Îl întrebă blând, într-o engleză aproximativă.

Ceaţa morţii începuse deja să se aşeze pe ochii

muribundului. Făcu un efort supraomenesc.

— Onoarea… răzbunarea…, horcăi.

Mercenarul se ridică salutând. N-am făcut niciun gest să-l împiedic. Eliberă piedica pistolului mitralieră şi îi trase un glonţ în cap rănitului. N-am mai vorbit niciodată despre asta.

— O sută de litri de apă sunt pentru mine! Urlă Mărunţelul, gâfâind pe panta dunei.

Ceilalţi îl urmau, cu ochii strălucind de febră. Ne-am repezit la canistrele din spatele jeepului. Una din ele era plină ochi cu benzină. O alta mai păstra câţiva litri de apă. Restul erau goale. Un urlet de mânie urcă pe buzele lui Heiden, care începu să lovească metalul fără să-i pese că-şi rănea mâinile. Sevilla se prăbuşise cuprins de suspine.

— Nu mai aveau apă şi benzină ca să se întoarcă, murmură Moşul siderat. Nu înţeleg…

— Ştiau asta, spuse Mercenarul. Dar nu voiau să dea înapoi. Pentru ei tortura noastră era mai preţioasă ca propria lor viaţă.

Ne-am privit descurajaţi. Chiar şi Portta, care nu deschidea niciodată gura fără să glumească, zâmbi strâmb. Atunci am avut cel de-al doilea miraj al meu. În depărtare, prin apele aerului care începuse să se înfierbânte, am zărit apropiindu-se un Kubelwagen. Moşul şi Portta îl văzură şi ei. Zece minute mai târziu, locotenentul Leuwe sări proaspăt pe nisip şi ne evaluă ţinuta cu un ochi critic.

CAPITOLUL 2

Churchill şi lecţia de gastronomie

Englezul ţopăia înnebunit peste valurile pe care vântul le desenase noaptea trecută în nisipul fierbinte. Fusese atât de frig încât zeci de pietre crăpaseră cu pocnete de flinte arăbeşti. Numai recruţii se speriau, zăngănind din gamele şi grenade. Visau că i-a înconjurat un regiment întreg. Mărunţelul le repartiza pumni ca nişte baroase, direct prin căştile acoperite cu plasă, adormindu-i instantaneu. Când eram în pericol să fim daţi de gol. Mărunţelul ştia cele mai dulci cântece de leagăn.

Nisipul fusese de gheaţă în noaptea aceea. Dar acum ardea pielea ca şi cum ar fi fost smoală, smoala Iadului. Portta şi-a întins foaia de cort şi s-a lungit tacticos pe burtă, ca ta plajă, în locul alifiei pentru spinare, al ochelarilor şi al umbrelei, a pus lângă el un pumn de cartuşe, binoclul şi puşca.

— Hei, Moşule, a strigat vesel, jucăm la o marcă focul?

Moşul a scuipat oţărât şi s-a îndepărtat. Noi ceilalţi ne-am trântit în jurul lui Johann Portta, plini de interes. Sevilla s-a oferit să ţină el pariurile.

Englezul obosise. Soarele îi fierbea încet creierul, ca pe

un ou în coaja lui. Se mişca într-un semicerc schiţat de ultima furtună de nisip. Totul se petrecea mai jos cu zece metri decât locul în care ne aflam noi, pe creasta dunei. O clipă ne-am crezut nişte patricieni romani, asistând într-un circ la agonia gladiatorului. El alerga în interiorul semicercului, dar nu îndrăznea să-l depăşească. Dincolo era moartea.

Camarazii săi munciseră două săptămâni ca să ne prindă într-un cleşte mortal. Paisprezece zile trudiseră, plantând sute de mine ucigătoare. Când foamea şi setea aveau să ne ia minţile, urma să ridicăm steagul alb sau să rătăcim disperaţi prin câmpul minat, în timp ce ei ar fi râs cu lacrimi. O trupă gonită printr-un câmp de mine e un spectacol pe cinste.

Dar generalii lor, ca şi ai noştri, îţi strică distracţia când ţi-e lumea mai dragă. Într-o noapte şi-au strâns catrafusele şi au şters-o, nu îndeajuns de repede ca să scape de şutul Regimentului 26 Panzer-Grenadiere. Retragerea ordonată s-a transformat într-o goană haotică. Câţiva au rămas să-i distreze pe soldaţii merituoşi ca Johann Portta.

— Unu! Anunţă voios Portta, băgând cartuş pe ţeavă.

Ultimele pariuri se încheiară într-o hărmălaie îngrozitoare.

Portta ochi rapid. Glonţul smulse epoletul drept al englezului, care timp de câteva secunde încetă să mai judece. Deşi extenuat, sări în picioare şi începu să se învârtă în cerc.

— Doi!

Era mai greu cu o ţintă în mişcare, dar şi mai amuzant. Glonţul şterse urechea victimei. Am crezut că o să plesnim de râs. Şmecheria era să nu laşi ţinta să se odihnească şi să n-o ucizi. Jocuri pe care numai războiul le poate scorni.

— Trei! Patru! Cinci!

Eram ca nişte copii într-o tabără de vară. Apoi Portta inventă altceva. Cu fiecare împuşcătură îi arăta englezului în ce direcţie s-o apuce. Acesta îşi reveni pentru câteva clipe din nebunie şi înţelese, după cum îi indica

Obergefreiterul, că singurul său drum trece prin câmpul de mine. Ezită doar o secundă. Am urlat de bucurie.

— L'anglais, *strigă Mercenarul, eşti un bărbat curajos!*

Vântul desenase valuri mici de nisip, în configuraţia cărora ochi noştri încercaţi ştiau să descifreze dispunerea minelor. Dar englezul nu era câtuşi de puţin expert. El alerga la întâmplare, fără să-i pese că va fi rupt în bucăţi. Tot ce voia era să nu mai audă zumzetul albinelor ucigaşe pe care Portta i le trimitea pe la ureche. Departe de a afişa calmul britanic, tipul avea probleme cu nervii. L-am implorat pe Portta să detoneze o mină, ca să vedem cum dansează englezii. Portta râse generos şi mai trimise două gloanţe, foarte aproape de organele genitale ale ţintei. Era un artist, un coregraf care îi arăta balerinului cele mai graţioase mişcări. Apoi ochi una din minele cele mai apropiate.

Împuşcătura nu fu urmată de nicio explozie. Englezul se opri şovăind şi căzu apoi în nisip, cu ochii spre soare. Din ţeastă i se prelingea o şuviţă întunecată de sânge. Ne-am uitat dezamăgiţi la Portta.

— N-am tras eu! Se dezvinovăţi el.

L-am văzut pe Moş scoţând de pe ţeavă cartuşul fumegând.

— Îţi datorez o marcă, Portta, spuse el.

Doi arabi jerpeliţi îşi făceau de lucru cu o cămilă, la umbra tancului nostru, înfofolit în plasă, sub privirile indiferente ale santinelei. Maiorul Hemke ar fi explodat în faţa unei astfel de încălcări a consemnului. Sub halatele peticite se puteau ascunde oameni de la *Intelligence Service.* Dar pe ăştia doi îi ştia toată lumea. Unul era patronul bordelului din Hafra, o băltoacă urât mirositoare, la nord de El Djofs, botezată pompos oază, străjuită de doi palmieri anemici, care tremurau în aerul fierbinte, la un kilometru de tabără. Celălalt era cumnatul său, un maimuţoi priceput la toate, pe care locotenentul Leuwe îl folosea ca frizer din când în când.

În curând, ţipetele lor adunară un grup respectabil de soldaţi pe care aşteptarea îi făcea să vadă în orice încăierare un eveniment demn de comentat săptămâni în şir. Subiectul litigiului era cămila răpciugoasă, oferită, cu câteva luni în urmă, de către patronul bordelului drept zestre nefericitei sale surori, măritată cu ticălosul de frizer. Între timp, animalul se ataşase de Portta, care-l învăţase să-i mănânce din palmă tot felul de resturi. Toţi şi-l revendicau acum cu feţele schimonosite de furie. În materie de târguieli, arabii sunt experţi, dar şi Portta era de temut.

Locotenentul Leuwe ieşi din cort şi înţelese totul dintr-o privire.

— Feldwebel Beyer, strigă, ce-i balamucul ăsta? Ia-i pe cei doi şi împuşcă-i!

Cearta încetă ca prin minune. Ştiau nemţeşte exact cât le trebuia. Într-o clipă o rupseră la fugă spre oază, fără să se mai uite înapoi. Cămila şovăi o clipă, apoi îi urmă ca vântul, cu coada pe spinare. Mărunţelul mârâi nemulţumit. În bătaia care ar fi urmat tranzacţiei, i-ar fi plăcut să se amestece şi el.

Înaintea prânzului, maiorul Hemke ordonă revistă de front. Am urmărit cu interes eforturile recruţilor de a face să strălucească nişte obiecte pe care praful le acoperă în mai puţin de un minut după ce au fost şterse. Portta scoase pachetul de cărţi. Heiden, Sevilla şi cu mine ne aşezarăm să-i ţinem companie. Mercenarul îşi luă binoclul şi se căţără pe turela tancului. L-am privit îngrijoraţi. Deşertul era pentru el ca pântecele mamei. Orice presimţire de-a lui trebuia luată în serios.

Evenimentul se produse în timpul mesei.

— M-am săturat de lături, decretă Sevilla. Deseară mergem să luăm ceva de la maimuţoii ăştia de arabi.

Făcu un pas înainte, o dată cu tot rândul. O zeamă aburindă se revărsă din polonicul ajutorului de bucătar în gamela lui Sevilla. Rândul mai făcu un pas şi eu îi luai locul celui din faţă, primind polonicul meu de zeamă. Celălalt

ajutor de bucătar pescui dintr-o grămadă uriaşă o ciozvârtă de oaie care ateriză în gamela lui Sevilla, stropindu-l.

— *Merde!* Strigă Mercenarul azvârlind zeama în nisip.

Nu carnea de oaie îl scosese din sărite. Într-o clipă se dezlănţui Iadul. Am alergat la posturi, vărsând mâncarea pe drum, înainte ca primele Hurricane să treacă urlând peste noi. Santinelele dormiseră. De-abia când am sărit în scaunul tunului de 75, începură să sune sirenele. Şi atunci căzură primele bombe.

— La pământ! Strigă locotenentul Leuwe. Adăpostiţi-vă!

Oamenii alergau dezorientaţi printre stâlpii de nisip şi foc pe care îi înălţa fiecare explozie. Şuieratul unei bombe înainte de a atinge pământul este un sunet înspăimântător. Pentru câteva secunde, el şterge orice urmă de raţiune din mintea victimei. Mulţi se rostogoliră sub tancurile camuflate cu plasă, îngropate până la turele în lăcaşurile lor de tragere. Păreau vulnerabili, însă din aer şi la viteza cu care soseau, piloţii nu vedeau mare lucru. Dar veniseră prea la marele fix ca să fie doar o simplă întâmplare. Urletele răniţilor se înteţiră între explozii.

Nouă sau zece avioane, trecură la mai puţin de treizeci de metri înălţime şi se întoarseră, pregătindu-se de un nou atac. De data asta avea să le fie mult mai greu. Mi-am lipit orbita de dispozitivul de ochire, iar mâinile mi-au devenit una cu mecanismele de manevrare ale tunului. Heiden alerga spre mine, cu câte o ladă de încărcătoare în fiecare mână. Mulţi alţii în jurul nostru ne urmau exemplul.

— Vin! Zbieră Portta.

Am ales avionul din frunte. Silueta lui se suprapuse peste crucea dispozitivului de ochire şi rămase acolo. Am apăsat pedala. Îndată tunul ne scutură pe mine şi pe Heiden ca pe nişte păpuşi. Am scuipat treizeci de proiectile în şase secunde.

Bombardierul trăgea cu amândouă mitralierele. Gloanţele răscoliră nisipul cale de cincizeci de metri şi-l tăiară în două pe comandantul plutonului doi, care zbierase

până atunci, numindu-şi oamenii laşi împuţiţi. Partea de jos a corpului mai zvâcni câteva secunde, sub privirile deja aburite de sosirea morţii. Un tanc sări în aer ca o cutie cu carbid. În aer se împrăştiară resturi şi bucăţi de carne arsă.

Piloţii îşi aruncară grăunţele otrăvitoare şi se îndepărtară. Toţi, în afară de unul mai ghinionist, care nimerise în bătaia tunului manevrat de Portta şi Mercenar. Motorul începu să tuşească. Un fir de fum albicios izbucni de sub o aripă şi apoi începu să se îngroaşe, devenind în cele din urmă negru. Avionul făcu eforturi disperate să se ţină de restul formaţiei. Se clătina ca un om beat, pierzând altitudine. La sfârşit, pilotul încercă să ia înălţime, pentru a se putea catapulta, dar era prea târziu. Avionul dispăru după dune şi o clipă mai târziu o ciupercă de flăcări crescu acolo. Moartea pilotului fu salutată cu urale.

Maiorul Hemke trecu negru de supărare pe lângă tancul nostru. Nisipul era năclăit de sânge şi zeamă de oaie.

— Curăţaţi mizeria asta! Urlă.

— Plutonul doi a fost măcelărit, zise Moşul. Imbecilul de locotenent îi adunase să le facă morală.

— Presimt că nu mai facem mulţi purici pe-aici, ne anunţă Mercenarul. Ştie prea multă lume de noi.

Sevilla sări ca ars.

— Ai înnebunit? Nu plecăm nicăieri înainte de a ne înfrupta din bunătăţile păduchioşilor de arabi.

Peste numai o oră, veni într-adevăr ordinul de plecare.

Am mers toată noaptea, comunicând foarte puţin. Hafra rămase în urmă, cu tot cu frizer şi cămilă. Dar când mijiră zorile, o altă băltoacă tulbure, străjuită de câţiva palmieri anemici ne umplu inimile de speranţe. Toate oazele seamănă între ele.

Nu venise însă vremea să poposim.

— Ar trebui să ne tragem plasele peste cap şi să stăm la umbră, se văicări Portta. Un veteran ca mine are dreptul la o băutură răcoritoare, zău aşa.

Locotenentul Leuwe şi alţi ofiţeri încercară să-l

convingă pe Hemke să se oprească şi să dea ordinul de camuflare. Dar cei care poartă războiul pe hărţi nu erau de aceeaşi părere.

La amiază aviaţia britanică ne lovi din nou.

— Rupeţi formaţia! Urlă Hemke în staţie.

Din fericire raidul fu întrerupt de furtună. Hamsinul, vântul deşertului, se năpusti asupra noastră, dinspre Egipt, cu milioane de tone de nisip. Tancul patina neputincios şi se răsucea ca o jucărie. Era nisip peste tot. Îl simţeam scrâşnind între dinţi, sufocându-ne. Vântul urla înfricoşător. Auzeam frânturi de cuvinte în staţia radio, apoi comunicaţiile căzură.

Furtuna dură tot restul zilei şi noaptea care urmă. Dimineaţa ne trezirăm singuri în mijlocul oceanului de nisip.

— Verificaţi motorul şi benzina! Spuse Moşul.

N-avea nici el chef să se usuce ca o scrumbie la soare.

Totul părea în regulă. Tancul era prăfuit, dar în perfectă stare. Ne-a venit inima la loc. Maşinăria nemţească de război funcţionează în orice condiţii. Soldatul german mărşăluieşte surâzător prin nisipul incandescent, pe fundul mării, prin noroiul puturos al mlaştinii. Pietrele îi sfâşie tălpile, ghimpii îi însângerează palmele, ramurile îi biciuiesc faţa. El cântă, în ritmul marşului triumfal către victorie. Iată superioritatea arianului asupra tuturor celorlalte rase.

Heiden reuşi să refacă legătura şi vorbi cu locotenentul Leuwe. Tancurile risipite se îndreptau acum spre locul de întâlnire pentru a reface formaţia. Am pornit într-acolo cu toată viteza.

Era bine să auzi motorul torcând. Mercenarul veni lângă mine.

— Hemke o să scornească iarăşi ceva. A lui a fost ideea tâmpită cu deplasarea în timpul zilei.

— Greu de crezut c-am scăpat cu faţa curată, am recunoscut.

Deodată Mărunţelul sări în picioare, uitând că se află într-un tanc în plină viteză. Mişcările combinate îl buşiră cu capul de turelă. Fără cască, ţeasta i-ar fi plesnit ca o coajă

de ou.

— Opreşte! Zbieră. Moşule, spune-i să oprească!

Am frânat şi am tăiat motorul. Chipul Moşului se ivi în deschizătura turelei.

— Un englezoi, ne anunţă scurt.

Am ieşit, unul câte unul, din iadul cabinei în cel de-afară. Erau 60 de grade. Mărunţelul înjură, văzându-l pe Portta care dormea, fără să se sinchisească de agitaţia din jur, pe capacul motorului, protejat de batistă. În cele din urmă deschise un ochi critic.

— Urme, îl anunţă şi pe el Moşul.

Am sărit în nisipul fierbinte, cu degetele pe trăgaci. Perpendicular pe direcţia noastră de înaintare vedeam două dâre paralele de roţi pe care le cunoşteam foarte bine. Urme de jeep.

— Ce zici? Îl întrebă Moşul pe Portta.

Acesta abia aruncă privire.

— Sunt o piele roşie şi dacă ne mai prăjim mult pe-aici voi fi o piele carbonizată. Urmele nu-s mai vechi de trei ore. Altfel furtuna le-ar fi şters.

— Sunt chiar mai proaspete, zise Mercenarul, îngenunchind. Nu pot fi prea departe.

Heiden îl privi nervos.

— Şi ce ne interesează pe noi? Ordinul e să ne regrupăm rapid. Raportăm la întoarcere.

— Te-ai scăpat în pantaloni de frică, rânji Mărunţelul. Ţi-e teamă c-ar putea să te găurească înainte să te avanseze. E mai uşor să lupţi cu nişte prăpădiţi de arabi pentru un castron de curmale, ai?

Heiden îl privi cu ură şi pumnii i se albiră. Pentru un fanatic al disciplinei ca el, acuzaţia de laşitate venită din partea Mărunţelului era ceva insuportabil.

— Ce facem? Îl întrebă Mărunţelul pe Moş.

— Portta, rămâi cu ăştia doi. Dacă vor să se muşte de beregată, dă-le o mână de ajutor. M-am săturat de certurile lor.

Portta dădu din cap aprobator.

— Swen, tu şi Mercenarul veniţi cu mine. Aruncăm o privire.

Mercenarul îşi luă un încărcător de rezervă. Am verificat dacă pumnalul stă bine în teaca lui şi am pornit în urma lor pe creasta dunei. După un sfert de oră de mers am plonjat în nisip, ascunşi. Moşul scoase binoclul.

— Sunt patru, ne anunţă după o vreme. Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu ce caută aici.

Mercenarul fu de acord că lucrul e ciudat.

— 0 patrulă ar fi fost mai bine înarmată. S-ar putea să fie un grup de comando care se întoarce din misiune.

Am privit prin binoclul Moşului. Erau trei lungani la vedere. Unul din ei răsucea furios butoanele staţiei. Din câte mi-am dat seama, nu era deloc bine dispus. Doi camarazi, goi până la brâu, îl urmăreau cu interes. Celui de-al patrulea îi vedeam doar picioarele ieşind de sub jeep. Dacă nu trăgea un pui de somn la umbră, însemna că au necazuri cu transportul în comun.

— Îi luăm ca din oală, fu de părere Mercenarul.

Îşi legase batista peste faţă, ca să se apere de nisip. Semăna cu un tâlhar de drumul mare. Porni înainte ca Moşul să-şi fi terminat planul.

Două minute mai târziu, ţineam sub ameninţarea automatelor doi flăcăi spălăciţi, care ne priveau pe sub sprâncene. Expresia lor era mai degrabă una mirată. Am decis că sunt nişte tipi de ispravă din moment ce moartea celorlalţi doi camarazi ai lor, ciuruiţi, nu reuşise să le îngheţe sângele în vine. Tipul care se vârâse sub maşină nici măcar nu mai apucase să iasă de-acolo.

La întoarcere, Măruntelul ne întâmpină cu chiote de bucurie. În ultima vreme se plictisise de moarte.

— Pentru asta, zău că uneori mai merită să trăieşti, ne declară, dând târcoale prizonierilor cărora din când în când le mai scăpa un ghiont în coaste, ca un geambaş priceput.

Când încercă să-i deschidă gura celui mai vârstă, un sergent uscat ca o şa de călărie, ca să verifice dacă e rost de ceva aur, încasă un genunchi între picioare. În timp ce el

se tăvălea pe jos înjurând printre bale, Moşul îi instală pe cei doi şi dădu ordinul de plecare. Tancul se urni stârnind un nor de nisip pe care curând îl lăsă în urmă.

La început, prizonierii se arătară scorţoşi, cam fără chef de vorbă. Nu le pria înghesuiala şi nici amintirea morţilor pe care-i lăsaseră în urmă. Eram cu toţii soldaţi şi îi înţelegeam perfect. Dar ce căutau ei acolo?

— Prieteni, le spuse Sevilla, care o rupea binişor pe englezeşte, ceea ce vi se întâmplă acum e o excursie de lux faţă de ce-o să urmeze când o să intre pe fir Gestapo-ul. Aţi auzit câte ceva despre Gestapo?

Auziseră. Când am făcut joncţiunea cu restul regimentului, deja trecuserăm la schimbul de adrese şi mărunţişuri. Portta îi dădu sergentului sutienul cu paiete al Wilmei-drăcoasa, despre al cărei număr, interpretat într-un bar de la marginea Berlinului, ne povestea adesea. Primi la schimb o pipă superbă din lemn roşu şi o pungă de tutun aromat. Ar fi putut să i le ia şi pe degeaba, captură de război, dar Portta ştia să fie un adevărat domn, mai ales că locotenentul Leuwe nu tolera astfel de rechiziţionări.

— Atunci, la revedere şi fără ranchiună, îi spuse cel mai tânăr Mărunţelului când veniră să-i escorteze la punctul de comandă.

— Fără ranchiună, rânji Mărunţelul, fluturându-i pe sub nas cleştele dentar. Poate c-o să ne mai întâlnim pe-aici.

Apucase să vadă doi molari strălucitori, dar soarta i-a fost potrivnică. Nu l-a mai revăzut niciodată pe individ. Dinţii de aur au intrat probabil în buzunarul unei gorile SS.

Tabăra începuse deja să prindă contur şi foarte curând am uitat necazurile zilei trecute. Parcă nici nu fugiserăm din Hafra. Aceleaşi dune instabile, acelaşi orizont instabil. Aceeaşi băltoacă jalonată de câţiva palmieri pipernicţi. Acesta era locul căruia, până când unul dintre apropiaţii lui Erwin Rommel avea să viseze urât, trebuia să-i spunem „acasă".

La amiază, Portta se trezi tresărind.

— Avem musafiri, ne anunţă cu ochii sticlind de

bucurie.

Am auzit santinelele strigând şi ne-am repezit cu toţii să vedem despre ce e vorba. Prin valurile de aer fierbinte am zărit o creatură stranie, care se îndrepta în mare viteză spre tabără.

Din pricina căldurii infernale, era imposibil să deosebeşti realitatea de fantasmagoriile proprii deşertului. Toate degetele căutară trăgaciul armei, dar apoi, pe măsură ce creatura se apropia, un imens hohot de râs începu să crească.

La început părea un păianjen uriaş. Pe urmă păianjenul se transformă într-un cămiloi năpârlit şi mort de oboseală. Defilă mândru, cu coada ridicată, printre tancurile camuflate şi nu se opri decât în faţa Obergefreiterului Johann Portta, în uralele mulţimii. Portta îl întâmpină cu mâinile în şold, cocoţat pe turela tancului, într-o atitudine princiară.

— Cămila frizerului, se auziră strigăte din toate părţile.

Atras de larmă, locotenentul Leuwe veni, împins de curiozitate, să vadă ce se întâmplă.

— Portta, zise, ce înseamnă toate astea?

Ca berlinez get-beget, Portta nu trăise printre cămile. Cel mult să fi văzut câteva în menajeriile circurilor ambulante din copilăria sa. Cu toate acestea, se comporta ca şi cum taică-său ar fi fost un bei în grajdurile căruia mişunau dromaderii.

— Domnule locotenent, spuse luând poziţia de drepţi, Obergefreiter Portta raportează că efectivul de cămile al companiei a cincea este complet.

Leuwe se luă cu mâinile de cap.

— Al companiei? Portta, ai înnebunit de-a binelea. Scapă de animalul ăsta imediat!

Îndată se formară două tabere, care luară în dezbatere legalitatea prezenţei mamiferului printre noi.

— Domnul locotenent are dreptate, se băgă Mărunţelul. Cămiloiul nu este al companiei, ci al tancului nostru.

— Tacă-ţi gura, Krautfeld, spuse Moşul.

Heiden, care nu scăpa niciun prilej de a fi pe placul superiorilor, era mai indignat chiar decât Leuwe.

— Cămiloiul tancului? Multe idioţenii am mai auzit, dar asta le întrece pe toate. Şi cum, mă rog, ar trebui să-l trecem în inventar? Aşa, ca MG-ul? Ca un Faustpatron? Ca pe un accesoriu?

— Sigur, zise Mărunţelul. Tu nu eşti tot un fel de accesoriu?

Înainte ca cei doi să se încaiere, locotenentul Leuwe se îndepărtă exasperat.

— Până la prânz să-i faceţi vânt, ne strigă peste umăr.

Portta era însă, ca de obicei, de altă părere. Războiul făcuse din el un om deosebit de practic, obişnuit să tragă foloase şi dintr-un capăt de aţă. Se hotărî aşadar să păstreze cămiloiul, pe care-l boteză îndată Churchill. Ne punea în faţa unei probleme dificile, dar nu imposibil de rezolvat.

— Se-aude că ne paşte o mare bătălie, spuse Sevilla care dăduse o tură prin tabără.

— Bucură-te, îl îndemnă Mercenarul pe Heiden, ai ocazia să devii un erou.

Se retrase pe partea umbroasă a tancului şi începu să-şi cureţe arma, îngânând un cântec de-al Legiunii.

— Ce-ai de gând să faci? Îl întrebă Moşul pe Portta.

— Am învăţat de la un beduin reţeta cămilei umplute. Săptămâna viitoare îl invităm la masă pe Feldmareşal. O să fie impresionat de bunele maniere ale plutonului patru şi o să ne lase pe toţi la vatră, cu recomandări excelente pentru civilie. Iar lui Heiden o să-i dea „Crucea de fier cu iatagane".

— Cum e cămila umplută? Se interesă salivând Mărunţelul, care niciodată nu era sătul.

— Se prăjesc câteva duzini de pui care se umplu cu legume şi ficăţei. Puii se vâră în burta a trei-patru berbecuţi. Berbecuţii, la rândul lor, sunt umplutura pentru cămilă. După ce i-am băgat în stomacul dromaderului, se

coase totul bine şi se coace într-o groapă cu jăratec.

Măruntelului îi ieşiseră ochii din cap de poftă.

— Spui că un beduin te-a învăţat asta?

— A vrut să-mi dea pe oricare din fetele lui de nevastă şi un sac de bijuterii, numai să nu-i smulg reţeta. Fetele erau nişte bucăţele pe cinste. Dar un bucătar rafinat ca mine ştie ce să aleagă. I-am pus pistolul la tâmplă şi mi-a dezvăluit secretul acestei delicatese.

— Ce mai aşteptăm atunci? Ai auzit ce-a spus locotenentul. Până la prânz oricum trebuie să scăpăm de animalul ăsta.

— Zevzecule, îl repezi Sevilla, de unde vrei să facem rost aici de pui, legume şi berbecuţi? Trebuie să sapi o groapă cât toate zilele, iar pentru jăratec ai nevoie de lemne.

— Putem să luăm tot ce ne trebuie de la arabi. Sunt sigur că au ascuns în cocioabele lor o turmă întreagă de berbecuţi. Am săpat deja o groapă pentru tanc, nu trebuie decât s-o adâncim puţin. În loc de jăratec putem să folosim aruncătorul de flăcări. Dacă într-adevăr urmează o bătălie, atunci ne-am lins pe bot de friptură.

— De ce? Se miră Portta. Puţină alergătură nu face decât s-o frăgezească puţin. Toate lucrurile la vremea lor.

— Aţi înnebunit de-a binelea, comentă Moşul, apucând-o pe urmele locotenentului Leuwe.

Portta mă luă cu el ca să căutăm o gazdă pentru viitorul nostru festin. Am improvizat un căpăstru dintr-un centiron şi trăgând dromaderul după mine l-am urmat prin tabără. Apariţia noastră stârnea râsete şi glume dintre cele mai porcoase. Cea mai frecventă era presupunerea că Portta întreţine relaţii intime cu cămiloiul, iar eu sunt peştele lui.

— Dar e vorba despre un mascul, am protestat.

— Înseamnă că Portta e homosexual, replică un tanchist mărunţel, hlizindu-se dindărătul stratului de vaselină care-i acoperise faţa.

Portta era prea preocupat de viitorul protejatului său,

ca să-l ia în seamă. Ne-am oprit lângă unul dintre camioanele aprovizionării. Aici Portta începu un târg interminabil cu Feldwebelul Schelde. Ideea esenţială era ca acesta să-l adăpostească pe Churchill până când avea să-i vină rândul la preparat. Pentru Schelde, să ascundă un cămiloi era un fleac, dacă-şi punea mintea, dar individul voia să ne jupoaie de vii pe noi, oamenii în cele din urmă, Portta fu nevoit să cedeze jumătate din rezerva sa personală de coniac şi să promită o parte din punguţa cu dinţi de aur pe care Mărunţelul o purta cu sfinţenie în sân, zi şi noapte.

Cum de reuşise Portta să-i promită vulpoiului de Schelde ceva ce nu-i aparţinea, şi mai ales cum îşi închipuia că o să se ţină de cuvânt a rămas pentru totdeauna un mister. Dar asta era numai chiria. În plus, Portta se angajă să-şi viziteze tovarăşul zilnic şi să-i procure, în limita posibilităţilor, de-ale gurii. Ceea ce avea să-i dea Schelde urma să fie plătit. Totul fu pus pe hârtie şi întărit cu semnăturile celor de faţă. Am semnat şi eu ca martor.

Feldwebelul Schelde îl instală pe Churchill într-unui dintre camioane şi trase prelata.

— Mergi fără grijă, îi spuse lui Portta. Am să-i fac nişte ferestre ca să aibă aer şi să nu înnebunească de urât. Mă pricep la cămile.

Când ne îndepărtarăm, Churchill scoase un zbieret de bun rămas. Lui Portta îi dăduseră lacrimile.

Bătălia se declanşă două zile mai târziu. Englezii trecuseră la ofensivă pe toată linia frontului, dacă în deşert se putea vorbi despre aşa ceva. Din nefericire pentru ei, cei doi cercetaşi pe care-i capturase Moşul nu putuseră să-şi protejeze secretele în faţa unor experţi cum sunt cei de la Gestapo. După douăsprezece ore de tortură, respectivii spuseseră mai mult decât ştiau, îi aşteptam pe englezi şi ei au căzut în capcană.

Mai întâi şi-au trimis cercetaşii, la patru dimineaţa, înainte de a miji zorile, ca să ne ia ca din oală. Erau soldaţi din colonii, *ghurka,* experţi în mânuirea sabiei şi a cuţitului,

însetaţi de sânge. Mai mulţi nefericiţi căzuseră pradă somnului în avanposturile noastre şi s-au trezit la timp pentru a urmări ultimele picături de sânge care li se scurgeau o dată cu viaţa din carotida secţionată.

Apoi mai multe rachete făcură din noapte zi şi infanteriştii se treziră prinşi fără scăpare, orbiţi, neavând unde să se ascundă. Într-o clipă, asupra lor se prăvăli o urgie de foc. Zeci de mii de trasoare, galbene, verzi, roşii zburau prin aerul îngheţat, încrucişându-se, şuierând, poticnindu-se în cele din urmă în piepturi, sfărâmând ţeste, pulverizând măruntaie.

Dar *ghurka* înaintau. Cădeau ca muştele şi alţii le luau locul, val după val. Erau fanatici. Împotrivirea noastră nu făcea decât să le sporească ura, setea de răzbunare. Ajunseră la fâşia minată, plătind şi acolo un preţ de moarte şi sânge. Mina este cea mai eficientă maşinărie a morţii. Ghinionistului care a călcat pe detonator i se deschid o sută de căi pentru a părăsi această lume în chinuri groaznice. El rămâne fără picioare ori îşi priveşte măruntaiele rostogolindu-i-se în nisip. Sute de schije îl ciuruiesc, lăsându-l să agonizeze ore în şir, dacă n-a avut norocul să fie ucis pe loc. Explozia îl desfigurează, transformându-l pentru tot restul vieţii într-o pocitanie pe care până şi cei dragi o privesc cu silă.

În cele din urmă, cu pierderi uriaşe, pătrunseră în liniile noastre. Mai întâi veni o ploaie de grenade. Apoi ne-am năpustit unii asupra celorlalţi încercând să ne ucidem cu baionetele, cu lopeţile de infanterişti, cu paturile armelor. Când armele n-au mai fost de folos, din pricina învălmăşelii, am lovit cu pumnii, ne-am muşcat şi am sfâşiat cu unghiile.

Un căpitan se repezi asupra Mercenarului, plănuind să-l despice cu sabia din creştet până la buric. Mercenarul, mai scund şi mai agil, se eschivă cu uşurinţă şi-i împlântă baioneta în ceafă. Oasele pârâiră, iar căpitanul se prăbuşi, aproape decapitat.

Mărunţelul îşi prinse adversarul în braţe, strângându-l cu putere, până când coastele cedară şi sângele îi ţâşni pe

gură. După ce-l aruncă în nisip, îi strivi faţa cu lovituri de călcâi, transformând-o într-un terci însângerat.

Eram animale cuprinse de nebunie în mijlocul flăcărilor. Spaima de moarte gonise din noi cea mai mică urmă de sentiment omenesc, de milă. Ştiam doar că viaţa mea depinde de moartea celui din faţă, că trebuie să-i smulg ochii din cap pentru ca eu să pot vedea şi mâine cerul, soarele, nisipul, că după ce am să-i sfâşii inima, a mea o să continue să bată cu forţe înzecite.

Cineva îmi sări în spinare, doborându-mă. Nisipul îmi intră în ochi şi pe nări, orbindu-mă, sufocându-mă. Am dat neputincios din picioare, aşteptând dintr-o clipă-n alta tăişul pe beregată. Apoi greutatea care mă strivea dispăru. Heiden şi Sevilla îl străpunseseră în acelaşi timp şi continuau să-l lovească.

— Eşti întreg, Swen? Strigă Moşul.

N-am avut timp să-i răspund. Mi-am încleştat degetele în gâtul unui alt flăcău şi nu i-am dat drumul decât când am simţit că nu mai respiră.

În cele din urmă *ghurka* începură să se retragă, lăsând în urma lor mormane de morţi şi răniţi. Gemetele de durere luară locul strigătelor războinice. Sângele băltea în nisip, transformându-l într-o mocirlă puturoasă. Am căzut epuizaţi, pentru câteva minute de respiraţie normală, însă asta fusese numai introducerea.

— Îmbarcarea, urlau ofiţerii, toată lumea la posturi!

Leuwe veni în fugă şi-l trase pe Moş într-o parte. Nu auzeam ce-i spune. Motoarele tuşiră şi apoi izbucniră într-un cor de răgete infernale care făceau carnea să tremure pe oase. Mercenarul îmi zbieră ceva la ureche, dar n-am apucat să aud decât „Swen..." şi ne-am transformat cu toţii în surzi.

Se lumina de ziuă. Orizontul se înroşi, iar după câteva minute soarele îşi îţi creştetul cu timiditate. Sudoarea luptei îngheţase pe frunţile morţilor. În tanc era cald şi bine.

Apoi se făcu linişte. O linişte nefirească, de sfârşit de lume. Doar o adiere slabă şuiera abia auzit prin rosturile

obloanelor laterale. Zgomotul firelor de nisip curgând pe turelă mă ducea cu gândul la un izvor răcoros, în mijlocul pădurii. Până şi răniţii încetaseră să-şi strige durerea. Sau poate că muriseră cu toţii.

Treptat, un tremur începu să crească în aer. Tremurul se transformă într-un huruit îndepărtat, apoi din ce în ce mai puternic, până când plămânii fură cuprinşi de vibraţie.

— Furtună de nisip! Strigă un tânăr recrut, unul din aceia cu mintea încă necoaptă.

Am văzut, ca şi el, prin vizor, orizontul înghiţit de nori uriaşi de praf, rostogolindu-se ameninţători către noi, dar ca şobolani bătrâni ce eram, nu ne-am lăsat păcăliţi. Ştiam prea bine ce se află în mijlocul „furtunii". Veneau.

Generalul Alexander adusese 50 000 de englezi, pe la Capul Bunei Speranţe. Plănuiau să măture Afrikakorps dintr-o lovitură şi să nu se oprească până la Tripoli, cale de 3 000 de kilometri. Neîmpăcându-se cu gândul că i se dau papucii atât de aproape de Cairo, Rommel spera să repete figura de la El-Gazala, când îi pusese pe fugă. Dar erau alte vremuri. În faţa sa nu se mai afla generalul-răcan Auchinleck, ci şcolitul Alexander şi însuşi Montgomery, *good old monty,* cum îi spuneau mândri englezii.

— Porniţi motoarele! Explodă ordinul în căşti.

Într-o clipă se dezlănţui iadul.

— Înainte! Zbierară comandanţii.

Ne-am urnit într-un tunet asurzitor ca să le ieşim în întâmpinare. Veneau ca un zid de fier şi soarele abia răsărit ne orbea, reflectându-se în tabla galbenă a blindajelor. Mai întâi trecu pe deasupra noastră acoperirea aeriană, un val de avioane de vânătoare-bombardament, dar după primul atac se retraseră pentru a nu-i lovi pe-ai lor. Eram prea aproape unii de alţii. Turelele se rotiră căutându-şi victimele. În turnirul care urma, fiecare era singur cu destinul său şi cavalerismul nu mai avea loc.

Am fost una din primele ţinte atinse. Proiectilul ricoşă pe blindaj, dar impactul fusese teribil. Eram într-un clopot bătut de un uriaş. Heiden începu să urle. Mercenarul îl

potoli cu o palmă.

— Dreapta, Swen! Strigă Moşul.

Mi-am lipit ochiul de cauciucul vizorului. Două proiectile plecară unul după altul şi smulseră turela tancului duşman, o dată cu capetele celor din echipaj. Pilotul murise cu pieptul pe comenzi. Tancul se răsuci pe loc minute-n şir. L-am ocolit căutând o nouă victimă.

Peste tot în jurul nostru exploziile săpau cratere adânci în nisip. Era ziuă de-a binelea însă din pricina fumului şi a prafului stârnit de şenile orbecăiam prin întuneric. Portta prinse un alt tanc în bătaia aruncătorului de flăcări. Un uragan de foc lovi maşinăria inamică, acoperind-o într-o fracţiune de secundă. Ne-am imaginat spaima celor dinăuntru, gesturile lor necontrolate, disperarea. Capacul turelei se deschise şi două mâini se iviră bâjbâind, încercând să tragă după ele un trup dornic să trăiască. Dar nu mai aveau putere şi după câteva secunde, cuprinse de flăcări, căzură înapoi, în sicriul de metal.

„Vino, dulce moarte" zbiera Mercenarul. Mărunţelul râdea în hohote. Până şi Moşul părea mulţumit de felul în care mergea treaba. Pe măsură ce se scurgeau secundele, tot mai multe trofee se adăugau zestrei noastre macabre. Supravieţuitorii unui tanc, lovit în şenilă şi deci condamnat, alergau dezorientaţi, căutând un adăpost în inima dezastrului. I-am ajuns din urmă şi i-am transformat în carne tocată, scăpându-i de frică pentru totdeauna. Multă vreme aveau să figureze pe listele celor „dispăruţi", dându-le speranţe zadarnice celor care-i aşteptau să se întoarcă acasă.

Un stol de tancuri inamice, uşoare, ocoli creasta unei dune, năpustindu-se asupra noastră. Îmbătaţi de noroc înaintaserăm mult şi deodată înjur începu să plouă cu obuze. Schijele răpăiau pe blindaj ca o ploaie torenţială, numai că acum ploaia aducea moarte. Una dintre ele scăpă inexplicabil înăuntru, ricoşând de două sau trei ori. Sevilla se clătină, cu fruntea plină de sânge, apoi căzu grămadă. Moşul se aplecă deasupra lui.

— Zice că nu mai vede nimic! Strigă după câteva clipe. Krautfeld, pune mâna!

Un camarad căzut aduce întotdeauna ghinion. Ne părea rău de el, dar nu puteam să-l ajutăm cu nimic deocamdată. Trebuia să ieşim mai întâi din nebunia înconjurătoare şi încă nu întrezăream nicio posibilitate de a o face. Ar fi fost de preferat, de asemenea, să rămânem în viaţă.

La sfârşitul primului sfert de oră, treizeci de carcase fumegau gros în nisipul răscolit. Cele două tabere îşi slăbiră încrâncenarea, adunându-şi forţele pentru o nouă încleştare. Atunci primirăm cea de a doua lovitură.

Proiectilul veni de la mică distanţă, pulverizând motorul. Flăcări vii porniră să dănţuiască în faţa ochilor noştri.

— Toată lumea afară! Urlă Moşul.

Îl apucă pe Sevilla şi se rostogoliră împreună prin ieşirea de avarie din podeaua înfierbântată a tancului. Dintr-o clipă într-alta, explozia avea să ne prefacă în mii de firimituri carbonizate. Am ieşit unul câte unul, ca şobolanii care părăsesc nava când se scufundă. Heiden rămase ultimul, trăgând furios cu mitraliera până ce încărcătoarele se goliră. Pentru un ins cu atâta respect faţă de propria-i piele, întâmplarea n-avea altă explicaţie decât demenţa pricinuită de frică. În cele din urmă ieşi şi el.

Eram acum lipsiţi de apărare, apţi de-a fi striviţi, arşi, ciuruiţi. Fumul îmi intră în plămâni, râcâindu-i ca un milion de lame de ras, făcându-mă să scuip sânge. Flăcările îmi arseră genele şi sprâncenele şi-mi acoperiră pielea mâinilor cu băşici. Schijele zumzăiră pe deasupra capului meu, exploziile îmi sparseră timpanele. Moartea ne bătea pe umăr şi oriunde întorceam capul dădeam peste rânjetul ei larg.

Moşul îl trase pe Sevilla în craterul săpat de o explozie. Mărunţelul ieşi înaintea unui tanc, cu un mănunchi de grenade. Se rostogoli între şenile şi mastodontul trecu peste el fără să-l atingă. Trei secunde mai târziu sări în aer

ca o cutie de chibrituri. Portta ciocăni în turela unui alt tanc, pe care fixase o mină plată ca un castron.

— Semnaţi de primirea coletului! Zbieră.

Moartea ne zâmbea nouă şi noi le zâmbeam altora. Ne transformaserăm în roboţi bine programaţi, funcţionând fără greş. Aleargă! Adăposteşte-te! Ucide! Aleargă mai departe!

Bătălia a durat până când soarele s-a ridicat deasupra capetelor noastre, apoi a slăbit în intensitate. În cele din urmă englezii s-au retras, promiţându-ne că au să revină cât de curând. Cât vedeai cu ochii, nisipul era acoperit cu carcase incendiate şi cadavre. Îşi găsiseră sfârşitul o sută de tancuri şi mare parte din echipajele lor. Fierbinţeala incendiilor, adăugată celei a deşertului, dădea naştere unor adevărate tornade incandescente, care se mişcau pe acest câmp al morţii, terminându-i pe supravieţuitori. În aer stăruia mirosul de carne arsă şi benzină.

Ne-am retras câţiva kilometri. Sevilla fu ridicat de brancardieri şi evacuat în spatele frontului. Schija îi afectase nervul optic. Avea mari şanse să-şi recapete vederea, dar nimeni nu putea să-i spună când se va întâmpla asta.

— Şi-aşa n-ai mare lucru de văzut în deşertul ăsta, îl consolă Portta la plecare. Păstrează-te pentru sfârşitul războiului.

Totuşi, Sevilla a fost reparat la iuţeală şi s-a întors o lună mai târziu, „apt combatant".

Feldwebelul Schelde veni încurcat la Portta, purtând pe chip semnele unui dezastru. Camionul care-l adăpostise pe Churchill primise o lovitură directă. Cămiloiul, scăpat ca prin minune, dar înnebunit de spaimă, se lansase într-o cursă contra cronometru spre sud, spre El Djofs şi curând dispăruse înghiţit de nisipuri. Mărunţelul urlă, repezindu-se la gâtul lui Schelde.

— Măscărici împuţit! Îi strigă. Furi din raniţele unor soldaţi cinstiţi şi înfometaţi?

Abia l-am potolit. Portta privi resemnat spre sud.

— Ospăţul se amână, ne anunţă el. Presimt însă că ne vom mai întâlni cu Churchill. O să mă caute după ce-o să-i treacă spaima. Ţine prea mult la mine.

CAPITOLUL 3

O colecţie cu bucluc

Pe timp de pace războiul pare o sperietoare pe care nu trebuie s-o iei prea în serios. Adulţii se cred mai adulţi decât sunt. Aduc vorba, cu detaşarea pe care ţi-o dă siguranţa că un asemenea lucru nu se va petrece vreodată. Dar dacă totuşi o să izbucnească războiul? „A, putem să discutăm şi această ipoteză.". Încep să-ţi înşire verzi şi uscate despre ce-ar face ei înşişi dacă i-ar prinde urgia (ai impresia că vorbesc despre ploaie), despre ce înseamnă luptele, răniţii, morţii, despre cum se mânuieşte o armă. Pe timp de pace, singurii care pot să discute câte ceva despre război şi se pricep sunt copiii. Ei îl exersează în fiecare zi.

Odată aprins, războiul nu mai e ceva despre care discuţi pur şi simplu. Războiul e viaţa. Este viaţa lui, a ta. Nu ne adunăm s-o povestim, seara, la un foc de tabără. O trăim. Din ce în ce mai puţini.

Jur împrejurul tău nimic altceva decât nisip. Dacă nu-ţi uşurezi camarazii la zaruri de trofeele mărunte, culese după luptă de pe leşurile duşmanilor, sau dacă Portta nu pune la cale un raid prin popota ofiţerească, urmat de un chef monstruos, atunci nu-ţi rămâne decât să zaci ore în şir

cu ochii în gol, atent la o lume ulterioară din ce în ce mai săracă. Ai un ghinion de groază. Eşti ghinionist pentru că viaţa ta este războiul. Te paşte ghinionul pentru că s-a întâmplat să fii trimis în deşert, unde nici măcar decorul nu e mai de doamne-ajută. Şi ca o culme a ghinionului, clipa în care se va petrece ceva care să spulbere monotonia deşertului va fi probabil şi ultima a vieţii tale.

Sevilla avea o ţiitoare. Secretul a rezistat patruzeci de minute, după ce s-a întors, împleticindu-se, din ceea ce cu bunăvoinţă numeam „sat". Şapte sau opt gurbi în care mizeria mocnea pe priciuri înguste, întuneric. Mergeam cu toţii cel puţin o dată pe săptămână să tăvălim câteva femei de-ale arabilor, după ce dădeam la o parte haikurile albastre pe care şi le înfăşurau în jurul capetelor. Ne murdăreau cu henne roşu cu care-şi vopsiseră călcâiele. Ele erau animale domestice şi bărbaţii ni le împrumutau contra cost. Când se prăpădea o cămilă, un măgar sau unul din zecile de câini, izbucnea mare jale în fiecare gurbi. Cu femeile însă era altă poveste.

Niciunul dintre noi nu s-a îmbolnăvit. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, am fi ras locul de pe suprafaţa pământului în câteva minute.

— Sevilla vrea să se logodească, a hohotit Mărunţelul. Acum se gândeşte deja la un harem.

Faptul că-şi golea conţinutul nărilor. Din cinci în cinci minute nu era de natură să sporească solemnitatea momentului.

— Cine e fericita? Se interesă Portta. Are turme? Se supune rudelor ei şi sfintei litere a Coranului?

— Asta înseamnă că Sevilla o să înveţe să citească? Se hlizi şi Heiden.

Sevilla scuipă şi merse pe partea cealaltă a tancului, unde însă îl luară în primire ceilalţi.

— O femeie e un lucru util, mon ami, filosofă Mercenarul. Cum ar fi trusa pentru curăţarea armei, dar nu chiar atât de importantă. Dacă o pierzi e neplăcut, însă nu trebuie să faci o tragedie. Ce are a ta în plus faţă de

celelalte?

Sevilla nu-i răspunse. De fapt nu era îndrăgostit. Soldatul adevărat e operat de iubire ca de apendicită, la primele explozii ale obuzelor duşmane. Cred că era mai degrabă nevoia de a avea ceva numai al lui, în afară de puşcă.

În cele din urmă, Auk şi băieţii lui s-au întins mai mult decât îi ţineau puterile. Mareşalul Kesselring îndemnase Luftwaffe să-şi dea mai multă osteneală şi tăbărâse cu o mie de avioane în Malta. Opt luni, zi şi noapte, o mie de „von" cu aripi au pisat insula, dând totul peste cap. Nici măcar pisicile nu mai duceau o viaţă normală. Maltezii au avut parte de vreo două mii de alarme aeriene. Nu mai ieşeau din adăposturi, ba chiar şi la cinema mergeau tot prin tuneluri. Britanicii şi-au pierdut răsuflarea în Mediterana, iar „vulpea deşertului", Rommel, a putut în sfârşit să mai primească niscaiva pachete de-acasă cu de-ale gurii. Şi o dată cu el a mâncat pe săturate şi Obergefreiterul Johann Portta. Dacă Portta era sătul, războiul mergea bine.

— Nu vi se pare c-am luat-o în partea cealaltă? Întrebă Mărunţelul ronţăind un ciolan de miel, pe care-l obţinuse de la un arab printr-un gest convingător cu pistolul.

Ieşise pe jumătate din turela Panzerului ca să vadă peisajul care defila cu repeziciune în toată monotonia sa. Dacă maiorul Hemke l-ar fi văzut în clipa aceea, ar fi riscat fără îndoială o criză de nervi. Mărunţelul găsise de cuviinţă să iasă la aer gol puşcă. Din când în când îşi etala bărbăţia chiuind. De două ore se credea Tarzan omul-maimuţă. I-am explicat de mai multe ori că Tarzan nu activase în deşert, însă el rămase insensibil. Sparse ciolanul folosind o grenadă ofensivă şi supse pofticios toată măduva.

— Ce spui, Moşule? Se interesă Heiden. A început contraofensiva? Luăm Alexandria?

Moşul nu era obligat să răspundă. Avioanele britanice ne vizitau din ce în ce mai des, însă atacurile erau tot mai

lipsite de vlagă. Kesselring le gâtuise aprovizionarea.

— Un domn respectabil ca mine, şi pe deasupra din Berlin, centrul cultural al lumii, spuse nemulţumit Portta, nu ia în seamă câteva muşte zglobii.

„Muştele" nu puteau stăvili înaintarea tancurilor. Aveau prea puţine bombe, prea puţină benzină. Şi eram din ce în ce mai mulţi. Tot mai multe vehicule, tot mai mulţi oameni. În deşert, grupurile par mulţimi, iar mulţimile hoarde.

Străbăteam o hamadă vastă. În amurg, patrulele de cercetaşi se întoarseră pentru a anunţa joncţiunea cu un alt regiment. Blindatele erau în bună parte englezeşti, tancuri Stuart şi Mathilda, automitraliere de recunoaştere Willys, camioane Powers. După ce pusese mâna pe ele, peste ocrul şi portocaliul mimetic, bătrânul Rommel nu se sfiise să picteze cruci negre.

Ca orice bun gospodar, învăţase să nu dispreţuiască bunurile vecinului, ba dimpotrivă.

— Vă spun eu, se umflă din nou în pene Heiden. E sigur că Feldmareşalul n-o să ne mai oprească până la Alexandria şi dincolo de ea, până la Cairo. Am făcut optzeci de kilometri în ultimele două zile.

Nu puteam decât să-i dăm dreptate. Portta îşi aprinse un trabuc mititel. Avea o cutie întreagă, pe care i-o făcuse cadou un căpitan britanic nu îndeajuns de iute de picior. Lui Portta goana îi pria de minune. Englezii se retrăgeau în mare grabă şi, în ciuda celor ce se spuneau despre ei, lăsau destul de mult deranj în urma lor. Berlinezul era mereu primul care se oferea să facă ordine prin vehiculele abandonate şi chiar să inspecteze minuţios buzunarele prizonierilor sau ale morţilor. Strânsese câteva brichete, un binoclu şi o frumoasă colecţie de bancnote din toate valutele importante. De asemenea, adunase mai multe scrisori la care se uita seara, înainte de culcare, sperând ca într-o bună zi bunul Dumnezeu să-l înveţe deodată atâta engleză încât să le poată citi ca pe un roman pasionant. Raniţa lui era un bazar uriaş, jinduit de mulţi semeni de-ai săi din Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Mărunţelul îl

secondase cu un oarecare succes, însă de când îl interpreta pe Tarzan, se mulţumea cu câteva curmale şi-un ulcior cu lapte.

În dimineaţa următoare am mai alergat douăzeci de kilometri.

— „Lighenaşele" se mişcă dincolo, ne anunţă Leuwe, indicând înălţimea de nisip către care goneam.

Regimentul se oprise pentru moment, ca un şarpe toropit de căldură. M-am trezit într-un Horch de recunoaştere. Mercenarul mă bătu pe umăr a încurajare. Portta îmi arătă câţiva dinţi galbeni şi însinguraţi, în ceea ce el credea că e un zâmbet. El se oferise, ca de obicei, voluntar. Colecţia de bancnote avea nevoie să fie completată cu piese noi.

— Ce-o să facem cu atâtea „lighenaşe"? Se minună el.

Unii dintre noi chiar folosiserăm căştile britanice ca lighenaş de bărbierit ori farfurie adâncă. Ca trofeu era prea greu pentru a fi cărat prin deşert, chiar şi pentru Panzer. Noi ne atârnaserăm pe creştet bucăţi de pânză albă, după moda arăbească ori a camarazilor de odinioară ai Mercenarului.

N-am avut prea mult de alergat. La început ţi-e teamă de o ambuscadă, dar locul era prea larg pentru aşa ceva. În urma lor plantau uneori câmpuri înguste de mine, însă făceau treabă de mântuială, din pricina grabei. Ne porecliseră „huni" şi fugeau din calea noastră la fel de înspăimântaţi ca din calea hunilor.

La doi kilometri pe direcţia de înaintare a regimentelor înfrăţite, ne-am oprit într-un nor de nisip şi am privit tustrei fără să ne credem ochilor. La capitolul bune maniere Portta îl bătea chiar şi pe micul Mercenar. Sări imediat din maşină, făcând o plecăciune exagerată.

— Obergefreiter Johann Portta la dispoziţia dumneavoastră, stimate şi distinse domnişoare. Habar n-am avut că Sahara adăposteşte a opta, a noua şi a zecea minune a lumii. Să îndrăznesc, nevrednicul de mine, a spera că v-aţi rătăcit?

Drept răspuns, o rafală de Sten răscoli nisipul la picioarele sale. M-am felicitat pentru inspiraţia de a fi rămas pe partea cealaltă a Horchului, la adăpostul blindajului.

— *Scheisse! Merde!* Recitară în acelaşi timp Portta şi Mercenarul, venind să-mi ţină de urât.

Erau trei drăgălăşenii de fete din WAAC, corpul auxiliar al armatei britanice, într-un jeep cu rezervorul prea găurit pentru a face faţă unei promenade în deşert. Cavalerii lor le abandonaseră după primul dans, atât de grăbiţi şi de hotărâţi să nu dea ochii cu Mărunţelul încât probabil că-şi amintiseră de ele după câteva zeci de kilometri. O şterseseră de curând, având în vedere că locul era încă plin de urme, un talmeş-balmeş de cauciucuri şi şenile.

— N-am să pricep în ruptul capului ce popor e ăla care-şi trimite asemenea frumuseţi să li se usuce, Doamne iartă-mă, bunătate de pielicică în arşiţa asta şi să mai încaseze şi vreun glonţ în minunăţia de dos.

Urma să-şi schimbe punctul de vedere mult mai târziu, când gloriosul nostru Führer avea să împingă de la spate către linia întâi sugarii cu buzele încă umede de laptele mamelor. Deocamdată trase o înjurătură care ar fi făcut să roşească un catâr bătrân şi vicios. O a doua rafală de Sten îl făcu să-şi înfunde capul între umeri.

Mercenarul se ridică liniştit într-un genunchi şi descărcă pistolul mitralieră, metodic, cu o oarecare artă, tocând mărunt Jeepul de la un capăt la celălalt. Când termină încărcătorul, maşina fetelor arăta ca faţa Mărunţelului după o noapte de beţie.

Cred că spectacolul gratuit pe care li-l oferise Mercenarul le convinsese să adopte o atitudine mai înţeleaptă. Există în lumea asta un milion de lucruri mai interesante pentru o femeie decât să împuşte trei domni în mijlocul deşertului. Le-am văzut creştetele agitându-se în spatele a ceea ce fusese maşinuţa lor şi le-am auzit sfătuindu-se cu voce scăzută.

— Ar trebui să le faci o vizită, Swen, îmi sugeră Portta.

— De ce eu? Am zis furios. Ţi se pare că am prea puţine găuri în cap? Aia înaltă, care ţine degetul pe trăgaci, nu dă semne că m-ar simpatiza din cale-afară.

— Eşti printre puţinii care o mai rup pe limba lor. Deşi mă descurc şi eu binişor, n-am să agreez niciodată ceva atât de ciudat. Pe de altă parte, oricât de manierat ar fi, Mercenarul nu poate uita că strămoşii lui au fost cotonogiţi de stră-stră-străbunicii domnişoarelor, la Crecy şi Poitiers.

— Ce-s alea? Am întrebat, dar văzând figura Mercenarului mi-am închipuit că e ceva de rău şi am tăcut.

— Şi-apoi eşti norocosul care va putea să aleagă primul între aceste trei graţii botticelliene. Abia aştept să văd căreia dintre ele îi vei oferi mărul.

Nu l-am mai întrebat despre ce măr e vorba. Mă obişnuisem de mult cu ciudăţeniile lui Portta. Am legat bucata de pânză albă în vârful ţevii, cu slaba speranţă că vor pricepe un mesaj atât de simplu, chiar venind din partea unui „hun". Am pornit încet spre ele. Trebuie că aveam o figură tare nefericită şi probabil că asta mi-a salvat viaţa. Propaganda le băgase în cap fetelor imaginea unei fiare germane, cu maxilarul pătrat, ochii cenuşii şi un zâmbet crud, cultivat prin practicarea neobosită a canibalismului. Când m-am apropiat destul ca să-mi observe tremurul, intrară în derută, apoi se relaxară brusc.

— *Hello!* Am improvizat cu glas subţire. *Friends! Friends!*

Ceea ce era o minciună gogonată. Locotenentul Leuwe, maiorul Hemke, ba chiar Feldmareşalul Rommel ar fi apreciat-o ca artificiu strategic. O ştiau şi ele, însă ce puteau face? E mai bine să fii prieten cu unii care au o putere de foc superioară.

— *Friends,* am repetat.

Eram la numai trei metri. Am văzut Stenul mişcându-se numai cinci centimetri. Nu-mi mai ţintea buricul ci un punct aflat între ochi. Privind în tunelul interminabil al ţevii, mi s-a părut că mă prăbuşesc lipsit de viaţă, prin el, dincolo de lumea asta. Am închis ochii. Când am privit din nou, Stenul

zăcea la picioarele mele, iar femeile se aliniaseră cu braţele ridicate.

I-am strigat pe ceilalţi. Portta veni şontâcăind, încercând s-o ia înaintea Mercenarului. Acesta din urmă, contrar celor ce le ştiam despre el, îşi aranjase gulerul tunicii ocru-portocalii.

— Lăsaţi mâinile jos, le spuse. Cine sunteţi?

Din discuţia aproximativă care urmă, a rezultat că fetele au grad de sergent şi funcţionează în armata britanică. Ca o favoare, ne-au spus cum le cheamă, dar nimic altceva.

Trish şi Sara avuseseră uniforme în loc de scutece. Cu toate că erau pentru prima oară într-un deşert adevărat, se ţineau bine. Nu pricepeam ce caută acolo. Locul lor era la sute de kilometri distanţă, în faţa unei hărţi, mutând steguleţe la cererea unui grup de generali pofticioşi. Erau urâte ca nişte vrăjitoare, mai milităroase ca noi şi cu nasul pe sus. Aveau să mai lase din ifose, despăduchindu-şi garderoba prin vreun Stammlager, un lagăr pentru prizonieri.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu cea de a treia.

— Cum te cheamă? Am întrebat-o din nou.

— Georgia, murmură speriată, atrăgându-şi dezaprobarea celorlalte ciume.

Avea nu mai mult de douăzeci şi doi de ani şi soarele pustiului nu apucase încă să pricinuiască nici cea mai mică stricăciune obrazului de porţelan ori privirii de culoarea Mediteranei. Privind-o şi ascultând-o te copleşea senzaţia unei linişti depline. Pentru soldat liniştea are efectul alcoolului pur, euforizant în doze mici, fatal dacă faci excese.

„Swen, Portta, glăsui staţia radio cu vocea alarmată a Moşului, ce mama dracului se petrece acolo? Cine trage? Vă trimit ajutoare."

Portta ajunse lângă aparat din două salturi.

— Vulpea către bază, comunică el destul de oficial. Numai nişte mâţe amărâte, care au tulit-o mieunând,

Moşule. N-are rost să-ţi chinui eşti picioarele.

„Eşti sigur?"

— Atât cât poţi să fii de sigur când ai de-a face cu vulpile, încheie berlinezul.

În felul ăsta nu putea fi acuzat mai târziu că-şi minţise superiorul direct.

În depărtare, dincolo de cocoaşele miilor de dune, în hamada, Regimentul 26 Panzer-Grenadiere şi întăririle sale se puseră în mişcare, dându-ne de înţeles că trebuie să ne grăbim.

Ne-am aprins câte o ţigară şi le-am oferit musafirelor noastre din pachetul pe care-l scosese la iveală maestrul contrabandei cazone, Johann Portta. Doar Georgia acceptă fără să strâmbe din nas, îmbiindu-ne la rându-i cu un pachet de „Chesterfield". În ciuda privirilor ultragiate ale perechii de coţofene în uniformă, am fumat astfel pipa unei păci la fel de durabile ca norişorul acela care naviga la orizont.

— Ce vreţi să faceţi cu noi? Îl întrebă Trish pe Mercenar.

Acesta nu-şi ascundea admiraţia pentru felul bărbătesc în care ele abordau situaţia.

— Vă predăm superiorilor noştri.

— Gestapo? Întrebă una dintre fete.

Lipsa de experienţă era scuzabilă. Ne-am înghesuit să le liniştim. Mai bine aş fi mers pe jos până la Cairo decât să le ştiu pe mâna celor de la Gestapo.

Georgia se întinse şi culese de pe bancheta din spate a maşinii un porthart. L-am simţit pe Mercenar încordându-se ca un arc, dar se stăpâni în ultima clipă şi luă degetul de pe trăgaci. Alţi imprudenţi, care nu-l avertizaseră la timp că vor să-şi scoată batista din buzunar, o sfârşiseră ciuruiţi. Fiind vorba despre o femeie, făcuse un efort supraomenesc ca să-şi învingă instinctul de conservare. Georgia se întoarse cu feţişoara ei mirată şi-i înmână lui Portta un portvizit din piele fină.

— Ei, asta-i, comentă vesel Portta. Domnişoara s-a

prins cine face chetele pentru armata germană. Zău, nu trebuia să vă deranjaţi, vă escortam şi pe gratis.

Dar portvizitul nu era burduşit cu lire sterline, aşa cum sperase berlinezul, ci cu fotografii. Într-o clipă am uitat cu toţii cine suntem şi unde ne aflăm şi ne-am ascuns pe partea cealaltă a jeepului, la umbră. Fotografiile începură să umble rapid din mână-n mână.

— Ăştia sunt Pam şi Billy, spuse Georgia arătându-ne o fetiţă şi un băieţel de vreo patru ani. Acum au rămas cu bunica lor, mama lui Peter. Peter este pilot de vânătoare.

Adică unul dintre aceia care nu ne lăsau să respirăm. Am acceptat informaţia cu indiferenţă, ba chiar, fiind vorba despre soţul Georgiei şi tatăl celor doi micuţi, cu o oarecare simpatie, în schimb, Sara şi Trish îi aruncară priviri înveninate. Divulgase un secret militar. Mercenarul izbucni în râs.

— Bunicul copiilor, socrul meu are o măcelărie în Birmingham, continuă Georgia.

Adică într-unui dintre acele locuri tocate mărunt cu bombe de baronii mareşalului Kesselring. Un loc ca atâtea altele, ale căror nume nouă nu ne spuneau nimic. Am privit mai departe fotografiile, în vreme ce Georgia turna sute de amănunte pe care ochiul aparatului nu avusese cum să le surprindă. Aici Billy tocmai se vindecase de pojar şi era bosumflat. Aici Pam şi-a pătat rochiţa cu dulceaţă de zmeură şi a luat o chelfăneală de la bunică-sa. Am râs şi noi.

Fotografiile altuia sunt, în război, ecouri răzbătând dintr-o ţară îndepărtată, pe care n-ai s-o vizitezi niciodată. Ele îţi aduc aminte că în afara cercului de fier şi foc mai există şi altceva. Moartea, sângele, ţipetele camaradului care până mai adineaori stătea teafăr lângă tine, fac lumea exterioară din ce în ce mai puţin plauzibilă, din ce în ce mai ceţoasă. Amintirile despre ea aduc din ce în ce mai mult a vise în care nu mai crede nimeni. De aceea, când cineva îţi împărtăşeşte amintirile despre lumea lui, pe care a lăsat-o în urmă, îi eşti recunoscător.

Ne pasam unul altuia fotografiile Georgiei şi nu mai ştiam cine suntem. Dacă am fi închis ochii, pentru câteva clipe ne-am fi crezut pe o plajă însorită, la malul mării, în compania unor fete. Cel puţin jumătate din iluzie avea un sâmbure de adevăr.

„Portta! Lătra staţia radio de care uitaserăm cu totul. Ce faceţi acolo? Întoarceţi-vă imediat dacă nu vreţi să vă lăsăm pe-aici!"

Glasul Moşului ne readuse brutal la realitate. Într-o clipă eram cu toţii în picioare, privind în jurul nostru de parcă atunci ne dezmeticeam după un vis. Georgia, Sara şi Trish se strânseră una în cealaltă. Mercenarul îşi potrivi cureaua pistolului automat, dintr-o dată preocupat de starea cataramelor.

— Venim, îi comunică Portta Moşului, după care decuplă staţia, cam sâcâit.

Am simţit în vocea lui ceva domol şi blând. Totuşi, cu unul ca el nu puteai să ştii niciodată la ce să te aştepţi.

— Camarade, i se adresă Portta Mercenarului, ai grijă să nu sperii pe cineva cu jucăria aceea. N-am vrea ca odată întoarse acasă, domnişoarele, speriate de niscaiva bubuituri, să ne păstreze o amintire neplăcută, ori să umple forţele aliate cu bârfe despre proasta creştere a soldatului german Johann Portta.

Mercenarul avu o tresărire mânioasă. Pe el nu putea să-l înveţe nimeni cum să mânuiască o armă, cu atât mai puţin să insinueze că ea s-ar putea descărca fără ca dânsul să-i dea voie. Se stăpâni totuşi, pricepând sensul ascuns al discursului lui Portta.

— Ce-ţi trece prin cap? L-am întrebat pe berlinez.

Ştiam prea bine la ce se gândeşte, însă aveam nevoie de o confirmare a propriilor mele gânduri. Aveam nevoie de asemenea ca lucrurile să se lămurească acolo, pe loc, pentru ca niciunul din noi trei să nu poată spune mai târziu că au existat oarecare nepotriviri de păreri.

— Doamnă, îi spuse Mercenarul Georgiei, vă mulţumim că ne-aţi împărtăşit câteva dintre frumoasele amintiri de

acasă, făcându-ne părtaşii bucuriei dumneavoastră. Când veţi ajunge înapoi la Birmingham, transmiteţi salutări micuţilor Billy şi Pam, precum şi restului familiei.

Când voia, putea să fie un campion al eleganţei. În clipa aceea, uniforma cădea pe dânsul mai bine decât un smoking. Îi întinse Georgiei teancul de fotografii şi o conduse, de braţ, până la jeep. Am băgat de seamă că Sara şi Trish rămăseseră cu gurile căscate.

— Cum stăm cu benzina? Îl întrebă Mercenarul pe Portta.

— Avem două canistre în plus îi răspunse acesta, socotind pe degete. Şi dintr-o neglijenţă pentru care sunt gata să răspund, capacul celei de-a treia s-a desfăcut, astfel încât conţinutul s-a evaporat. Am să-i scriu personal Feldmareşalului Rommel ca să-l rog să-mi împrumute din rezerva de benzină a maşinii sale, până la următoarea soldă, când am să mă pot revanşa.

I-am privit pe amândoi ca pe nişte nebuni.

— Aţi stat prea mult în soare, am comentat aiurit. Dacă află cineva, nu mai ieşim din puşcărie până la sfârşitul zilelor. Asta dacă nu cumva ne împuşcă pe loc.

Mercenarul le privi pe toate trei întrebător.

— Sunt sigur că discreţia britanică nu e doar o figură de stil. Dacă prietenele noastre nu vor povesti episodul unor alte prietene şi domnul general Auchinlek nu-i va telefona domnului Feldmareşal Rommel, atunci suntem în siguranţă.

Am citit în ochii lor că n-au să povestească nimănui întâmplarea. De altfel, ar fi devenit imediat suspecte, chiar în faţa comandanţilor lor.

— Ajută-mă să car canistrele, mă îndemnă Portta, dintr-o dată pasionat de munca fizică.

De obicei era nevoie de mult mai multe insistenţe, ba chiar de câteva răcnete din partea Moşului sau a locotenentului Leuwe pentru a-l convinge pe Portta să mute un băţ de chibrit ceva mai încolo. M-am dus după el şi l-am ajutat să coboare canistrele cu benzină. Georgia veni să ni

se alăture, însă erau prea grele şi prea murdare pentru ea. Pentru o clipă palmele ni s-au atins, iar ea îmi zâmbi. Avea cel mai frumos zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

— Cu benzina pe care o aveţi aici, le explică Mercenarul, puteţi face două sute de kilometri. De ajuns ca să-i ajungeţi din urmă pe-ai voştri, dacă nu cumva o să-i ajungem noi înaintea voastră.

— Mi se pare c-am început să ne lăudăm, îl ironiză Trish.

— Ar fi mai bine, le povăţui Portta să ţineţi drumul spre nord-est. Noi am spart frontul şi am format o pungă: E posibil ca în stânga şi în dreapta direcţiei noastre de înaintare să mai existe trupe de-ale voastre care n-au apucat să se retragă destul de repede. În felul ăsta vă şi îndepărtaţi de traseul nostru. Aveţi busolă? Swen, dă-le busola ta!

M-am executat bucuros. De data asta Portta era cel care dezvăluia secrete militare. Trebuia să ne grăbim.

— La revedere, frumoaselor, le salută Portta, încălecând deja portiera Horchului.

Mercenarul şi cu mine ne pregătirăm să-l urmăm.

— Georgia, am strigat, porthartul!

L-am apucat de curea, ridicându-l şi am dat să mă apropii de jeep. Dar nu-i apreciasem greutatea aşa cum se cuvine. Cântărea cel puţin o tonă. L-am scăpat din mână, iar conţinutul se risipi în nisip. Nu erau fardurile Georgiei. Pentru câteva secunde şi eu şi Mercenarul rămaserăm împietriţi, cu răsuflarea tăiată. Apoi Portta veni să ni se alăture.

— Scroafe împuţite, făcu el, ceea ce nu mai aducea deloc a maniere elegante.

Porthartul Georgiei fusese plin ochi cu petliţe nemţeşti. Erau acolo toate armele: infanteria, Luftwaffe, marina, artileria ba chiar şi SS. Printre ele am recunoscut numeroase petliţe de-ale tanchiştilor noştri. Mi-am vârât palmele în morman şi le-am lăsat să mi se prefire printre degete. Apoi, cu greutate, am ridicat privirea spre Georgia.

Nu mai spuneau nimic. Mercenarul armă zgomotos, băgând cartuş pe ţeavă. Georgia încercă un gest, dar mâna îi căzu moale pe lângă corp, înainte de a-l fi sfârşit.

— De unde ai toate astea? Am întrebat-o.

Propria mea voce mă speria. Ştiam cu toţii de unde provin petliţele. Britanicii îşi trimiseseră prizonierii cu mult timp înainte de a se retrage. Unui prizonier i se iau imediat toate obiectele metalice, care ar putea tăia sau înţepa, punând în pericol vieţile celor care-l păzesc, sau propria sa viaţă. Petliţele sunt astfel de obiecte. Prizonierul de rând nu mai are nevoie de ele. Odată încăput pe mâna inamicului, el este recrutat într-o singură armată, armata celor umiliţi.

Şi apoi mai sunt morţii. Sutele, miile de morţi uitaţi după bătăliile iscate în nisipul fierbinte, după ce tunurile au amuţit, răniţii au obosit să geamă şi doar coloanele de fum negru mai stau mărturie durerii la capătul căreia se află moartea. Morţii nu au nevoie de însemne. Morţii nu au nevoie de identitate. Ei putrezesc încet, furtunile de nisip, stârnite de hamsin, vântul dinspre Egipt, îi îngroapă de nenumărate ori şi când îi dezgroapă nu mai sunt decât mormane de oase albite. Ce nevoie au osemintele de petliţe? Morţii sunt recrutaţi în armata duhurilor fără nume. O colecţie de petliţe, însă, e un lucru minunat.

Am văzut negru în faţa ochilor.

— Jos! Am zbierat. În genunchi! Mâinile la ceafa!

— Ce, ai căpiat? Făcu Portta.

Parcă mi-ar fi scăpat un dos de palmă peste faţă, sau mai rău, parcă m-ar fi scuipat. M-am dezmeticit şi am băgat de seamă că Mercenarul împinsese într-o parte ţeava pistolului meu automat. Mă cerceta ironic, cu ţigara arzând în colţul gurii. Ceva mai încolo, Portta râdea de se prăpădea.

— Ce-i, Swen? Ai găsit petliţele lui bunicu-tău, Moş Crăciun?

— Du-te dracului! I-am zis îndepărtându-mă câţiva paşi.

Simţeam nevoia să fiu singur, şi unde puteam fi mai

singur decât în deşert? Însă nu mă puteam duce la câţiva kilometri.

Portta se lăsă în genunchi şi strânse colecţia de petliţe a Georgiei, aşezând-o la loc în porthart, adăugând, cu voie sau fără voie, câţiva pumni de nisip saharian. Mi-am dat seama că dintre noi trei, el era singurul care înţelegea prea bine pasiunea fetei. Marii colecţionari se întâlnesc în sferele spiritului.

— Vino, să le facem plinul! Strigă.

Am dat din umeri şi m-am mai depărtat câţiva paşi. Mercenarul îşi trecu automatul la spate, opintindu-se la prima canistră. Rezervorul gol al jeepului înghiţea benzina gâlgâind. Când canistra se goli, o alta-i luă locul.

Ce voiam de la ele, la urma urmei? Ce voiam de la ei? De ce nu mergeam într-o noapte să-l sugrum pe Micuţ, pentru săculeţul cu dinţi de aur pe care-l ţinea atârnat de gât? M-am liniştit încet, din ce în ce mai uimit de gândurile care-mi trecuseră prin cap. Nu eram unii mai buni decât ceilalţi. Dacă am fi inventariat pe loc raniţa lui Portta, l-am fi privit ca pe un criminal de război. Dacă am fi cercetat raniţa fiecăruia dintre noi, am fi descoperit cel puţin un obiect care aparţinuse altcuiva, acum mort, camarad ori duşman. Unde începe şi unde se termină crima? E o crimă să iei bocancii unui mort, atunci când te aşteaptă mii de kilometri de marş care-ţi vor umple tălpile de băşici şi sânge închegat? E o crimă să mănânci ciocolata camaradului tău care tocmai a fost lovit în frunte de un glonţ? Următorul glonţ e pentru tine şi poate că nenorocita de ciocolată este o ultimă şi jalnică plăcere. Poate că nici n-ai să mai apuci s-o digeri. Ce însemnau petliţele adunate de Georgia? Nimic mai mult decât două kilograme de metal şi un sâmbure de nebunie care sălăşluia sub ţeasta fiecăruia dintre noi.

M-am apropiat de jeep şi am dat o mână de ajutor la descărcarea ultimei canistre. Puteau să se ducă acum învârtindu-se. În curând, sute de kilometri, milioane de tone de nisip aveau să se afle între noi. Georgia nu mă mai privi

în ochi şi avu grijă ca până-n clipa plecării să se afle pe partea cealaltă a maşinii. Soarele avea să-i decoloreze amintirea ca pe o fotografie veche în care, până la urmă, figurile nu mai pot fi identificate.

Motorul tuşi de câteva ori şi porni. Mercenarul luă poziţia de drepţi, salutând. Prăjinile britanice îl imitară. Mi-a venit să râd, dar văzând-o pe Georgia cocoşată deasupra volanului, m-am stăpânit. Oricum, supărarea zburase, iar Portta mă readuse la viaţă demonstrând încă o dată că Berlinul naşte bărbaţi întreprinzători.

— Înainte de „la revedere", dragele noastre prietene, un ultim gest de bunăvoinţă.

Trecu repede pe lângă Trish şi Sara, apoi se opri câteva clipe în dreptul Georgiei, acoperind-o. Când se întoarse la mine şi desfăcu palma, ţinea în ea trei perechi de petliţe ale WAAC.

— Ia-le, tinere! Ele pot constitui piesele de bază ale unei colecţii viitoare de mare valoare.

Le-am luat bucuros. Jeepul porni în trombă. Peste un minut îl pierdurăm din vedere. Peste alte cincisprezece minute luaserăm urma Regimentului 26 Panzer-Grenadiere şi totul se risipea mai uşor ca un fum.

— Swen, îmi zise Mărunţelul, atârnând peste marginea turelei, Heiden spune că mâine seară ne scăldăm în havuzurile Alexandriei, halim şerbet de trandafiri şi frigem arăboaice la proţap. Ce-s alea havuzuri?

— Ceva ca nişte hârdaie mai mari, dar în care nu grohăie porci ca tine, răspunse Heiden.

Soarele îi făcuse şi lui de petrecanie, cu toate că nu se abătuse nici măcar cu o jumătate de milimetru de la litera regulamentului sau de la instrucţiuni. Consuma exact atât cât scria la carte din raţia zilnică de apă, exact la orele indicate. Tunica lui era încheiată până la ultimul nasture, pentru a nu permite pierderile de lichid prin evaporarea rapidă a transpiraţiei. Împotriva arsurilor folosise vaselină de la pinioane, dar nisipul care se lipise de faţa lui îl scotea din sărite. Încăierarea plutea în aer şi probabil că nu

aştepta decât o scurtă oprire.

— Ce-aţi găsit acolo? Îl iscodi Moşul pe Mercenar.

— Nu cred că vrei să-ţi spun adevărul, îi răspunse acesta.

Moşul dădu din umeri. N-avea niciun sens să zgândăre nebunia latentă, atâta vreme cât nimeni din grupa sa nu avea de suferit din pricina ei.

— Am găsit urme de conduri, cântă Portta. Am o memorie vizuală extra, erau urmele cadânei lui Sevilla. La noapte vine în vizită, să se înscrie la o poştă.

Icnetul lui Sevilla acoperi zgomotul motorului. Încă nu se vindecase de amintirea nopţilor interesante petrecute în ultimul gurbi care-l adăpostise.

— Vine, aprobă hohotind Mărunţelul, şi ia la spălat lenjeria ofiţerească a lui Heiden. Lenjeria intimă. Dac-o putea să i-o mai dezlipească de pe piele.

Cu asta buclucul era gata, ca o grenadă căreia i-ai scos cuiul. Nu mai era nevoie de nicio oprire a regimentului. Heiden scoase un urlet şi încercă să-l îmbrâncească pe Micuţ de pe turelă, dar se dezechilibra, întinzându-se pe blindajul încins ca o plită. Pentru câteva secunde, înţelese ce simte un ou de găină pus la prăjit în tigaie. Urlă din nou. În vremea asta, Mărunţelul îşi făcu vânt ca să-i sară cu ambii genunchi pe spinare şi să-l storcească, aşa cum ar fi făcut cu o broască.

Un arbitru absolut neutru interveni în ultima clipă şi-i despărţi. Nu era Bătrânul. Era obuzul unui tun antitanc de 88 de milimetri care rată tancul din fruntea coloanei, trecu cu un vuiet de groază pe lângă noi şi spulberă un camion o sută de metri mai încolo. Cei trei oameni din cabină fură sfârtecaţi în mii de bucăţi, iar suflul exploziei ucise încă doi soldaţi care se ascunseseră la umbra prelatei pentru o partidă de cărţi şi adormiseră fără grijă, legănaţi de hurducături.

Într-o clipă se dezlănţui infernul. Coloana se sparse şi se risipi, turelele începură să se rotească în căutarea agresorului. Toată lumea răcnea. Nimănui nu-i surâdea

ideea de a se bronza mai mult decât se cuvine, la flăcările unui proiectil incendiar. Apoi veni cel de-al doilea obuz. De data asta el explodă la zece metri în faţa Panzerului nostru. Mărunţelul căzu prostit în fund, cu sângele şiroindu-i pe nări, spre satisfacţia lui Heiden, căruia i-ar fi plăcut să pună el însuşi la pământ matahala. Spre cinstea lui, îl apucă totuşi pe Micuţ de urechi şi-l scutură ca să-şi revină din sperietură.

— Asta-i prea de tot, mormăi Mărunţelul printre flegme. N-am să aştept să-mi tragă orice prostănac şuturi!

Deocamdată însă, încasase bobârnacul. Pentru că lovitura ne fusese în mod evident adresată, am luat-o ca pe un afront personal. Cel de-al treilea obuz rupse şenila din dreapta a unui tanc de lângă noi, imobilizându-l. Echipajul se năpusti afară înjurând. Cel de-al treilea obuz semnă şi condamnarea la moarte a celor care se jucau cu tunul antitanc, pentru că în clipa următoare toată lumea era lămurită şi trăgea spre ascunzătoarea lor, acum inutilă.

Aşteptaseră pitiţi într-o scobitură a hamadei, după un parapet de bolovani din care mitralierele grele smulgeau aşchii cu un vaier de groază. Tancul din spatele noastre ambală puternic şi o luă din loc într-un nor de fum şi praf care-i dădea un oarecare avantaj asupra ochitorului. Intenţiona să se apropie direct, destul cât să poată plasa un obuz bine simţit, evitând ocolurile care i-ar fi expus flancul. Din câte-i ştiam pe băieţi, le-ar fi plăcut chiar să facă economie de muniţie şi să rezolve totul cu şenilele. Nimic nu e mai plăcut pentru urechea tanchistului decât groaza celui care până mai adineaori pândea cu aruncătorul de grenade ori în spatele unui tun antitanc.

Regimentul 26 Panzer-Grenadiere încetase focul. Asistau cu toţii la un mic spectacol şi pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-l strice intervenind. Servanţii tunului antitanc asistau şi ei la un spectacol în care erau personajele principale. Spectacolul propriei morţi. Nu avuseseră decât trei obuze. Ce-i determinase să rămână în urmă şi să ne pândească cu trei nenorocite de obuze, numai bunului

Dumnezeu îi mai puteau mărturisi, dacă avea timp să-i asculte. Pe noi motivele lor nu ne interesau.

Atunci un răcnet general cuprinse din nou Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Cei care nu. Apucaseră locuri în rândul întâi se ridicară pe turele agitându-se.

— Unde-i Krautfeld? Întrebă într-o doară Moşul. Mărunţelule!

Repetă întrebarea după o secundă, ceva mai neliniştit. Dar noi ne lămuriserăm între timp. I l-am arătat pe Micuţ la o sută de metri de noi şi vreo douăzeci de cei trei englezi ascunşi în spatele tunului, care-l urmăreau şi ei cu gurile căscate, neînţelegând nimic. Luase un start formidabil, de îndată ce-şi revenise din şocul exploziei, şi nimic, nici măcar nisipul nu-i încetinea goana. Era nebun de furie.

— Krautfeld, înapoi! Urlă Moşul, dar vocea lui fu acoperită de alte câteva sute, ce încurajau acţiunea namilei.

Mărunţelul se năpusti în mijlocul „lighenaşelor", care încremeniseră, parte de mirare, parte de spaimă. Cel mai masiv dintre englezi se dezmetici şi îi înfipse mâinile în gât. Era ca şi cum ar fi încercat să sugrume un trunchi de copac. Pumnul Mărunţelului îl izbi în piept, tăindu-i respiraţia. Ceilalţi doi adversari se pomeniră apucaţi de gulere şi capetele li se ciocniră ca două ouă. Apoi nu se mai văzu decât o învălmăşeală de mâini şi picioare. Nisipul zbura în toate părţile. Îl auzirăm pe Mărunţel înjurând satisfăcut. Mai târziu ne povesti că unul dintre englezii doborâţi în nisip încercase să-l muşte de picior, însă din pricina pielii groase îşi pierduse un dinte de aur.

Apoi văzurăm cu toţii Panzerul care plecase să-i execute pe englezi. Se oprise la vreo cincizeci de metri lateral dreapta faţă de amplasamentul tunului antitanc. De la distanţa aceea putea să nimerească şi ochiul din dreapta al unei muşte. Ţeava turelei tremură imperceptibil câteva clipe, căutând perfecţiunea. Era evident că nu-l văzuseră pe Mărunţel şi că acesta avea să fie transformat, o dată cu partenerii săi de box, în bucăţi mai uşor de transportat. În

război, împuşcarea din greşeală a unui camarad nu mai este de mult o noutate.

— Opreşte! Strigară sute de glasuri. Nu trage!

Glasurile erau prea firave pentru a putea penetra blindajul tancului şi a le distrage cât de cât atenţia băieţilor de la prada lor. Căci, la urma urmei, nu vedeau altceva decât o încăierare între nişte englezi aroganţi. Aroganţa, o ştie oricine, se plăteşte scump.

— Mărunţelule, păzea! Ne-am schimbat noi obiectivul. Şterge-o de-acolo, în clipa asta!

Nici prin cap nu-i trecea. Fusese prea furios, iar acum se distra prea bine. Preluase controlul situaţiei, împărţind cu generozitate palme, pumni şi şuturi, când Panzerul trase. Un singur obuz.

Susţinătorii Mărunţelului amuţiră pe loc. Tunul de 88 zbură prin aer, ca o jucărie de tinichea şi o dată cu el câteva resturi omeneşti şi zdrenţe. Un geamăt general izbucni din piepturi. Ne-am năpustit spre locul exploziei fără să mai aşteptăm vreun ordin. Voiam să adunăm ce mai rămăsese din Mărunţel şi să-i organizăm funeralii adecvate. Nu-mi trecea prin minte nimic potrivit pentru un necrolog pe măsura lui.

În deşert nu e mare lucru să fii îngropat. Mai greu e să atingi eternitatea în propriul tău mormânt. Vântul te dezveleşte necontenit, tulburându-ţi somnul şi expunându-te privirilor indiscrete ale şerpilor şi unora dintre gândaci. Soarele îţi topeşte mădularele, apoi le usucă încet şi temeinic. În cele din urmă, nu mai rămâne nimic din tine, în afara unei cruste cenuşii.

În mijlocul deşertului, oricât de mult loc ai avea, nu-ţi pot înălţa un monument. Cel mult o cruce improvizată la repezeală, din capacul sfărâmat al unei lăzi de muniţie. Pe una din scânduri, cineva scrijeleşte cu vârful baionetei un nume de care nu mai ai nevoie şi anul morţii. Dacă omul cu baioneta ţi-a fost cât de cât apropiat, el cunoaşte şi anul în care te-ai născut. La scurt timp după ce camarazii tăi au şters-o în mare grabă, goniţi de inamic, crucea se năruie şi

dispare în nisipul care nu-şi încetează curgerea nici măcar o secundă.

Când fumul se risipi şi Moşul sări afară din tanc, Mărunţelul se sculă tuşind. Dădu la o parte jumătatea de corp omenesc care căzuse pe el şi-i stânjenea mişcările, apoi, printre înjurături, se scutură de nisip.

— De ce naiba aţi tras? Zbieră vesel când ajunserăm lângă el. Mă descurcam şi de unul singur.

Îl înconjurarăm, bucuroşi, în uralele regimentului. Tot mai mulţi soldaţi veneau să-l bată pe spate şi să-i strângă mâna. I-am strigat partea noastră de felicitări în ureche, dar el dădu din cap cu un zâmbet tâmp, fără să priceapă nimic. Explozia îl asurzise de-a binelea. Avea să-şi mai revină de-abia după o săptămână.

CAPITOLUL 4

Aniversarea lui Julian Heiden

Locotenentul Konrad a murit la douăzeci şi patru de ani şi trei luni. I-au trebuit deci douăzeci şi patru de ani pentru copilărie, şcoală şi toate celelalte. A trebuit să împartă cei douăzeci şi patru de ani astfel încât să-i ajungă pentru întâlnirile cu câteva colege de clasă, excursiile pe munte, partidele de fotbal cu echipa liceului, orele petrecute prin biblioteci, filme, călărie. A trebuit să facă loc şcolii militare, perioadelor de instrucţie, orelor de trageri, permisiilor. În douăzeci şi patru de ani, locotenentul Konrad nu a văzut prea multe locuri. A văzut orăşelul natal, Kelheim, sau aşa ceva, undeva pe Dunăre, Munchenul şi împrejurimile, cât timp a stat în şcoala militară, Mediterana, la prima şi ultima lui călătorie pe mare şi deşertul Sahara, despre care citise în copilărie, ascuns în podul casei părinteşti.

Dacă în douăzeci şi patru de ani locotenentul Konrad a trebuit să îngrămădească o mulţime de întâmplări de-ale vieţii, ultima săptămână şi-a dedicat-o unei activităţi unice. Locotenentului Konrad i-a trebuit o săptămână întreagă pentru a muri. Am crezut cu toţii că va avea nevoie de mult mai puţin. Rănile îngrozitoare care-i transformaseră corpul

în carne vie ne dădeau dreptul să credem asta. El însă a petrecut o săptămână întreagă pe marginea prăpastiei care este moartea, privind în jos şi scoţând din când în când câte un geamăt. După ce a gemut pentru ultima oară, am răsuflat cu toţii uşuraţi ca şi cum am fi scăpat de o povară prea grea pentru spinările noastre. Am răsuflat uşuraţi pentru că în fiecare seară ne rugam pe furiş ca ea să fie ultima pentru locotenentul Konrad şi asta ne făcea să ne simţim insuportabil de ticăloşi. Când el a murit, n-am mai avut pentru ce să ne rugăm. Decât poate pentru ca sfârşitul fiecăruia dintre noi să nu semene cu cel al locotenentului.

Acum Locotenentul Leuwe trebuia să trimită mamei lui Konrad o scrisoare plină de minciuni gogonate cu privire la moartea celui mai mic dintre cei trei fii ai săi. Leuwe avusese norocul şi ghinionul de a-i fi prieten foarte apropiat. Bucurându-se de ajutorul unor cătane cu experienţă în domeniu, aşa cum erau Moşul, Portta şi Mercenarul, locotenentul Leuwe avea să-i expedieze mamei lui Konrad următoarele:

„Mult stimată doamnă Konrad, Cu mândrie vă aduc la cunoştinţă că fiul dumneavoastră s-a comportat ca un erou, făcând sacrificiul suprem în slujba patriei şi a poporului german. El a căzut la datorie, în timpul unui asalt, încurajându-şi oamenii până în ultima clipă, făcând minuni de vitejie în faţa camarazilor săi şi a duşmanilor cuprinşi de spaimă. Ultimele sale cuvinte au fost dedicate gloriosului nostru Führer şi dumneavoastră, doamnă. Dumnezeu să-l odihnească pe erou şi să vă răsplătească pentru binele pe care l-aţi făcut naţiunii, aducându-l pe lume!"

În realitate lucrurile se petrecuseră mult mai simplu. Nu fusese niciun asalt, nu fuseseră minuni de vitejie şi nici duşmani cuprinşi de spaimă. Nu fusese decât o grenadă ascunsă sub buşonul rezervorului de benzină al unuia dintre camioanele abandonate de un batalion neozeelandez. Se împotmolise în nisip cu roţile din spate şi nu-şi mai bătuseră capul să-l recupereze. Îl lăsaseră cu motorul mergând, după ce-i goliseră baia de idei, astfel încât, după o jumătate de

ceas nu mai era decât o rablă.

Locotenentul Konrad nu aşteptase ca oamenii mai experimentaţi din subordinea sa să-şi facă treaba cum se cuvine, adulmecând fiecare colţişor al camionului pe care neozeelandezii li-l făcuseră cadou. Lui i se păruse că soldaţii sunt fricoşi şi lipsiţi de vlagă şi au nevoie de un exemplu personal. În consecinţă, sărise ca ars să le dea o mână de ajutor, inspectând ceea ce considerase ca fiind cel mai important lucru – rezervorul de benzină. Un bun exemplu personal tot le dăduse, când transformându-se într-o torţă vie se zbătuse urlând timp de treizeci de secunde, până ce reuşiseră să-l prindă şi să-l stingă. N-aveau să uite niciodată că rezervorul de benzină al unui vehicul abandonat înseamnă moarte sigură.

Erau în avangardă. Nu l-au putut trimite în spatele frontului şi nici n-au avut curajul să-i tragă un glonţ în cap. L-au purtat cu ei timp de o săptămână.

De douăsprezece ore îi încercuiserăm pe cei patruzeci de englezi şi din când în când, ca să treacă vremea, împuşcam câte unul, care nu mai rezista terorii şi încerca să străpungă cercul de fier. Toată lumea privea cu invidie arma cu lunetă a lui Johann Portta, o puşcă Lee-Enfield, de captură. Pentru el vânătoarea era cu adevărat o plăcere.

Veniseră la adăpostul nopţii, nouăzeci de duri din Long Range Desert Group, cu feţele vopsite în negru, flăcăi vânjoşi, care nu ştiau ce e mila, dar se pricepeau de minune să arunce baioneta, de la zece metri, în ochiul unei santinele sau să zugrăvească pereţii unui corp de gardă cu sângele vreunui pluton de italieni gură cască. Dar înaintea lor, sute de bombardiere Lancaster măcinaseră periferiile Tobrukului, căutând să transforme ruinele în ruine. La adăpostul bombardamentului, băieţii lui Churchill îi măcelăriseră pe italieni şi reuşiseră să ajungă aproape de bateriile care nu lăsau nici măcar o scrumbie să se apropie de malul african al Mediteranei. Italienii trag mai bine cu mandolina decât cu pistolul, şi când vreun ofiţer de-al lor

iese pe stradă, plutoanele se clatină orbite de lustrul cizmelor sale. De aceea, atacul LRDG-ului a semănat mai mult cu un asasinat. Era ca şi cum un grup de „nenea răi" tăbărâseră într-o tabără de şcolari.

Alarma aeriană a spart aniversarea lui Heiden. Chiar dacă uneori ne gândim să-l spânzurăm de ţeava tancului şi să-l trimitem în recunoaştere călare pe un obuz, ca pe celebrul baron Munchausen, o aniversare nu poate fi trecută cu vederea. De data asta Heiden se hotărâse să sărbătorească un an de când îşi jurase că într-o bună zi va ajunge ofiţer. Locul ales pentru petrecere era un stabiliment atât de plin de păduchi, încât lighioanele mutau din când în când câte o masă sau un scaun care nu erau aşezate acolo unde le convenea lor. Cârciuma se numea *La bravul german* şi era ţinută de un arab mai şmecher şi mai priceput într-ale propagandei decât Goebels însuşi, cu care l-am identificat curând. Dacă noi am fi şters-o într-o bună zi, cu coada între picioare, probabil că localul ar fi fost rebotezat la iuţeală *La bravul englez* şi ar fi mers la fel de bine.

Băutura analizată temeinic prin ordinea de zi a adunării era votca rusească. Până să se termine prima ladă, am reuşit să urmăresc logica explicaţiei lui Portta cu privire la felul întortocheat, dar palpitant şi plin de învăţăminte, prin care câteva zeci de sticle, destinate unui membru marcant al partidului nazist de la Berlin, părăsiseră împrejurimile Kievului, străbătuseră România şi Bulgaria, violaseră neutralitatea Turciei şi, împrumutând ceva din măreţia piramidelor egiptene, poposiseră pe masa noastră. Gerul iernii ruseşti sărea de sub fiecare dop şi mai îndulcea puţin arşiţa africană.

— Aşa că vezi, îmi spuseră cei trei Portta care-mi jucau înaintea ochilor, trebuie să-i trimit o scrisoare grangurelui, sau măcar o confirmare de primire, ceva. Este o chestiune de onoare pentru mine, pe care nu o pot neglija.

Heiden îi dădu dreptate, adăugând că primul care mai soarbe o picătură din preţioasa licoare, înainte ca

scrisoarea să fie concepută, semnată de toţi cei de faţă şi expediată, va fi împuşcat de propria lui mână. Cât timp vorbi el, Mărunţelul dădu pe gât o sticlă întreagă. Heiden îl iertă. În schimb puse Coltul la tâmpla Feldwebelului Schelde, de la aprovizionare, care se aproviziona şi dânsul vârtos cu votcă. Degetul apăsă trăgaciul. Răsună un clănţănit sec, explicabil prin lipsa încărcătorului. Schelde emise un scâncet şi leşină de frică. Mărunţelul îl purtă în braţe până la ieşire, azvârlindu-l apoi în stradă.

Când porniră să se tânguie sirenele şi explodară primele bombe, Portta se trezi de-a binelea.

— Goebels, zbieră apucând cămeşoiul cârciumarului, dacă englezii ciobesc o singură sticlă, n-am să mai pot scoate capul în lume şi n-am să-mi mai pot privi camarazii în ochi. Unde-ţi ascunzi comorile în timpul bombardamentelor, Ali-Baba?

Tremurând, arabul ridică un chepeng ascuns de straturile de jeg ale podelei şi coborî înainte, să facă lumină. L-am urmat fiecare cu câte o ladă de votcă. Sevilla îi smulse proprietarului lampa. Mări fitilul. În clipa următoare am înţeles de ce prefera cârciumarul întunericul în prezenţa noastră. Vizuina era cel mai bine garnisit depozit de bunătăţi pe care-l văzusem de la începutul campaniei. Conserve nemţeşti, britanice, americăneşti. Vinuri franţuzeşti, coniac, brânzeturi olandeze. Şunci, somon afumat, icre de toate culorile, bine păstrate într-un strat gros de sare şi câte altele. Portta muri şi învie de bucurie.

Din fericire pentru arab, Moşul coborî şi el val vârtej şi ne dădu pe toţi afară pentru a ne mâna în faţa locotenentului Leuwe.

— Dacă lipseşte o singură sticlă când ne întoarcem, îi spuse Mercenarul cârciumarului, am să fac un delicios „Bloody Mary" cu sângele tău, amice!

LRDG-ul eşuase în tentativa sa. Vedete rapide îi aşteptau pe băieţi aproape de mal, riscând să fie scufundate, pentru a-i îmbarca şi a-i duce la mămicile lor.

Numai că între ele şi ei ne aşezaserăm noi, mândria armatei germane, în frunte cu Mărunţelul Krautfeld. Mărunţelul înşfăcase totuşi în ultima clipă una dintre sticlele de votcă. Lichidul îi sporea precizia tirului.

— Swen, mă interpelă Sevilla, cum îi deosebim pe englezi de italieni? Văd că se îmbracă la acelaşi croitor.

Mulţi dintre membrii comandoului îmbrăcaseră uniforme nemţeşti şi italieneşti pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea.

— Habar n-am. Portta, ai vreo idee în privinţa asta?

— Putem să-l trimitem pe Măruntel travestit în cadână. Italienii veritabili se vor înghesui să-i facă curte şi să-i pipăie nurii, în vreme ce englezii se vor demasca, ridicându-se politicoşi ca să-i cedeze locul.

Poc! Încă un nefericit se prăbuşi pe spate, cu o gaură fumegând în mijlocul pieptului. Reflectoarele cercetau cu fereală perimetrul în interiorul căruia se adăpostiseră cei din LRDG, fiindcă ştiau şi ei să ochească o ţintă atât de precisă cum e orice sursă de lumină în mijlocul nopţii.

— De ce nu-i scoatem de-acolo? Se impacientă Măruntelul.

— Ăştia nu sunt recruţi, îi răspunse Mercenarul. N-ai să vezi niciun „lighenaş" acolo, ci numai berete. Cel mai pipernicit dintre ei te poate scărpina pe spinare cu propriul tău picior.

Italienii aduseră în cele din urmă un tanc uşor, care se puse imediat pe treabă, expediind obuz după obuz spre reprezentanţii Albionului. Dar după cea de-a douăsprezecea lovitură, când nici cei mai încăpăţânaţi dintre noi nu credeau că printre ruine ar mai fi supravieţuit vreo formă de viaţă, am văzut flacăra de la gura unui lansator de grenade şi tancul italian îşi cântă ultima canţonetă înflăcărată. Trei macaronari se prefăcură în scrum.

— În curând vor rămâne fără muniţie, pronostică Moşul. Au venit pregătiţi doar pentru o lovitură de pumn.

O problemă greu de rezolvat în luptă este să-l determini pe inamic să-şi consume muniţia fără folos. Nu te

încălzeşte cu nimic dacă el îşi risipeşte gloanţele pe pielea ta.

Puţin după miezul nopţii, Portta se plictisi de vânătoarea de oameni aducându-şi aminte că pentru un bun om de afaceri timpul înseamnă bani. Lăsă puşca jos şi, scotocindu-se prin buzunare, scoase pachetul de cărţi soioase, care avuseseră o carieră cel puţin la fel de glorioasă cu cea a stăpânului, participând la toate campaniile. Într-o clipă, mirosul lor specific, ceva mai dulce decât al prafului de puşcă, se răspândi în întuneric, adunându-i pe cunoscători de prin unghere, cotloane şi locaşuri de tragere. Intrară în competiţie Portta, Mărunţelul, doi tanchişti din compania a doua şi un marinar italian, cu privirea melancolică, pe care petecele de mare, strălucind în bătaia lunii, o atrăgeau permanent. După o scurtă consfătuire, aleseră drept probă a talentului lor ieşit din comun pocherul, iar drept teatru de operaţiuni adăpostul oferit de ghizdurile unui havuz secat.

Deschiderea fu fixată la o marcă. Portta încercă să-l mobilizeze pe Micuţ pentru a-l curăţa pe italian, în ideea că, la întoarcerea pe frumoasele plaiuri ale peninsulei, acestuia n-aveau la ce să-i folosească mărcile. Dar mai lesne ar fi convins un şoarece să înghită pisica, decât pe Krautfeld să lucreze în folosul micii comunităţi germane de la masa de pocher. Mărunţelul luă jocul pe cont propriu şi curând pierdu o sumă considerabilă. Portta începu să se teamă pentru vieţile celorlalţi jucători.

Din când în când scăpărau o brichetă, ca să poată vedea cartea care mătura potul. Astfel, nimeni nu se miră când, la mâna a cincea, un glonţ lovi şarpele de piatră din mijlocul havuzului, la un metru de ei, şi-i smulse din bot dopul de lemn care împiedicase apa să curgă. Se scuturară înjurând, dar melancolicul italian puse dopul la loc, fredonând încetişor unul din cântecele lui. Un alt glonţ trecu şuierând, când Portta reuşi o chintă, cu o damă care-i venise pe bune şi un valet gelos, ascuns la pândă în carâmbul bocancului. Apoi englezii se liniştiră, manifestând

o toleranţă meritorie pentru un joc inventat de aliaţii lor yankei. Erau chibiţi perfecţi.

La a opta mână, după ce şoptiseră „pas" de mai multe ori, potul urcase spre o sută de mărci. Mărunţelul îşi aduse baioneta mai în faţă, pe centură, aşa, pentru orice eventualitate. Marinarul ceru trei cărţi, Portta una, iar ceilalţi doi tanchişti se aruncară.

— Cărţi, Krautfeld? Făcu berlinezul.

Mărunţelul îi mulţumi frumos, însă refuză să ceară cărţi, fiind servit. Filă într-adevăr o minunăţie de ful, trei optari spăşiţi în faţa a două rigi. Sufla greu, ameţindu-i şi pe ceilalţi cu respiraţia sa parfumată de votcă, abia abţinându-se să nu chiuie. În materie de disimulare era la fel de subtil ca un bivol în faţa troacei.

Italianul ceru încă zece mărci, mai mult ca să se afle în treabă, iar Mărunţelul se repezi să i le dea, adăugând cu mărinimie de la el încă cincisprezece. Johann Portta, care între timp îşi aranjase o nouă chintă, îşi bătea capul să încerce încă o dată o alianţă cu Mărunţelul.

— Ce tot mă înghionteşti? Se miră acesta ca prostul. Nu e rândul meu să vorbesc.

Atunci unul dintre tanchiştii care ieşiseră din joc sâsâi, atrăgându-le atenţia. Tensiunea jocului atinsese punctul culminant, însă erau prea soldaţi ca să nu sesizeze un avertisment real şi mai ales să nu-l ia în seamă. Îşi ţinuseră armele la îndemână.

— Ce poate să fie? Şuşoti Mărunţelul la urechea lui Portta.

— Parada cârtiţelor decorate cu „Crucea de fier", îi răspunse acesta în doi peri. Sau un şoarece care a învăţat să zică *Hello!*

Era un zgomot ciudat, un fâşâit intermitent. Din când în când parcă se rostogoleau nişte pietricele. Portta se dumiri primul, urmat de italianul care făcuse nişte ochi cât cepele. Se mişcară numai câţiva centimetri, ca să nu piardă nicio picătură din zgomotul acela care putea să însemne moartea fiecăruia dintre ei.

— Dă Doamne să nu fie vreun şarpe, făcu Mărunţelul din nou. Urăsc şerpii dacă nu-şi pun pielea la bătaie pentru o pereche de pantofi eleganţi.

Era evident că n-avea să tacă de bună voie. Portta îi tăie răsuflarea cu un ghiont bine plasat. Apoi un scrâşnet metalic le zburli părul pe ceafă. Într-o clipă fură la faţa locului. Era, după cum se aşteptaseră, o iscoadă.

Venise printr-unul dintre nenumăratele canale, cărora nu le mai ţinea nimeni socoteala. Acolo era raiul şobolanilor, al milioanelor de animale, la fel de inteligente ca oamenii se zice, care nu ieşeau la suprafaţă decât când se înmulţeau peste măsură şi foamea le îndemna să târască în adânc vreo câteva pisici, ba chiar şi copii. În rest, se mulţumeau cu câte un mort necunoscut, azvârlit de rivali cruzi, cu o gaură de cuţit în spinare, sau o gură suplimentară sub bărbie.

Canalul ăsta ieşea chiar în havuz, printr-un grătar metalic pe care iscoada nu-l îndepărtase cu destulă abilitate. Portta, Mărunţelul, marinarul şi ceilalţi erau stane de piatră, figuri pe un basorelief ce ornamenta ghizdurile havuzului. Luna le arăta tot ce voiau să vadă. Mai întâi, din gaura ca o pată de întuneric se iţi un fes de lână neagră, apoi iscoada întinse braţele şi îndepărtă definitiv grătarul, de data asta fără zgomot. Îşi roti capul încet, ca să nu scape niciun amănunt. Numai albul ochilor străluci în întuneric. Acolo nu se putuse mânji cu funingine.

Venise să cerceteze dacă drumul e liber pentru ceilalţi tovarăşi ai săi, câteva zeci. Dar deocamdată nu-l însoţise decât unul singur, un băieţandru impulsiv, care-l grăbi, îndemnându-l să iasă din vizuină. Apărură umerii, pieptul, şoldurile. Ca să nu scoată niciun clinchet, îşi ţineau pumnalele în dinţi. Renunţaseră la Stenuri, pentru pistoale. Cum Heiden tocmai achiziţionase, Dumnezeu ştie de unde, un Colt, nu m-aş fi mirat ca ei să mânuiască nişte Mausere.

— Portta, zise Mărunţelul cu voce tare, mai stăm mult aşa? Mi-a amorţit fundul.

Iscoadele săriră ca muşcate de şarpe. Cel mai tânăr

scăpă pumnalul, care zdrăngăni pe piatra havuzului. Mărunţelul se aplecă galant, îl culese şi îl înfipse cu putere în umărul proprietarului. Pârâitura osului, foşnetul sângelui şi geamătul victimei se contopiră într-o furtună de o clipă. În felul ăsta, tânărul putea fi sigur că nu-şi va mai pierde pumnalul.

Cel mai în vârstă le dădu ceva de furcă. Dar până la urmă italianul îi puse o piedică, iar ceilalţi se aruncară deasupra lui, imobilizându-l. Operaţiunea se soldă cu o sprânceană de-a lui Portta smulsă şi un deget rupt pentru tanchiştii companiei a doua. În tot acest interval de timp, italianul nu încetase să-şi fredoneze canţoneta preferată.

— Ce facem cu ei acum? Se minună unul dintre tanchişti.

— Îi ducem la statul-major, răspunse celălalt.

Vedeau probabil pentru întâia oară nişte englezi vii, de aproape. De aceea Portta le scuză neghiobia care-i îndemna să ia hotărâri pripite.

— Domnilor, să nu uităm pentru ce suntem aici. Să nu lăsăm inamicul să ne dea planurile peste cap.

Şi făcu semn către grămăjoarele de cărţi pe care le abandonaseră. Într-o clipă, cei doi chibiţi neaşteptaţi fură legaţi fedeleş cu ce se găsi la îndemână, procopsiţi cu câte un căluş, iar marinarul rostogoli un bolovan greu, astupând gaura prin care ieşiseră. Doi invitaţi erau prea de ajuns la o astfel de reuniune.

— Trebuie să facem ceva cu ăsta, sugeră unul dintre tanchişti, ridicându-l pe băieţandrul rănit. Portta, amicul tău i-a înfipt pumnalul până-n plăsele.

— Dacă nu-l scoţi din rană, rana nu va sângera, spuse simplu Portta. Dacă scoţi pumnalul, va trebui să-i aplici un pansament de compresie şi să i-l ţii chiar tu. Sau poţi să scoţi pumnalul din rană şi să-i tai beregata. Dintre toate, asta mi se pare soluţia cea mai simplă şi mai rapidă. Oricum, nu vă impacientaţi, nu facem decât câteva mâini.

— *Mama mia,* se închină italianul, aşa jucători înrăiţi n-am mai pomenit în viaţa mea!

Tanchistul n-avea chef să facă pe dădaca. Îşi recuperară cărţile. Potul rămăsese neatins, deocamdată o sută douăzeci şi cinci de mărci, cu tendinţe de creştere. Într-adevăr, orbit de chinta pe care o trişase, Portta plăti pretenţiile italianului şi pe ale Mărunţelului şi se pregăti să mai pună şi de la el. La război, ca la război! Băgă mâna în buzunar.

— Portta, zise Mărunţelul, englezul ăla bătrân se agită tare lângă tine. Să-i fac o anestezie locală? Ar putea să-l ţină până la sfârşitul războiului.

Portta, care ştia prea bine ce efecte are un pumn de-al Mărunţelului în moalele capului, se întoarse să vadă dacă merită să răspundă afirmativ. Aşa era, englezului îi ieşiseră ochii din orbite şi făcea spume la gură. Ba chiar îl lovi de vreo două ori cu piciorul în buca dreaptă. Iar Portta, în loc să se supere îl privi cu bunăvoinţă. Întinse mâna şi smulse căluşul improvizat.

— Eşti nebun, şuieră unul din tanchişti. O să ne trezim cu o grămadă de public aici, jumătate de-ai noştri, jumătate de-ai lor.

— Sunt sigur că amicul meu are ceva important să-mi comunice, se opuse Portta.

— Adevărat, spuse englezul în nemţeasca cea mai curată, nu pot să suport când stau lângă un ageamiu. Eşti sigur că ştii să joci cartea asta, *kraut?*

Urmară secunde lungi de tăcere. Mărunţelul, mulţumit de fulul din mână, se întrebă de ce englezii, despre care se spune că sunt oameni manieraţi, îl poreclesc pe el ba *hun*, ba *kraut* (varză)?

— Joacă tu mâna asta, îi spuse Portta englezului. Te împrumut eu. Întotdeauna sunt gata să învăţ ceva de la un om priceput.

Englezul aşteptă cu ochii strălucind să i se desfacă legăturile. Luă cărţile lui Portta în mână. Apoi aruncă o privire semnificativă către mai tânărul său coleg de captivitate. Portta îi smulse şi aceluia căluşul.

— E-n regulă, Jack, e-n regulă, bătrâne, spuse acela,

respirând cu poftă. Nu te sinchisi de mine, mai rezist câteva minute. Ştiu că nu poţi să te abţii când vezi cărţile.

— Zece mărci ale tale, îi zise Jack Mărunţelului, şi cincisprezece ale tale, italianule, la care mai vin şi eu cu cincizeci.

Ai fi putut auzi foşnetul Căii Lactee. Mărunţelul se sperie deodată şi aruncă bunătate de ful. Italianul se sperie şi el, dar la capătul unui raţionament. Conform acestui raţionament, Portta, care ceruse două cărţi, intrase în posesia unui careu. Marinarul se aruncă şi el. Cacialmaua englezului reuşise. Din păcate, pentru cealaltă cacialma, în urma căreia patruzeci de LRDG ar fi trebuit să scape prin canal, nu-i veniseră cărţile potrivite.

Când veniră să-i ia pe cei doi englezi, spre necazul tanchiştilor de la a doua, care tare ar fi vrut să-i predea ei, contra unor decoraţii de tinichea, Portta îl bătu pe umăr pe iscoada mai în vârstă.

— Mulţumesc din suflet, Jack. Dacă treci vreodată prin Berlin, să-mi aduci aminte să-ţi dau o bere cum n-ai băut în viaţa ta. Dar spune-mi, unde ai învăţat nemţeşte atât de bine?

Jack dădu din umeri.

— Înainte de război am jucat luni de zile pocher, la Baden Baden, cu nişte nemţi.

Cineva din statul major, chinuit de insomnie, făcu o plimbare şi cuprins de inspiraţie îi ordonă locotenentului Leuwe să ia cu asalt ruinele în care se adăpostise comandoul englez. Înţelegând că trebuie să facă oarecare concesii oamenilor care urmau să-şi pună vieţile în bătaia automatelor Thompson, ofiţerul superior promise o intervenţie a pionierilor. Aceştia urmau să arunce în aer resturile zidului frontal, care constituia cheia sistemului de apărare inamic.

— Domnule locotenent, comentă Moşul, în felul ăsta n-o să facem decât să sporim numărul pierderilor. De ce nu puneţi artileria pe ei?

— Beyer, dădu din umeri locotenentul Leuwe, ştii la fel

de bine ca mine că ordinul se execută, nu se discută. Pentru că ne cunoaştem de mult, pot să-ţi spun două lucruri. În primul rând, nu e un secret pentru nimeni că infanteriştii buni rezistă oricărui tir de artilerie. Şi ăştia de-aici sunt ai naibii de buni. În al doilea rând, superiorii noştri nu agreează ideea unei lovituri cu o forţă net superioare. Ei vor să demonstreze că nu e nimic de capul britanicilor şi să câştige astfel un avantaj psihologic.

— Doamne – Maica Domnului! Se închină Moşul.

— Nu-mi plac demonstraţiile, mârâi Mărunţelul.

Pionierii îşi făcură apariţia, prea puţin încântaţi de ceea ce urma. Locotenentul care-i comanda era de-o vârsta cu Leuwe, însă părea născut în 1800. Avea părul cărunt şi ochii îngropaţi în cearcăne. Era rezultatul plimbărilor prin câmpurile de mine. De prea multe ori îşi adusese camarazii acasă într-o pungă sau în mai multe.

— Vom arunca zidul în aer în patru sau cinci puncte, îi explică el lui Leuwe, destul de apatic. Ar trebui să meargă uşor, nu pare o construcţie foarte solidă. Vă sugerez să interveniţi imediat după deflagraţie, când inamicul nu s-a dezmeticit încă. Sper că oamenii dumneavoastră vor avea şanse.

Lansară mai multe cartuşe fumigene. Întunericul şi fumul ar fi trebuit să le ofere iluzia unui camuflaj minim. La adăpostul lor, pionierii îşi începură înaintarea, în zigzag, printre gropile săpate de obuze. Băieţii din LRDG ştiau prea bine ce înseamnă perdeaua de fum. Nu-şi pierdură vremea să-şi caute ţintele, ci deschiseră un foc nimicitor cu toate armele în stare de funcţionare. Primul val de pionieri căzu secerat. Puştile amuţiră lăsând locul gemetelor şi urletelor de durere.

— Mai rău îi supărăm, comentă Mărunţelul, scobindu-se în nas.

Al doua încercare a pionierilor fu întâmpinată cu mai puţină vlagă. Probabil consumul de muniţie îi pusese pe gânduri pe cei din ruine. Am văzut câteva siluete reuşind să se culce la baza zidului. Pionierii nu aveau asupra lor decât

explozibil şi fitilul cu care urmau să-l aprindă. Puţini dintre ei urmau să se mai întoarcă. Locotenentul lor se număra printre ei.

O explozie violentă spulberă zidul în spatele căruia ar fi trebuit să se afle oamenii care întrerupseseră aniversarea lui Heiden şi puseseră în pericol ceva mai important decât bateriile de tunuri ale Tobrukului, şi anume votca rusească a lui Portta. Ne repezirăm tăcuţi într-acolo.

Nu mai era nimeni printre bolovanii sfărâmaţi. O clipă mai târziu, englezii deschiseră focul din nou, de pe noul aliniament. Se retrăseseră cu câteva secunde înainte ca pionierii să arunce zidul în aer. Aveau din ce în ce mai puţin spaţiu la îndemână. Erau din ce în ce mai înghesuiţi unii în ceilalţi. Le rămânea din ce în ce mai puţin aer de respirat. Laţul se strângea în jurul lor şi cu toate astea puteau încă ucide. Fiecare pocnet răzleţ de armă fu urmat de un strigăt de durere.

Moşul fu lovit în umăr. Căzu în braţele Mercenarului, care-l trase într-o parte şi-l sprijini cu spatele de un bolovan. Mercenarul slobozi o rafală lungă în direcţia din care venise glonţul, întunericul era alungat dintr-o parte într-alta de străfulgerările împuşcăturilor. Mulţi dintre ai noştri fură atinşi.

Ne-am retras copleşiţi în locul din care porniserăm. Nu puteam trage în voie, fără să ne împuşcăm între noi, iar englezii ne secerau şi cu ochii închişi. Până la urmă Moşul avusese dreptate. Nu tăcuserăm decât să sporim pierderile. Opt pionieri şi şase dintre ai noştri nu aveau să mai vadă lumina zilei următoare. Dar cu asta necazurile nu se terminaseră.

La un sfert de oră după ce ne retrăseserăm ca să ne lingem rănile, britanicii atacară surprinzător. Era un gest nebunesc, al unor condamnaţi care nu mai aveau absolut nimic de pierdut.

— Doamne Dumnezeule! Urlă Heiden şi-şi acoperi îngrozit faţa cu palmele.

Englezii veneau urlând ca lupii, negri, fumegând, uriaşi.

O dată cu cei vii, veneau şi morţii lor, cu piepturile ferfeniţă, cu măruntaiele revărsându-se în afara pântecelor. În loc de sânge, prin vene le curgea dorinţa de răzbunare. Ne-au călcat în picioare, pe noi şi pe italieni şi au trecut mai departe, ca un vânt, spre mare, acolo unde îi chemau în zadar sirenele vaselor venite să-i salveze. Ei erau patruzeci, iar noi trei sute.

Însă era prea târziu. Stukasurile se repeziră şi puseră pe fugă vedetele. Cu punţile ciuruite de gloanţe şi schije, acoperite de sângele marinarilor, ele se retraseră cu toată viteza în larg, acolo unde marea le oferea siguranţă. Câţiva dintre supravieţuitorii comandoului LRDG se aruncară disperaţi în valuri, încercând să le ajungă din urmă. Se înecară cu toţii, la câteva sute de metri de mal. Ceilalţi camarazi ai lor se opriră pe ţărm, epuizaţi de luptă, dar mai ales de moartea ultimei speranţe. I-am încercuit din nou şi am aşteptat să se facă ziuă.

Când răsări soarele, numai douăzeci de oameni mai aşteptau acolo, aşezaţi în nisip, cu capetele plecate, douăzeci de umbre, douăzeci de strigoi. Ne-am apropiat cu degetele pe trăgaci, gata să-i împroşcăm cu gloanţe, dar nu mai era niciun pericol. Eşecul le smulsese sufletele din trupuri. Dacă i-am fi lăsat în pace.

Valurile i-ar fi măturat de pe plajă ca pe orice algă adusă de furtună. Nici nu vedeau lumina zilei.

Apoi sosiră două camioane şi încărcară acele resturi umane. Printre ei se aflau şi ofiţeri, dar de trierea lor aveau să se ocupe specialiştii Gestapoului. Numai o mână de oameni reuşiseră să se întoarcă în deşert. Unii dintre ei aveau să scape. Alţii aveau să moară de sete.

— Eu unul nu vreau să mor de sete, decretă Portta, recuperând sticlele de votcă.

Îl înconjurarăm cu toţii şi adulmecarăm bănuitori băutura. De un lucru puteam fi siguri însă: apa era atât de preţioasă încât în lipsa noastră patronul arab al *Bravului german* nu-şi putuse permite să boteze votca.

Într-o oră toată lumea era din nou criţă. Heiden

propuse un joc de societate. Era de părere că de vreme ce la masă se consumă o băutură tradiţională slavă, cea mai nimerită ar fi o ruletă rusească. Scoase Coltul şi de data aceasta îi umplu butoiaşul cu gloanţe. L-am aprobat zgomotos. Moartea trecuse deja de câteva ori pe lângă noi în noaptea aceea. Dacă ar fi vrut ne-ar fi înhăţat. Pesemne că ne privea amuzată dintr-un cotlon în care se ascunsese ca să guste votca lui Portta.

Heiden apăsă trăgaciul. Ţeasta lui rămase întreagă.

— Următorul! Zbieră, aruncând pistolul pe masă.

Mărunţelul se întinse, apucându-l. Îl studie câteva clipe, apoi îl duse la tâmplă şi trase. Răsună o bubuitură asurzitoare, urmată de ţiuitul glonţului care ricoşase. Mărunţelul nu-şi dăduse casca jos de pe cap. Glonţul ricoşă din nou dintr-o piatră şi sparse unul din dinţii din faţă ai Feldwebelului Schelde, în care dorul de beţie învinsese frica. Toată lumea se prăpădea de râs.

— Ai trişat, nemernicule! Se înfurie Heiden, smulgând arma din mâna Mărunţelului. Eşti dezonorat pe viaţă.

Mărunţelul păru întristat de această posibilitate.

— Următorul! Strigă din nou Heiden, iar noi toţi îi ţinurăm isonul, mai veseli ca oricând.

— Următorul, următorul!

Mercenarul luă Coltul, îl aruncă în aer şi-l prinse cu abilitate, în ciuda faptului că votca îi înceţoşase privirile.

— Îl simt după echilibru, vorbi el cu greutate. Nu urmează cartuş pe ţeavă. Vrea cineva să-i cedez locul?

Nu se înghesui nimeni. Mercenarul vârî ţeava pistolului în gură şi apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic.

— Vedeţi? Dădu el din umeri, aţi ratat o ocazie minunată.

Armele erau părţi ale trupului său. De îndată ce atingea una, ea devenea un deget sau un ochi al său.

— Următorul! Următorul!

Cârciumarului i-ar fi plăcut s-o şteargă, dar numai gândul că Johann Portta va rămâne singur cu comoara comestibilă din pivniţă îi înmuia genunchii.

Următorul fu Sevilla. Era atât de beat încât pistolul îi scăpă de două ori pe podea. În cele din urmă reuşi să-l apuce, dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, Moşul îl izbi peste încheietură. Glonţul se înfipse în tavan. Sevilla se trezi pentru câteva secunde, însă adormi cu o clipă înainte de a lovi masa cu fruntea. Prin vene îi curgea mai multă votcă decât sânge. A doua zi n-avea să-şi mai amintească nimic.

— Distracţia s-a terminat, spuse Moşul. Dacă vreţi să vă găuriţi ţestele n-o s-o faceţi cât timp sunteţi pe inventarul meu.

— Următorul, făcu anemic Schelde.

Mărunţelul îl trimise în lumea viselor cu un pumn în moalele capului. Creştea astfel şi raţia de votcă.

— Următorul sunt eu, spuse un nou venit la petrecerea lui Heiden. Dă-mi pistolul, Feldwebel!

Era locotenentul care comandase plutonului de pionieri să meargă la tăiere. Moşul se codi. În lumina tremurătoare a lămpilor cu seu, chipul locotenentului nu mai avea nimic omenesc. Părea un strigoi care-şi părăsise lumea de umbre.

— Eu nu sunt pe inventarul tău, Feldwebel, zise liniştit. Dacă vrei un ordin, poftim! Îţi ordon să-mi dai pistolul în clipa asta!

Moşul îşi pocni călcâiele cu un gest reflex şi îi întinse Coltul cu mâna stângă. Dreapta îi era imobilizată de bandajul cu care se procopsise în urma întâlnirii cu LRDG.

— Domnule locotenent, interveni supus Portta, ne simţim onoraţi că doriţi să vă alăturaţi amuzantei noastre partide. Suntem aici câţiva soldaţi cu pieile tăbăcite de gloanţe şi ştim să recunoaştem un viteaz chiar la lumina lămpii. Vă rog să ne faceţi cinstea de a închina cu noi un păhărel!

În ciuda părului său aproape alb, locotenentul nu era decât un puşti, o victimă inocentă, fără nicio şansă în faţa unui cotoi ca Johann Portta. Când Obergefreiterul îl numi „viteaz", ochii lui avură o sclipire intensă, care ne arăta că nu ne înşelaserăm.

Heiden turnă votcă în pahare. Ne-am ridicat cu toţii în

picioare, pentru un toast. Am băgat de seamă că paharul locotenentului e ceva mai mare decât ale noastre. Prăpăditul de arab nu putuse strânge două pahare la fel.

— Pentru curajul extraordinar al ostaşului german, strigă Portta. Pentru eroism!

Votca arse gâtlejurile şi se duse în stomac. Ca-n basme, în momentul în care fură trântite pe tăblia mesei, paharele erau din nou pline ochi.

— Portta, spuse Moşul, ştii că nu sunt eu omul care să nu toasteze pentru curaj în misiune. Ca superior al tău mă văd silit totuşi să-ţi atrag atenţia că primul toast ar fi trebuit să fie dedicat Germaniei şi Führerului. Domnul locotenent ar putea crede că suntem nişte civili care şi-au pierdut simţul ierarhiei.

Locotenentul îi zâmbi cu indulgenţă.

— Cunosc oamenii de felul dumitale, Feldwebel, fii pe pace. Voi sunteţi temelia armatei germane. Uite, am să repar eu mica greşeală de protocol: pentru Germania şi pentru Führer!

Am băut cu toţii, fericiţi că scăpăm doar cu atâta corvoadă. Paharele se goliră din nou în stomacuri şi se umplură la loc.

— Pentru ce mai toastăm? Se întrebă buimac Mărunţelul. Dacă s-au terminat protocolurile, uite: ştiu eu o puicuţă lângă Bremen…

Mercenarul îl aşeză la loc pe scaun cu o mână de fier.

— Krautfeld, faci de ruşine plutonul patru. E rândul mamelor şi fiicelor germane care înfruntă despărţirea de soţii şi fraţii lor, comportându-se admirabil în vâltoarea războiului. Pentru femeia germană, care a născut supraomul!

— Pentru femeia germană şi supraom! Răcnirăm în cor.

— Şi… sup… supraom! Ne susţinu locotenentul.

Urmă toastul clasic pentru victorie. Veniră apoi la rând păhărelele dedicate imperiului de o mie de ani, armelor secrete ale celui de-al treilea Reich, ba chiar şi inamicului care înţelege să se comporte cu demnitate în faţa

superiorităţii incontestabile a soldatului arian. În cele din urmă, i se permise Măruntelului să ridice paharul pentru puicuţa din Bremen de care nu uitase.

— E o gagică cum n-ai mai văzut, îi explică locotenentului. Un metru optzeci. Rupe două potcoave deodată şi e în stare să înfulece un viţel la micul dejun. Asta dacă nu te înfulecă pe tine, în caz că n-ai reuşit s-o mulţumeşti în timpul nopţii.

Deşi beat criţă, locotenentul dădu din cap indignat. Din mormăitul lui am dedus că nu putea fi de acord ca un grad inferior să-i pună la îndoială aptitudinile de armăsar.

— Unde-i puicuţa aia? Urlă ridicându-se cu greutate. Unde-i distrugătoarea de potcoave? Adu-o aici imediat, să-i arăt de ce e în stare un ofiţer!

Măruntelul îi făcu o descriere amănunţită a domnişoarei, apoi se arătă interesat să-i apere onoarea împotriva „unora care, după cum îi arată părul alb, ar putea să-i fie taţi". Conflictul fiind amorsat, Portta propuse rezolvarea lui printr-o întrecere cavalerească în faţa paharului. La cea de a treia rundă, locotenentul se prăbuşi sub masă şi rămase acolo până a doua zi.

— Pionierul a ieşit din joc, suspină destins Moşul, înhăţând Coltul şi punându-şi-l în glumă la tâmplă. Altfel am fi fost obligaţi să facem curăţenie după dânsul. Când un ofiţer îşi zboară creierii, regulamentul prevede că gradele inferioare trebuie să spele mizeria, nu-i aşa, Portta?

— Fii pe pace, Moşule, râse berlinezul. Nu era cazul să pui mâna pe mătură şi cârpă.

— Cum aşa?

— Azi noapte Heiden s-a jucat cu Coltul pe socoteala celor din LRDG. A stat chiar lângă mine, am concurat amândoi. Nu-i mai rămăseseră decât două gloanţe. Unul a ricoşat din casca Măruntelului. Cu celălalt a încercat să se joace Sevilla. Atât. Aşa că vezi, nu mai era nimic pe ţeavă. L-am îmbătat pe locotenent ca să nu ne pierdem antrenamentul.

Izbucnirăm cu toţii în râs. Moşul ne privi alb de furie,

fără să zică nimic. Nu-i era ruşine să înghită o găluşcă atunci când camarazii săi i-o preparau aşa cum se cuvine. Se apropie ţeapăn de masă şi trânti pistolul pe care cu câteva secunde mai înainte îl ţinuse la tâmplă. Glonţul porni cu o bubuitură asurzitoare, smulgând epoletul lui Heiden. Am tăcut cu toţii vreme de un minut.

— Ei, se mai înşeală omul, filosofă Portta liniştit.

Când se crăpa de ziuă aerul avea o transparenţă liliachie. Felahii zdrenţăroşi, care-şi mânau animalele la adăpat, păreau revoltător de nepăsători. Puţin îi interesa că, imediat după luarea Tobrukului, Feldmareşalul Erwin Rommel ne comunicase că aşteaptă de la noi eforturi maxime în următoarele zile! Bătrânul Churchill îşi înghiţise trabucul de amărăciune. Armata a VIII-a era pe punctul de a se prăbuşi, ca un boxer care a încasat mai mulţi pumni decât poate să ducă.

N-am aflat niciodată cum îl chema de fapt pe locotenentul de pionieri. Unitatea lui a plecat chiar a doua zi pe front şi, cum în deşert frontul e mişcător ca nisipul, curând l-am uitat. Ne mai aminteam de maratonul toasturilor uneori, când îi vedeam pe pionieri alergând prin câmpurile de mine, desfăşurând în urma lor un şiret alb, ca firul unor păienjeni, sfidând propria lor moarte pentru a ne marca nouă un drum mai uşor către moarte. Dar chipul locotenentului care nu ţinea la băutură era din ce în ce mai estompat. Guma uitării îl ştergea fără să stea o clipă. După o vreme, în ovalul rezervat lui ar fi putut sta chipul oricui. Cu totul altfel s-ar fi prezentat lucrurile dacă ne-am mai fi întâlnit din când în când. Dar poate că ne-am şi întâlnit, dar noi nu l-am putut recunoaşte din pricina faptului că murise. După un timp, morţii devin de nerecunoscut.

CAPITOLUL 5

Ilustrată de la Marea Nordului

Bătălia a durat o zi şi o noapte. Când am ajuns acolo, nu mai erau decât urmele unei încăierări groaznice, între doi uriaşi furioşi, orbi. Zeci de vehicule carbonizate zăceau orientate în toate direcţiile, ca şi cum n-ar mai fi ştiut încotro s-o apuce ca să scape de urgie. Focul le ajunsese din urmă şi le atinsese doar o clipă. Agonia durase ore în şir, pentru că întotdeauna se mai găseşte ceva care să ia foc şi să ardă. Uleiul, benzina, cauciucurile, lăzile de lemn, prelatele, ba chiar şi metalul carcaselor. Înăuntru arseseră şi oamenii care nu apucaseră să se îndepărteze. Se spune că focul purifică. Dacă e aşa, eu unul nu ştiu. Oamenii scăldaţi de foc s-au prefăcut în coconi de cărbune. Dar când soldaţii au îndepărtat cu lopeţile coaja de deasupra, dedesubt au găsit o pastă roşie, încă fierbinte, din care se ridicau aburi otrăvitori. Mulți alţii, care n-au ars la temperatura potrivită pentru a se transforma în coconi, au fost ridicaţi de pe scheletele banchetelor şi îngropaţi la iuţeală, ghemuiţi, aşa cum a înţeles focul să-i purifice. Când flăcările cuprind trupul, după ce urletele au încetat, iar ultima urmă de conştiinţă s-a risipit, muşchii se contractă sub acţiunea căldurii. Picioarele şi braţele se flexează singure. Cadavrul seamănă acum cu un prunc al Iadului.

În cimitirul hârcilor de oţel băieţii au descoperit două motociclete Zundapp noi-nouţe. Nu acelaşi lucru se putea spune despre foştii lor proprietari, care zăceau la o depărtare de câţiva metri. Fuseseră surprinşi de tirul susţinut al unui Bren-carrier, care-şi pusese mintea cu ei. Unul căpătase patru sau cinci găuri cât pumnul, în stomac şi piept, prin care, dacă voiai, puteai privi în partea cealaltă. Cu toate astea, expresia chipului său era una senină. N-am ştiut ce expresie avusese în clipa morţii camaradul său, pentru că nu i-am găsit capul, deşi l-am căutat câteva

minute bune, ca să-l îngropăm aşa cum trebuia, la un loc cu restul trupului.

După slujba de îngropăciune, Portta şi Sevilla au organizat o cursă de motociclism. Trupa s-a strâns în jurul lor, comentând zgomotos, făcând pariuri. S-a stabilit ca traseul să urmeze pista până la marginea hamadei, care se întrezărea la vreo doi kilometri depărtare, prin aerul fierbinte. Urma un viraj amplu, printre dunele de nisip şi revenirea la locul startului. Campionii urmau, aşadar, să descrie un „P " uriaş. Cursa cuprindea atât o probă de viteză cât şi una de teren.

— Portta, am zis apropiindu-mă, habar n-am avut că ştii să conduci o motocicletă.

— Nu ştiu, răspunse el. Până azi nu m-am mai urcat pe o aşa drăcovenie. Aha, asta trebuie să fie acceleraţia.

Sevilla era un as al ghidonului. Puteai să vezi asta după felul în care ambala motorul şi după ţinuta pe care o avea în şa. La semnalul starterului, ales în persoana locotenentului Leuwe, Sevilla ţâşni într-un răget infernal şi fu ascuns într-o clipă de norul de praf şi fum pe care-l stârnise.

Portta îşi potrivi tacticos ochelarii, pe rama căruia sângele fostului proprietar se coagulase. Porni clătinându-se, acompaniat de rateuri.

— Portta, ticălos murdar, ai să îneci motorul! Strigă disperat locotenentul Leuwe, alergând după el mai bine de o sută de metri, ca să-i dea sfaturi.

Înainte să afle de la mine că pentru Portta întâlnirile cu motocicletele erau la fel de rare ca şi cele cu tigrii bengalezi, Leuwe pariase pe el cincizeci de mărci. Maiorul Hemke veni şi dânsul în goană, speriat de hărmălaia stârnită de trupă.

— Am pierdut deja cincizeci de mărci, i se plânse locotenentul. Portta le risipeşte prin nisip.

— Nici pomeneală, răspunse Hemke, mai liniştit după ce primise raportul grupei de cercetaşi avansaţi, care-l asigurau că inamicul a părăsit Africa. Cotoiul berlinez nu se

lasă jupuit cu una, cu două. Pun şi eu la bătaie cincizeci pentru el. Mai rău este că dobitocul de bucătar a rătăcit rezerva de zahăr pentru cafeaua mea de dimineaţă. Cum dracu' am să câştig războiul dacă până la victorie am să-mi beau cafeaua amară?

Motocicliştii nu se mai zăreau. Nu se mai auzea decât un zumzet adormitor, apoi zumzetul continuă cu întrerupere, ceea ce însemna că părăsiseră autostrada de piatră şi se avântaseră pe dunele înşelătoare de nisip. Soldaţii tăcură, încercând să ghicească ce se petrece acolo. Unii dintre ei alergară după binocluri. Dar blestematul de nisip nu-i lăsa să ghicească mai devreme deznodământul cursei. Nimeni nu mai rostea o vorbă. În liniştea deplină răsunau doar talazurile de căldură spărgându-se pe trupuri şi bâzâitul acela obsedant.

În cele din urmă, învingătorul îşi făcu apariţia la orizont. Era numai un punct mişcător, fără identitate. Dar pe măsură ce creştea, strigătele izbucniră cu şi mai multă pasiune. Învingătorul era Portta.

— Spuneai că nu te pricepi la motociclete, am zis când soldaţii îl coborâră de pe umeri şi uralele se stinseră.

— Mă pricep la motocicleta lui Sevilla, făcu el misterios.

Sevilla se întoarse după o jumătate de ceas, mai mult pe jos. Nu-şi putea explica de unde a făcut Portta rost de atâta zahăr ca să-i transforme benzina din rezervor într-un şerbet inflamabil, incapabil să pună motorul în mişcare.

Aşteptam îngropat în nisipul fierbinte, cu sudoarea şiroindu-mi pe frunte, orbindu-mă, curgând sărată pe buza de sus. Treceam prin toate chinurile Iadului, dar ştiam că şi celălalt, cel aflat la mai puţin de cincizeci de metri în faţa mea, îndură aceeaşi tortură şi speram că se va dovedi până la urmă mai slab şi va ceda. A ceda însemna să-şi părăsească bârlogul, gesticulând şi ţipând că nu mai poate. Însemna să intre în bătaia armei mele, iar eu să-l dobor cu o rafală scurtă, care să-l reteze de la mijloc. La început fuseserăm doi oameni la fel de speriaţi de posibilitatea de a

fi ucişi ca şi de aceea de a ucide. Dar pe măsură ce soarele făcuse să dea în clocot conţinutul ţestelor, transformându-l într-o supă groasă şi tulbure, *celălalt* devenise pentru fiecare din noi o pată, o ţintă de doborârea căreia depindea supravieţuirea. Abia aşteptam să-l omor.

În cele din urmă se ridică, gesticulând şi ţipând în limba lui că nu mai poate. M-am ridicat la rândul meu într-un genunchi, pentru ca reculul mitralierei uşoare Schmeisser să nu-mi arunce nisipul în ochi, în gură şi pe nări. L-am secerat de la mijloc, aşa cum plănuisem în cel mai drag vis al meu din ultimele douăzeci şi patru de ore. „Lighenaşul" îi sări din cap şi se rostogoli cât colo. I-am văzut ochii miraţi. În ultimele clipe de viaţă înţelesese că există lucruri mult mai rele pe lumea asta decât căldura insuportabilă, care te prăjeşte de viu.

Apoi un glonţ mă lovi în umărul drept. De fapt, lovi mitraliera Schmeisser, după care se înfipse în carne. Dacă n-ar fi întâlnit arma în traiectoria lui, mi-ar fi secţionat abdomenul. Odată măruntaiele risipite prin nisip, poţi să-ţi iei adio de la ele.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost faptul că zăceam pe spate. Nu mă durea nimic. Mi-am zis că englezul care trăsese fusese probabil amicul celui pe care îl ucisesem cu mâna mea. Nu tremurase deloc atunci când îi venise rândul să aplice principiul „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte". Mi-am mai zis că în locul lui şi eu aş fi procedat la fel. Noi înaintaserăm în cercetare. Ei ne aşteptaseră. Mă enerva faptul că nu vine nimeni să vadă ce-i cu mine, aşa că m-am hotărât să mă duc eu înapoi. Numai că, deşi comandasem muşchilor şi oaselor cu toată autoritatea să mă ridice de acolo, nu se întâmplă nimic.

Am rămas mai departe lungit pe spate, în bătaia soarelui, cu capul ceva mai jos decât picioarele, aşa cum mă aruncase impactul glonţului.

— Swen, zise Portta, mă auzi? Înţelegi ce-ţi spun?

Am clipit din ochi în semn că-l aud şi-l înţeleg, pentru că nici buzele, nici limba nu mă mai ascultau. Îl vedeam

răsturnat, lucru normal, având în vedere că pentru mine lumea se întorsese cu susul în jos.

— Vulpea, vulpea, zbieră Portta în microfonul staţiei radio. Moşule, am futut-o! Swen a încasat un glonţ şi pare că nu-i prieşte deloc. Avem nevoie de ajutor!

— Unde-i lovit? Întrebă Mercenarul. Apasă-i asta pe umăr!

Am urlat de durere. În locul în care nu simţisem nimic altceva în afara unei greutăţi de plumb, un lup flămând rupea bucăţi întregi de carne. O mie de scorpioni îşi înfipseseră acele şi-şi picurau acolo veninul. Mercenarul nu băgă în seamă ţipetele mele. Legă cu îndemânare capetele bandajului.

— Glonţul a rămas înăuntru, Swen. Dar nu ţi-a stricat nimic important. După ce au să-ţi scoată bucata de plumb, ai să te simţi mai uşor.

Am urlat din nou când m-a ridicat, dintr-o singură mişcare pe un umăr. Deşi mic de statură, Mercenarul era un pachet compact de muşchi. Dacă era nevoie, el şi cu Portta aveau să mă care kilometri în şir, până când Regimentul 26 Panzer-Grenadiere urma să apară la orizont.

— Nu-ţi fa griji, Swen, bătea câmpii berlinezul, pentru a-mi acoperi gemetele, am auzit că genialii savanţi ai Führerului au inventat nişte injecţii care te fac la loc ca nou. Cică dacă un obuz îţi smulge un braţ, sau, Doamne fereşte, capul, după câteva injecţii din astea îţi creşte altul la loc. În orice caz, la nouăzeci de ani ai să dai la o parte pletele albe pentru ca nepoţii să-ţi poată vedea semnul frumuşel care o să-ţi rămână pe piele.

Am leşinat, parte din pricina durerii insuportabile pe care mi-o provocau zgâlţâielile, parte de bucurie, la auzul unor asemenea veşti. Când mi-am revenit, Portta se sfătuia cu Moşul prin staţia radio. Nu-i plăcea ceea ce auzea.

— Portta, spuse Mercenarul, pe căldura asta rana se poate infecta cât ai zice peşte. Trebuie să ne grăbim.

Am leşinat din nou, mulţumind cerului că nu mă lasă să fiu martor mai departe la o discuţie atât de neplăcută în

care era vorba despre viitorul meu.

Deşertul era tot o mare de flăcări, un ocean. Din toate părţile, de pe cercul colosal al orizontului soseau lighioane nemaivăzute, de o urâţenie care-mi zbârcea carnea pe oase. Voiam să fug, dar unde m-aş fi putut duce? În plus, nu mă puteam mişca. Picioarele îmi fuseseră prinse într-o căldare de nisip moale, care nu voia să-mi dea drumul. Primele creaturi monstruoase au ajuns la mine şi m-au atins cu aripile. Erau viespi uriaşe cu capete de şerpi, erau viermi care se încolăceau prin aerul fierbinte, cu inelele acoperite de spini. Erau oameni cu două capete, lupi miriapozi, gândaci scârboşi cu toracele păros şi abdomenul mustind de clei verde înspumat. Urlam de scârbă şi neputinţă. Fiecare dintre fiinţele acelea, o dată ce mă atingea, intra în mine, se contopea cu mine. Devenea o parte componentă a creaturii care eram şi o dată cu asta îmi împrumuta ceva din hidoşenia ei. Am simţit cum mă transform ireversibil. Simţeam aripile chitinoase împingând pielea ca să răsară ca nişte muguri, spinii veninoşi ieşind ca buruienile, la subsuori şi în nări, ochii îndepărtându-mi-se unul de celălalt, limba bifurcându-mi-se, capul alungindu-mi-se. Când mi-am privit mâinile nu mi-am mai putut stăpâni urletul de groază. Erau crengi uscate, acoperite de un strat gros de muşte care forfoteau.

Urlasem într-adevăr.

— Stai liniştit, îmi ceru o voce severă, dacă nu ţii morţiş să te leg de pat, soldat.

Am dat ascultare ordinului. Disciplina îmi dictase într-un prim impuls să-mi înving slăbiciunile. Imaginea înceţoşată care-mi ţinea loc de lume înconjurătoare câştigă în profunzime şi claritate. Ceea ce vedeam era pentru moment în măsură să-mi dea o picătură de linişte. Un medic militar stătea aplecat peste mine şi mă privea cu atenţie. Avea ochelari cu ramă de aur, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că i-ar deveni imediat simpatic Mărunţelului. Un alt element care l-ar fi apropiat de sufletul lui Krautfeld, presupunând că acesta ar fi avut unul, era sângele care-i

stropise halatul cândva alb. Trebuie că fuseseră hectolitri întregi. Arăta mai degrabă ca angajatul unui mare abator şi de fapt asta şi era.

— Hasel, spuse medicul, numele meu este Biederkopf. Sunt Hauptman Biederkopf pentru tine, dar asta de îndată ce-ţi va mai scădea temperatura. Ţi-am adus ceva pentru prima noastră întâlnire. Sper să-ţi facă plăcere.

Îmi deschise pumnul şi îmi aşeză în palmă un obiect mic, metalic. L-am apropiat cu greutate de ochi. Era un glonţ de Thompson, acela pe care mi-l scosese din rană. Apoi Hauptman Biederkopf făcu stânga-mprejur şi plecă. Era chemat de peste tot de gemete şi suspine.

Cortul nu era foarte mare. Avea cinci metri lăţime şi măsura cincisprezece în lungime. Pentru moment era tot universul meu şi părea, având în vedere că nu mă puteam mişca fără să gem şi eu la un loc cu ceilalţi, că marginile lui îmi sunt inaccesibile. Lumina zilei pătrundea prin câteva petece numite „ferestre". Nu se vedea niciun fel de plasă de camuflaj. Am dedus că ne aflam suficient de departe de linia frontului, ceea ce diminua pericolul unui raid aerian neaşteptat.

Personalul spitalului era compus din Biederkopf şi trei infirmieri şi din când în când de un maior care răspundea de mai multe corturi de felul celui în care mă aflam eu şi căruia îi plăcea mai mult decât orice pe lume să amputeze. Dacă rana pe care o analiza depăşea o anumită limită de dificultate, şi limita era extrem de variabilă, maiorul nu mai stătea mult pe gânduri şi salva viaţa eroului-soldat îndepărtând de el, cu ajutorul bisturiului şi fierăstrăului, membrul nevrednic ce se lăsase rănit. Am avut noroc că Hauptman Biederkopf mi-a examinat el însuşi rana. Mai târziu am aflat că unicul fiu al maiorului, mândria unei familii bavareze, scăpase cu un picior mai puţin dintr-un contraatac al unei unităţi de elită din *Australian Imperial Force.*

— Nu te speria, îmi zise un ceas mai târziu un infirmier pe nume Hans, în două săptămâni te faci bine şi te întorci

printre camarazii tăi. Ascultă, unul dintre cei care te-a adus aici, un berlinez roşcovan, mi-a umflat douăzeci de mărci la zaruri. M-a iertat de datorie cu condiţia să-ţi dau o porţie dublă de carne.

Cădeam pe neaşteptate într-un somn adânc, din care mă trezea uneori cea mai mică adiere, pentru a adormi din nou. De aceea, viaţa îmi părea alcătuită din piese disparate, ca un mozaic tâmpit pe care nu mai ştii cum să-l potriveşti.

Aveam şase colegi de pensiune. După patru zile în care strigase fără încetare „Apă, apă!" unul muri, lăsându-ne în cinci. Rănitul din patul de lângă mine era un băieţandru de nouăsprezece ani din Bremerhaven. Deşi bărbaţii din familia lui hălăduiseră toată viaţa pe valurile reci ale Mării Nordului, el nu văzuse deocamdată decât Nordenham şi, într-o excursie de pomină, cu barca unchiului său, excursie despre care-mi povesti de patru ori în ultimele cinci zile care-i mai rămăseseră de trăit, Brake. Pentru Albert Bamberg, lumea înconjurătoare însemna localitatea Brake, pe care o văzuse după o zi de vâslit.

Albert fusese rănit la cap de bocancul unui camarad de pluton, la primul lui atac, în timp ce primea botezul focului. O mină de aruncător căzuse chiar în tranşeea îngustă pe care o ocupau înghesuiţi ca oile şi o surpase peste ei cât ai clipi. Dar înainte de asta îl rupsese în bucăţi pe vecinul lui Albert. Laba piciorului, de la gleznă în jos, încălţată în bocanc, îl lovi pe Bamberg în tâmplă şi-i înfundă osul capului în creier. Îşi pusese casca, însă nu-şi legase cureluşa şi explozia i-o aruncase din cap. Aşa se plătesc micile abateri de la regulament.

Albert Bamberg delira din când în când, dar, în general era destul de lucid ca să poată susţine o conversaţie coerentă. Ne împrietenirăm chiar din a doua zi a sosirii mele acolo.

— Swen, îmi spuse el în penultima lui zi de viaţă, nu-i lucru mai minunat pe lumea asta decât marea. Poate doar localitatea Brake. Dar, marea, Swen, marea! Oh, Doamne,

sunt îndrăgostit de ea ca de o fată.

M-am răsucit către el, gemând la fiecare milimetru. Hauptman Biederkopf îmi recomandase astfel de mişcări, pentru a evita formarea de apă la plămâni.

— N-am văzut niciodată Marea Nordului, Albert. Doar Mediterana, în timpul traversării.

— Păcat, mare păcat, Swen. Când o să ieşim de-aici, te duc să-ţi arăt. Merită să te duc, ai să vezi.

— Albert, am zis, când o să ieşim de-aici or să ne trimită gratuit într-o excursie pe plajă.

„Dar nu pe aceea pe care o visezi tu, copile, ci pe una uriaşă, care este deşertul Sahara", am continuat în gând. Infirmierii comentau fără jenă în răgazurile în care Bamberg era inconştient. De la ei aflasem că în curând el va elibera patul, şi în general orice pat de pe lumea asta, şi nu voiam să-i amărăsc ultimele zile pentru o nenorocită de excursie la mare.

— Poate că n-or să ne refuze o permisie, am zis totuşi prudent. La urma urmei, suntem nişte eroi, Albert.

Ochii îi străluciră.

— Şi eu sunt un erou? Ştii, Swen, până acum n-am ieşit în larg cu ai mei. Ei spun că încă nu m-am copt. Ţie pot să-ţi mărturisesc asta, tu n-ai să le spui celorlalţi.

— Fii pe pace.

Apoi Albert începu să imite ordinele unui bătrân lup de mare surprins de o furtună grozavă.

— Hans, Kurt, Albert, unde v-aţi ascuns mişeilor? Zbieră el, încercând să acopere vuietul vijeliei, în vreme ce picăturile de ploaie îi şfichiuiau faţa. Urcaţi pe punte îndată şi daţi-mi o mână de ajutor! Aşa băieţi, aşa Albert! Vedeţi, ticăloşilor, Albert nu se teme să stea lângă mine. Duceţi-vă să vă schimbaţi pantalonii!

Vasul se clătina amarnic şi lua apă pe undeva, dar acum nu era timp să caute spărtura. Cât timp se ţinea la suprafaţă, trebuia aşezat cu prova spre valurile care veneau hotărâte să-l scufunde. L-am apucat pe Bamberg de braţ, încercând să-mi păstrez echilibrul într-o furtună pe

care, preţ de câteva clipe, am simţit-o prin glasul său. Am închis ochii, orbit de un fulger arborescent. Am luat o gură bună de apă sărată şi am început să tuşesc. Când am deschis din nou ochii, Albert se zvârcolea, ţinut de doi infirmieri. O spumă, trandafirie din pricină că-şi muşcase limba, îi curgea printre buze. Hans veni în fugă şi îi înfipse în braţ acul unei seringi. Furtuna se potoli în câteva secunde.

A doua zi, ultima din viaţa lui Albert Bamberg, el se trezi bine dispus, cu un zâmbet larg. Visase că maică-sa găsise vestonul răposatului Bamberg-bătrânul, îi lustruise nasturi, îl mai cârpise şi i-l dăduse lui să-l poarte. Ce poţi să-ţi mai doreşti de la viaţă?

— Ei, Albert, cum te simţi azi? Îl întrebă Hauptmann Biederkopf. Pari bucuros.

Albert îi surâse roşu de emoţie.

— Mă simt foarte bine, tată. Îţi mulţumesc pentru veston. Cred că acum putem să pornim.

Biederkopf ridică din sprâncene şi luă cu blândeţe încheietura mâinii lui Albert. Pulsul era normal. M-am ridicat în coate, încercând, cu gâtul lungit, să văd ce se petrece.

— Dar marea e agitată, fiule, spuse medicul. Mama ta o să fie îngrijorată. Rămâi mai bine aici, cu ea.

— Mi-ai promis, tată, îi aminti Bamberg. E ziua pe care o aştept de multă vreme. Şi marea e mai frumoasă ca niciodată.

Dacă maiorul s-ar fi nimerit acolo în clipa aceea, ar fi purces fără întârziere să-i amputeze capul. Era evident că ceva se dereglase acolo şi nu mai putea fi reparat. Maiorul însă lipsea şi pentru acelaşi motiv pentru care lipsea el, Hauptman Biederkopf se grăbea şi neglijă câteva detalii, aparent neînsemnate, care conduseră la cele ce urmau.

Se anunţase o inspecţie de la marele stat major, iar ofiţerii medici voiau să facă o impresie bună pentru a-i determina pe granguri să le acorde mai multă atenţie. Astfel, ei ar fi vrut suficient anestezic pentru răniţi, mai multe bandaje sterile, alte asemenea fleacuri de care

războiul nu se sinchiseşte. Ofiţerii, care de obicei înotau în sângele răniţilor până la genunchi, îşi lustruiseră curelele, nasturii, cataramele şi-şi atârnaseră la şold pistoletul Walther, pe care de multă vreme uitaseră cum să-l folosească. Hauptman Biederkopf îşi atârnase şi el un astfel de pistolet. Întâmplător el era singurul care rămăsese încărcat, de la ultima şedinţă de tragere, efectuată în urmă cu şase luni.

— Albert, am zis cât am putut de calm, lasă pistolul jos.

Bamberg era supărat fiindcă tatăl său îl ducea din nou cu vorba şi avea să plece pe mare încă o dată fără el. Luase pistoletul din tocul lui Biederkopf cu o dexteritate remarcabilă pentru vârsta şi condiţia lui şi acum îl ţintea pe medic între sprâncene. Infirmierii o zbughiră înspăimântaţi.

A fost nevoie de zece minute ca să găsească în toată tabăra o puşcă şi să se hotărască să-l împuşte, în ultimă instanţă, pe Bamberg, pentru a-i proteja pe ceilalţi. În tot acest timp, eu şi Biederkopf făcurăm tot posibilul să-l convingem să lase pistolul pe mal, armele de foc fiind interzise pe vasul cu care urma să plecăm toţi trei dintr-o clipă într-alta.

Apoi Hans dădu la o parte încet pânza cortului, pregătit să ţintească, dar gestul se dovedi inutil.

— Oh, marea, gemu Albert Bamberg, vârându-şi ţeava în gură şi apăsând trăgaciul.

O bucată de creier îmi ateriză în poală, cu un plescăit. Inspecţia era compromisă.

După două săptămâni mă lustruiră şi mă expediară înapoi pe plajă, fără băieţandrul din Bremerhaven.

— Pe toţi dracii, zbieră Mărunţelul de îndată ce dădu cu ochii de mine, o să-i tragem un chef de pomină!

Pentru el războiul nu era decât un lung şir de chefuri şi guri căscate în care scânteiau dinţii de aur. Restul plutonului mă înconjură, ferindu-se să-mi tragă palme pe spate. Moşul îi informase în amănunţime despre rana cu care mă procopsisem. Regimentul campase în apropierea unei oaze minuscule, a cărei apropiere era vestită doar prin

desimea uedurilor. Aceleaşi gurbi, cu priciuri murdare, aceiaşi arabi ploconindu-se.

Moşul îmi dădu raportul ultimelor două săptămâni. Heiden fusese şi el rănit, chiar a doua zi după ce mă loviseră pe mine. Tancul trecuse peste o mină care scăpase cine ştie cum atenţiei geniştilor. Şenila dreaptă se zvârcolise prin aer ca un şarpe. Din fericire, Heiden se alese doar cu o gaură adâncă în şold, acolo unde se înfipsese unul din niplurile azvârlite în toate părţile de explozie. De data asta mai mult ca sigur avea să capete, în sfârşit, o decoraţie. Rapoartele despre el erau impecabile.

— Sevilla şi cu mine am jucat la loteria din Tripoli, mă înştiinţă Portta cu nepăsare.

— Cum aşa?

— Mărunţelul a fost trimis în recunoaştere şi a oprit singur o caravană. A găsit un fel de prinţ scăpătat şi suita acestuia, care îşi duceau la loc sigur sărăcia lucie. Sărmanii au tras o spaimă pe cinste când Krautfeld i-a pus să caşte gura ca să-i caute la dinţi. Nimeni n-a scăpat necontrolat în amănunţime. Mărunţelul a verificat până şi dantura dromaderilor.

Am râs cu lacrimi. La mare înălţime răsuna un zumzet surd, liniştitor. Era protecţia, asigurată de Kesselring, cu un stol de aparate Messerschmidt. În sfârşit, puteam să înfulecăm carnea de oaie fără probleme.

— Singurul în gura căruia a descoperit trei dinţi de aur era fiul cel mai mic al prinţului, un tinerel chipeş de vreo şaisprezece ani, dar fără avere. Mărunţelul i-a explicat, cu cleştele în mână, că marea armată germană are nevoie de metalul nobil din gura sa, ca să cucerească şi pentru el o bucăţică din globul pământesc. L-a asigurat că-i va scrie o chitanţă pentru cei trei dinţi pe care-i va recăpăta după război. Mărunţelul scriind, îţi dai seama?

Îmi dădeam seama.

— În cele din urmă, o sută de oameni au îngenuncheat în faţa namilei şi au implorat-o să renunţe la rechiziţionarea danturii princiare. Mărunţelul i-a poruncit prinţului ca odată

ajuns la Benghazi să completeze bilete de loterie pentru mine şi pentru Sevilla. Lui Sevilla îi datora optzeci de mărci de la cărţi. În felul ăsta zice că s-a achitat de datorie. Mie mi-a încredinţat misiunea de a afla, de îndată ce luăm Alexandria şi Cairo, ce numere au ieşit la loteria din Tripoli.

Râsul ameninţa să se transforme în spasme.

— Aşa încât, vezi, s-ar putea ca peste câteva săptămâni să fim cele mai bogate persoane din colţul acesta al Saharei.

N-am aflat decât foarte târziu rezultatele loteriei, când oricum Portta şi Sevilla n-ar mai fi putut intra în posesia fabuloaselor câştiguri. Din fericire norocul nu le surâsese.

Afrikakorps se întinsese peste măsură, încercând să apuce o bucată prea mare de plăcintă şi prea îndepărtată. Legăturile erau din ce în ce mai greu de realizat şi de menţinut. Aprovizionarea devenise tot mai anevoioasă. Tot mai des ne opream din lipsă de benzină. Alexandria, Cairo erau miraje lipsite de consistenţă. Şi nu ne aflam decât la ceva mai mult de două sute de kilometri de ele. După calendarul lumii normale era 3 februarie, deci ne aflam în plină iarnă. Ritchie, generalul care cunoştea deşertul ca pe propria palmă, se retrase ce se retrase, dar în cele din urmă se propti încăpăţânat pe picioarele de dinapoi, în apropiere de El Gazala, şi nu mai vru să dea înapoi niciun milimetru.

Ne aflam într-o altă oază, pe marginea unei alte băltoace, în tovărăşia unor alţi proprietari de catâri şi femei. Începeam să cred că lumea nu e alcătuită decât din oaze minuscule, semănând ca două picături de apă.

Amintindu-şi cu nostalgie de nurii misterioasei sale ibovnice, care rămăsese departe, Sevilla încercă să reînnoade firul rupt al idilelor, făcând o vizită prin cele opt sau nouă gurbi. De data asta îl însoţirăm cu toţii, mai puţin Heiden. El zăcea undeva, pe un pat de spital şi trecea în revistă abaterile de la o ţinută regulamentară ale doctorilor şi infirmierelor.

Femeia care mă ademenise în întunecimea bordeiului

nu măsura mai mult de un metru cincizeci. Când îşi dezveli faţa fu limpede că nici nu împlinise şaisprezece ani. Sărăcia şi frica o transformaseră într-o profesionistă fără scrupule. După o oră am ieşit din nou în soare şi l-am văzut pe Mercenar în pragul unui alt gurbi, chestionând o babornıţă cu degetele ca nişte gheare şi nasul ca un cioc de pasăre răpitoare. Mercenarul se sprijinise cu talpa piciorului drept pe buza unui vas mare de pământ şi-şi ţinea automatul la îndemână, pe genunchi. Ţigara ardea, ca de obicei, în colţul gurii. M-am apropiat intrigat, ştiind prea bine că Mercenarul este, prin excelenţă misogin. Pe de altă parte, voiam să mă bucur de cunoştinţele de limbă arabă ale camaradului meu.

— Zice că putem să ascultăm şi muzică în satul ăsta, îmi spuse zâmbind ciudat când ajunsei lângă el.

L-am privit cu un aer tâmp.

— Bătrână proastă! Poate vrea să ne cânte ea din fluier.

Babornıţa izbucni într-un torent de cuvinte de neînţeles pentru mine. Din când în când arăta cu mâna spre una dintre colibe, dar degetele ei răşchirate ar fi putut indica orice.

— Zice că e vorba de muzică de la aparat, ca la oraş. Nişte domni ca noi ar putea, pentru o sumă de nimic, să asculte muzică de la oraş, dintr-un radio adevărat.

L-am urmat intrigat, călăuziţi de bătrână. Când ne aplecarăm ca să trecem pragul colibei, un arab înalt şi slab, de vreo patruzeci de ani, ne ţinu calea zâmbind politicos.

— Stăpânii s-au rătăcit, cred. Aici nu este nicio femeie şi sărăcia nu-mi îngăduie să-i tratez aşa cum o cere rangul lor. Dar am un prieten care vă poate oferi smochine şi curmale pe săturate şi apă limpede. Binevoiţi să vă însoţesc.

— Ştii bine germana pentru un arab sărac, care a văzut câţiva nemţi în viaţa lui, îl dădu Mercenarul la o parte cu ţeava armei. Cred că un căuş cu apă găsim şi la tine. De ce să-l mai deranjăm pe prietenul tău?

— Dorinţa voastră e poruncă pentru mine, bolborosi

arabul.

Avea o mustaţă subţire, tunsă îngrijit. Jegul îi acoperea grumazul, urechile şi dosul palmelor, dar era ceva în neregulă cu murdăria. Nu părea la locul ei pe pielea aceea.

— Ei, spuse ceva mai destins Mercenarul, ai de gând să ne laşi să crăpăm de sete?

Arabul se grăbi cu un vas pântecos în care clipocea lichidul preţios. Am întins mâinile să-l apuc, însă Mercenarul, mai iute, mi-o luă înainte. Ne-am încurcat unul pe celălalt. Vasul căzu şi se făcu ţăndări. Toată apa se vărsă pe jos. Arabul amuţi.

— Priveşte, Swen! Strigă Mercenarul, armând pistolul automat.

În loc să formeze o băltoacă pe pământul tare ca piatra, apa se scurse cât ai clipi printr-o crăpătură. Am sărit ca ars şi am vârât lama baionetei sub ceea ce, privind mai de aproape, părea să fie o placă. Cu puţin efort am reuşit să o dau la o parte.

Arabul se aruncă asupra mea, într-o tentativă disperată de a muşamaliza lucrurile, dar Mercenarul fu din nou mai rapid şi îşi încercă croşeul de stânga pe maxilarul lui. Funcţiona de minune. A trebuit să-l prindem în braţe ca să nu-şi frângă gâtul.

În podea găsirăm o ascunzătoare în care se afla un geamantan ponosit. Am ridicat cu grijă capacul.

— O staţie radio! Am strigat. Îţi vine să crezi?

— Normal, fu de părere Mercenarul. Probabil că e un fel de dispecerat pentru conducătorii de catâri.

Arabul îşi revenea gemând. Îl ridicarăm şi-l sprijinirăm cu spatele de un perete al colibei.

— Ghinion amice, i-am spus. Din pricina unei babe melomane şi curioase, armata britanică are acum o staţie radio mai puţin în inventar. Stau şi mă întreb, ce Dumnezeu le transmiteai prietenilor tăi din colţul ăsta uitat de lume?

Mă privi cu o ură nedisimulată, fără să-mi răspundă. Mercenarul îl îndemnă cu pistolul mitralieră să ne însoţească în tabără. Maiorul Hemke se bucură ca un copil.

Deşi văzuse mulţi spioni la viaţa lui, nu prinsese niciodată unul. Îl pipăi şi-l răsuci pe arabul nostru pe toate părţile. Ţinu morţiş să-i ia el însuşi primul interogatoriu. O confruntare a titanilor se întrevedea la orizont.

— Să mergem înapoi, în gurbi, la Hamid ăsta, se repezi Mărunţelul, cu balele curgând. Spionii sunt de obicei plătiţi regeşte.

Toată afacerea devenise pentru el o joacă excitantă, ca în vremea copilăriei, de-a căutatul comorii. Din păcate nimeni nu avea voie să calce la locul crimei până când nu avea să se formeze o comisie de ofiţeri care urmau să ancheteze cazul.

Confruntarea dintre maiorul Hemke şi agentul arabo-britanic ne dezamăgi pe toţi. În afara numelui, a gradului şi a numărului matricol, prizonierul nu vru să dezvăluie nimic altceva. Asta în ciuda minunilor de subtilitate dovedite de maior, care-şi pregătise un snop de creioane ascuţite şi un top de hârtie pentru informaţiile preţioase ce urmau să se reverse asupră-i.

Meniul se îmbunătăţise considerabil de când, din pricina lipsei de benzină, ne opriserăm pentru moment din cursa nebunească în care ne aruncase Rommel. Conservele fuseseră înlocuite cu tot ceea ce se găsise prin colibele şi ogrăzile localnicilor. După ce aveam să plecăm din locul acela, îi aşteptau luni de foamete şi disperare. Aşa se poartă războaiele.

— Când te gândeşti că totul a pornit de la o femeie, se minună Sevilla în timpul uneia dintre partidele de cărţi organizate de Portta. De la Elena din Troia şi Cleopatra nu s-a mai inventat nimic nou în materie de contraspionaj.

Înclinam să-i dăm dreptate. Maiorul Hemke se arătă destul de încurcat în privinţa agentului capturat. Trimise câteva mesaje statului major, dar cei de acolo erau prea ocupaţi ca să-i răspundă. Din pricina înaintării rapide, zilnic doi sau trei spioni erau prinşi, ambalaţi şi expediaţi pe capul ofiţerilor de la contrainformaţii. Aceştia se săturaseră de ei până peste cap. Nu erau marii spioni ai celui de-al

doilea război mondial, ci nişte plevuşcă de la care nu se putea stoarce nimic preţios. Ce să mai facă şi cu al nostru?

În cele din urmă, Hemke deveni atât de insistent încât pe seama sa începură să circule bancuri dintre cele mai îndrăzneţe, cum că trage tare sforile ca să fie avansat colonel, sau că spionul prins nu e altcineva decât un nepot de-al său care a încercat să scape de corvoadă. La capătul unei săptămâni în care ceruse zilnic instrucţiuni în legătura cu ceea ce devenise deja cunoscut pe toată coasta nordică a Africii drept „spionul lui Hemke", maiorul primi de la superiorii săi un mesaj pe cât de clar, pe atât de concis: „Executaţi-l!"

Trupa află curând şi se bucură copilăreşte. Treabă nu prea mai fusese în ultima vreme, iar divertismentul lipsise aproape cu desăvârşire. O execuţie era ceva nesperat. După un proces sumar, omul fu găsit vinovat şi condamnat la moarte. Se ivi însă o problemă neaşteptată. Nimeni din Regimentul 26 Panzer-Grenadiere nu mai organizase vreodată un asemenea spectacol.

Soluţia spânzurătorii fu rapid eliminată din şirul de posibilităţi. Arabii n-ar fi fost de acord în ruptul capului să spânzure pe cineva de unul dintre preţioşii lor curmali. Le-ar fi purtat ghinion şi apoi, Doamne fereşte, tulpina s-ar fi putut frânge sub greutatea trupului. Alt lemn nu mai aveam la îndemână, pentru eşafod, stâlpul spânzurătorii, trapă şi aşa mai departe. Nu, ideea cu spânzurătoarea nu era realizabilă. Unde mai pui că transpunerea ei în practică ar fi necesitat şi un călău. Existau totuşi câţiva flăcăi care ar fi îndeplinit cu mare plăcere această slujbă.

Atmosfera orientală le sugeră unora soluţia decapitării, o măsură tradiţională la arabi. Însă curând, din pricina impedimentelor trebui s-o abandonăm şi pe aceasta. Ne-ar fi trebuit cel puţin o secure, dar cei mai mulţi dintre noi visam un iatagan scânteietor. Dar dacă i-am fi luat la scărmănat pe arabi, în nenorocitele lor de gurbi n-am fi descoperit decât nişte amărâte de cuţite, mânjite cu seu. Cum să-i tai capul unui condamnat cu un cuţit bont?

— Beyer! Ţipă locotenentul Leuwe. Şase voluntari pentru plutonul de execuţie. Şi pentru că te codeşti prea mult, ţi-i numesc eu chiar acum!

În noaptea dinaintea spectacolului s-a întâmplat să nu putem dormi niciunul dintre noi. Portta aduse o cască plină cu caviar. Era atât de puţin probabil ca el să se afle în realitate în faţa noastră încât renunţarăm să-l mai întrebăm de unde-l procurase. L-am mâncat cu poftă, întinzându-l pe pesmeţi tari ca piatra, buni să-i vâri sub şenila Panzerului, în caz că se împotmolea în nisip moale. Deşi stropise caviarul cu o cantitate apreciabilă de votcă, Moşul vărsă până la ziuă. Explicabil, având în vedere că el nu ţinea la băutură. Nu ştiam ce-l apucase deodată.

În zori, locotenentul Leuwe veni să ne ia pe mine, Moşul, Portta, Mărunţelul, Mercenarul şi Sevilla.

— Avem o problemă, Beyer. Condamnatul vrea să se împărtăşească. Preotul regimentului s-a hotărât tocmai acum să se îmbolnăvească.

— Înseamnă că o să moară fără preot, domnule locotenent, dădu Moşul din umeri.

Dar Leuwe nu era de aceeaşi părere.

— Condamnatul e un ofiţer, Feldwebel Beyer. În armata germană obişnuim să ne purtăm respectuos cu ofiţerii, chiar dacă ei sunt inamici. Aceasta fiind ultima dorinţă a osânditului la moarte, o vom respecta, chiar dacă va fi nevoie să ne travestim cu toţii în preoţi.

N-a fost nevoie să ne travestim cu toţii. Am dat cu zarurile şi a ieşit Portta. Ideea păru să-l încânte.

— Fiule, îi zise cu greutate părintele Glukman, aflat pe patul de suferinţă, o minciună nu e un păcat atât de greu dacă e vorba să salvezi un suflet. Fii binecuvântat!

În uniforma oastei lui Dumnezeu, Portta se mişca dezinvolt, ca şi cum ar fi făcut-o de o viaţă. Mai întâi îşi inspectă noile buzunare, ca să verifice dacă nu cumva sfinţia sa a uitat câte ceva care s-ar fi dovedit a fi de folos unui bun soldat german, însă dacă Portta era un colecţionar de temut al bunurilor altora, nici proprietarul veşmântului

nu se născuse ieri-alaltăieri. Portta nu găsi nimic, în afara unei foi de agendă pe care o mână obişnuită cu creionul lăsase un mesaj concis şi clar: „Să nu furi!".

Ignorând râsetele noastre isterice, berlinezul îl însoţi pe locotenentul Leuwe la locul în care fusese încarcerat Hamid. Îl vârâseră într-un gurbi fără ferestre, păzit zi şi noapte de o santinelă. Ar fi putut să-l lase şi liber căci n-avea unde să fugă. Deşertul nu i-ar fi dat nici cea mai mică şansă. Însă maiorul Hemke voia să facă totul regulamentar.

Prizonierul nu părea disperat. Ce-i drept, nu înflorise în ultimele zile şi se mai cocârjase, dar la intrarea lui Portta se ridică, vioi, zâmbindu-i ironic.

— Ce s-a întâmplat cu preotul Gluckman? A dezertat cumva?

Portta, care sperase să tragă un folos cât de mic de pe urma acestei nevinovate substituiri de persoană, rămase cu buzele umflate. Ar fi trebuit să-şi închipuie că un agent cunoaşte structura unităţii pe care o spionează şi ştie să facă deosebirea între un preot obişnuit cu cele sfinte şi un răcan ca Johann Portta, căruia niciun păcat nu-i era străin. Dar pentru că era cel mai vesel om al Wehrmachtului, hotărî să lase deoparte supărarea şi să-şi joace mai departe rolul.

— Fiule, îi spuse lui Hamid, un om cu experienţa ta nu poate face nazuri când clipele îi sunt numărate. Mulţumeşte-te aşadar cu ce ai. Uite, şi noi, soldaţii, când ni se termină pesmeţii, ne mulţumim să înfulecăm cozonac cu nucă.

Ca un adevărat cunoscător, condamnatul aprecie justeţea punctului de vedere şi, fără să mai stea pe gânduri, îi împărtăşi lui Portta câteva întâmplări ce-i stăteau pe suflet, constituind un bagaj cu care n-avea niciun chef s-o pornească spre lumea cealaltă. Cum şi berlinezul avea o rezervă impresionantă de poveşti interesante, curând ceremonia luă o întorsătură cel puţin neaşteptată. Din când în când, santinela vâra bănuitoare capul pe uşă, ca să descopere motivul pentru care cei doi

interlocutori, părintele şi condamnatul, râdeau cu sughiţuri.

După o jumătate de ceas, locotenentul Leuwe veni să-i despartă. Regimentul se trezise cu noaptea-n cap, ca să nu piardă execuţia. Era o dimineaţă îngheţată, numai bună să faci pe cineva să nu regrete că părăseşte lumea asta. Până şi acum propaganda germană se întrecuse pe sine.

Prizonierul a fost dus într-un loc în care uedul ridicase un soi de parapet înalt de vreo trei metri. În felul acesta, gloanţele care n-ar fi nimerit ţinta aveau să se înfigă în nisip. Nimeni nu scotea o vorbă. Am băgat de seamă că, printre gurbi, puţinii locuitori ai oazei formaseră un grup care ţinea să asiste la execuţie. Oare ce însemnase omul acela pentru ei? Maiorul Hemke cochetase o clipă cu ideea de a rade „localitatea", pentru colaborare cu duşmanul. Din fericire era în stare să deosebească o fantezie absurdă de viaţa adevărată.

În liniştea de gheaţă, locotenentul Leuwe preluă comanda plutonului de execuţie. Am mărşăluit în şir şi ne-am aşezat la zece metri de condamnat. Portta renunţase la gulerul preoţesc pentru puşcă. Se descurca mai bine cu ea. Pentru o clipă mi s-a părut că el şi Hamid au schimbat un semn numai al lor. Ne oprirăm şi aşteptarăm cu armele la picior.

Maiorul Hemke dădu citire actului de acuzare care spunea, în esenţă, că numitul Hamid şi aşa mai departe a fost găsit vinovat de acte de spionaj în favoarea unei puteri inamice, pe timp de război, şi că în consecinţă merită să fie omorât. De ce, nu mă mai întrebaţi. La vreme de război oamenii exagerează în toate cele.

— Pluton, ascultă comanda la mine! Zbieră locotenentul Leuwe.

În clipa aceea cenuşiul se deschise, lăsând locul trandafiriului şi verdelui palid. Primele raze de soare străpunseră retina. Discul incandescent începu să urce dintre dune. Hamid trase un ultim fum din ultima ţigară, o lăsă să cadă şi, pentru că beneficiase de o educaţie cu influenţe britanice, o calcă cu vârful papucului. Probabil că

văzuse răsărituri cu sutele în deşert, fiindcă nu se arătă prea impresionat.

— La ochi, arm’! Comandă Leuwe.

Am aşezat cătarea pe pieptul celui din faţa noastră. Atunci chipul lui se şterse ca şi cum ar fi fost alcătuit din ceată.

— Foc!

Şase degete se contractară pe trăgacele armelor. Şase gloanţe porniră în aceeaşi clipă spre aceeaşi ţintă. Ele se înfipseră cu un plescăit în carne, distrugând în calea lor muşchi, oase, vase de sânge şi nervi. Şocul, extrem de puternic, ucise înainte chiar ca rănile sângerânde să o facă.

Corpul, din care sufletul îşi luase zborul speriat de bubuituri, căzu pe spate, cu braţele şi picioarele depărtate, stârnind un norişor de praf. Nimeni nu aplaudă.

A doua zi sosiră veştile proaste. Convoaiele de benzină nu reuşiseră să facă faţă marinei şi aviaţiei britanice. Nu primeam combustibil nici cât să-şi pună noua ibovnică a lui Sevilla în opaiţ, ca să-i admire lenjeria intimă. Urmau alte zile de aşteptare insuportabil de plictisitoare.

CAPITOLUL 6

Portta candidează pentru diplomă

Când te împotmoleşti în nisip moale nu trebuie în niciun caz să bagi în marşarier. Aşa ceva face numai un nebun sau un sinucigaş. Într-o încercare disperată de a

scăpa din capcană, roţile nu fac altceva decât să sape o groapă din ce în ce mai adâncă. E poate chiar groapa ta.

Aşa au păţit Erlenmayer, Montz şi Ziegler. Se aflau într-un Stechenwagen, pe la coada coloanei, când motorul a început să tuşească şi deodată s-a oprit.

— Domnule locotenent, raportă Willy Ziegler comandantului său de companie, drăcovenia noastră face pe nebuna. Permiteţi să încercăm s-o reparăm.

Locotenentul nu numai că le dădu permisiunea, ci le dădu chiar de înţeles că ar face bine să remedieze defecţiunea dacă nu le place mersul pe jos. Nu erau locuri pentru ei în alte vehicule, iar la orizont nu se vedea niciun taxi.

Herman Montz şi Willy Ziegler erau mecanici pricepuţi. Ei lucraseră, în vremuri de care abia-şi mai aminteau, într-o mare uzină de automobile din München. Găsiră hiba cât ai zice peşte şi se apucară să ciocănească prin motor. Pe cât de buni meseriaşi se dovedeau ei, pe atât de lipsit de experienţă era Lothar Erlenmeyer, un tocilar din Frankfurt, care abia ieşise de pe băncile şcolii, unde învăţase despre Sahara cu un dascăl bătrân, lipsit de har. Soarta nu le dădu celor trei de ales. Locul mecanicilor este lângă motor. Aşa încât îl cocoţară pe Lothar la volan, smulgându-i jurământul că nu va face nimic fără să-i întrebe mai întâi pe ei.

— Dă-i drumul, păpădie, strigă vesel Herman Montz cincisprezece minute mai târziu, sărind în cabină.

. Lothar Erlenmeyer porni motorul. Toţi trei se delectară auzindu-l cum toarce. După numai zece metri, intrară într-o căldare de nisip moale, care înghiţi roţile până la jumătate. Ceea ce nu putea pricepe în ruptul capului Willy Ziegler era cum evitase ditamai coloana de blindate această capcană şi nimeriseră acolo tocmai ei. Gândul îi zbură de îndată la netotul de Erlenmeyer, a cărui lipsă de experienţă le purta ghinion.

Coborâră să vadă cum stau. Nu stăteau deloc bine. Lothar Erlenmeyer îşi făcu socoteala că vehiculul e mai uşor în lipsa celor doi. Încercă, fără să-l roage nimeni, o manevră

menită să-i scoată din belea şi să-i atragă laudele camarazilor, cam zgârciţi din acest punct de vedere. Băgă motorul în marşarier.

— Opreşte-te, idiotule! Zbierară fără succes Montz şi Ziegler, observând îngroziţi ce efect avea asupra roţilor manevra nepriceputului şofer.

Dar el nu-i auzea, din pricina zgomotului, iar când îşi dădu seama că ei nu sunt de acord cu ce făcea el acolo, era prea târziu. Coborî să vadă la rândul său despre ce este vorba. Se îngropaseră şi mai rău. Herman Montz îl culcă, expediindu-i un pumn în falcă.

În vremea aceasta, un tanc Grant afectat unei divizii indiene îşi făcu apariţia la cinci sute de metri spre nord, în vârful unei dune. Se rătăcise în cursul retragerii trupelor britanice. Montz şi Ziegler erau prea cătrăniţi ca să-l bage în seamă. Lothar Erlenmeyer avea probleme cu falca. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se îndepărtase destul ca să dea curaj indienilor pitulaţi sub blindajului tancului Grant. Dacă ar fi întâlnit coloana de Panzere, ar fi tăcut chitic.

Aşa însă, îşi luară inima în dinţi şi traseră un obuz spre Stechemvagenul împotmolit în nisip. Erau departe, ochiseră în dorul lelei, soarele le bătea în ochi. Cum se întâmplă adesea în război, conform unor legi care favorizează evenimentele cele mai absurde, obuzul nimeri în plin.

Pentru că era pe cale să devină unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe pământ, Portta se hotărî să nu mai pună osul la treabă. Toţi ceilalţi slugăreau în locul lui, cu un devotament care atrase în cele din urmă atenţia Moşului şi locotenentului Leuwe şi risca să devină în curând cea mai gustată istorie a sezonului. Culmea e că nimeni nu crâcnea când trebuia să-l înlocuiască la corvoadă, aşa că Moşul ridică încă o dată din umeri. Dacă nu existau reclamanţi nu exista nici reclamaţie.

— Vezi tu, Swen, îmi zise Portta, pentru că avea o slăbiciune pentru mine, lăcomia dărâmă imperiile, dar

clădeşte altele în loc. Pe lângă imperiul de o mie de ani pe care-l pune la punct zilele astea inegalabilul nostru Führer, Portta îşi aranjează şi el unul mai modest, de vreun secol şi ceva.

I-am cerut să mă lămurească.

— Hamid ăsta era un flăcău şi jumătate. Dar aşa cum se întâmplă cu mai toţi oamenii de treabă din lume, era singur cuc. Singur cuc şi agent britanic, îţi dai seama ce ghinion? N-avea decât o puicuţă, undeva, prin Picadilly Square. În orice caz, i-a lăsat ei tot ce agonisise. Pentru că i-am promis că mă voi ocupa personal ca fata să primească ce i se cuvine, am câştigat la rândul meu jumătate din averea lui.

Am râs cu lacrimi. Încă una din ghiduşiile lui Portta.

— Şi în ce constă averea asta? Pietricele colorate şi frunze de cocotier pe care le-a adunat de la arabii de pe-ai'ci? Judecând după catârii răpciugoşi care se plimbă în voie prin jurul adăpătorii, e vorba de oameni cu stare, lume bună.

Portta mă trase într-un loc ferit.

— Nu fi prost, Swen. Hamid se juca de-a spionii din plictiseală. Îi plăcea riscul. Trăind în deşert, a învăţat să se mulţumească cu puţin. Dar solda a pus-o de-o parte şi te rog să mă crezi că n-a fost deloc de lepădat. În plus este, pardon, era în posesia a cincizeci de kilograme de bijuterii, aur, argint, pietre preţioase. Se pare că a descoperit rămăşiţele unei caravane care a dispărut într-o furtună de nisip, acum cincizeci de ani. De caravana asta îşi mai aminteau uneori babele.

— Uluitor! Şi de unde, mă rog, ştii basmul ăsta? Şeherezada şi-ar fi câştigat libertatea dacă 1 l-ar fi spus lui Harun Al Raşid.

— Uiţi că l-am spovedit pe amicul nostru? Era într-una din acele dispoziţii care te împinge spre generozitate. Şi i-am promis să-i dau fetei jumătate.

— Puteai să-i promiţi şi Mediterana. Acum e pe lumea cealaltă, nu te mai obligă nimeni să te ţii de cuvânt.

Portta mă privi scandalizat.

— Există un cod al onoarei, care face din micii oameni de afaceri oamenii mari de afaceri. Dacă n-ai învăţat asta la vârsta ta, ai să rămâi toată viaţa un vânzător de gogoşi într-o ţară ca Suedia, în care se vorbeşte o limbă imposibilă.

Am râs din nou.

— Unde se află comoara?

— Într-o casă veche din Alexandria. Hamid şi un sergent au cărat aurul într-un jeep, înainte să năvălim noi, „hunii", prin părţile astea. Sergentul a murit o zi mai târziu, într-un bombardament al Luftwaffe. Vezi cum se leagă totul?

— Şi cum ai să descoperi casa? O casă arăbească într-un oraş cu sute de mii de clădiri.

— Hamid mi-a făcut o schiţă pe care am distrus-o înainte să-l avansăm la gradul de înger. Ştiu strada, vecinătăţile, culoarea lenjeriei intime a arăboaicei care freacă tingirile pe-acolo. Am totul aici, mai adăugă mândru Portta, ciocănindu-şi ţeasta, însă, desigur, mai rămâne de rezolvat un mic inconvenient.

— Care?

— Trebuie doar să cucerim Alexandria.

Fiind vorba despre bani, eram sigur că nimic nu-l va putea împiedica pe Portta să înghită Alexandria ca pe o bucată de şuncă. Trebuia numai să ne ţinem după el, noi ceilalţi şi bineînţeles Feldmareşalul Rommel.

Când aveam benzină zburam pe pistă. Dunele alternau, fără tranziţie cu grohotişul roşiatic, laterită cu muchii tăioase, pe care şenilele o fărâmiţau într-o clipă. Când nu mai puteam alimenta ne opream. Înaintarea era tot mai anevoioasă.

În apropiere de Bir Zelten ne-am lovit de tranşeele englezilor. Erau zeci, poate sute de kilometri de şanţuri, săpate în nisipul moale, veşnic gata să se surpe, dar alcătuind împreună un păienjeniş elastic, prin care nu se putea trece. Tranşeele erau căptuşite cu scândură. Alte zeci, poate sute de kilometri de sârmă ghimpată ţeseau

această reţea. Panzerele ar fi trecut prin obstacolele fragile fără ca măcar să le observe, însă dispozitivele cuprindeau numeroase alte capcane, câmpuri de mine şi tunuri anticar, de care era imposibil să nu ţii seama.

Iar pentru un infanterist, sârma ghimpată înseamnă de cele mai multe ori moarte. Ghimpii agaţă stofa şi pielea. Pe măsură ce te zbaţi să te eliberezi, ei se înfig din ce în ce mai adânc, din ce în ce mai bine. Inamicul a atârnat din loc în loc cutii de conserve goale, care, la cea mai mică mişcare pe care o faci, scot un zgomot asurzitor. O rachetă albă, strălucitoare, transformă noaptea în zi. Totul este luminat. Poţi zări un gândac care se târăşte pe nisip. Pentru câteva secunde, toată lumea, camarazi şi inamici, te urmăresc compătimitori, cum încerci cu disperare să te eliberezi din pânza de păianjen. Urmează o rafală.

Ne-am oprit aşadar unii în faţa celorlalţi şi am început să ne sâcâim zi şi noapte. Când ei ne pisau cu 105-urile, noi le expediam obuze de 88, din sacul cu daruri al lui Moş Krupp. Când ei trimiteau câţiva băieţi, cu feţele mânjite cu funingine, ca să colecţioneze urechi de-ale soldaţilor noştri, noi le înapoiam resturile intruşilor şi pe deasupra îl asmuţeam pe Micuţ să le umple nopţile de coşmaruri. Nu era santinelă în partea cealaltă, care să nu tresară când îi vedea umbra mătăhăloasă ieşind pentru o clipă din tranşee.

În dreapta amplasamentului nostru fusese instalat un post de observaţie. Piesele principale erau două lunete Zeiss prin care comandanţii se holbau cât era ziua de lungă în ograda inamică. Era destul de stânjenitor pentru britanici să se ştie supravegheaţi fără încetare, mai ales că uneori, şi ei ca oamenii, erau surprinşi în posturi ori ţinute mai intime.

De aceea am trimis într-o noapte zece bărbaţi hotărâţi să ne lase fără lunete. Trei se întoarseră înapoi, în liniile engleze. Unul dintre ei fu împuşcat chiar de propriii camarazi, din pricina unei proaste corelări a misiunii cu programul patrulelor britanice.

Ceilalţi şapte fură îngropaţi a doua zi, pe lumină, cu

toate onorurile, în văzul ambelor tabere, care se abţinură de la orice acţiune pe durata ceremoniei. Fără îndoială că unii dintre ei ar fi putut fi luaţi prizonieri, dar nu te poţi aştepta la prea multă politeţe din partea unor oameni treziţi brutal din somn, aşa cum fuseserăm noi. Iar lunetele rămăseseră la locul lor, aproape neatinse, dacă nu puneam la socoteală petele de sânge.

La puţină vreme după înmormântarea englezilor, Portta şi cu mine furăm desemnaţi să trecem la represalii împotriva îndrăzneţilor. În faţa noastră se afla Regimentul 38 Royal Infantry, o adunătură de flăcăi robuşti, care, provenind dintr-o ţară cu o climă ploioasă, era de mirare că nu-şi dădeau duhul sub soarele deşertului.

— E momentul să le arătăm „lighenaşelor" de ce e în stare un bătrân berlinez scos din sărite, spuse Portta, săltând pe umăr vechea sa „303", sistem Lee-Enfield, remarcabilă prin precizia sa.

L-am urmat prin labirintul tranşeelor, înaintând către graniţa cu ţara nimănui. Sosise amiaza. Tanchiştii se refugiaseră între şenilele monştrilor de oţel, singurul loc în care mai puteau cerşi puţină umbră. Tranşeea semăna cu un sat arăbesc, atâta doar că-i lipseau haitele de câini costelivi, gata să se încaiere pentru fiecare ciozvârtă. În locul lor, numeroşi soldaţi, cu ochii duşi în fundul capului, se târau agonizând de colo-colo. Nisipul le intrase sub haine şi din când în când îşi desfăceau centiroanele ca să-l evacueze. Milioane de muşte îşi făceau de lucru fără să ia partea vreuneia dintre naţiunile care se pândeau, gata să se sfâşie la cea mai mică greşeală. Pur şi simplu luptau împotriva tuturor, sâcâindu-i şi depunându-şi ouăle peste tot.

— Aici, hotărî Portta oprindu-se.

M-am prezentat subofiţerului care comanda avanpostul şi i-am explicat misiunea mea şi a camaradului meu Feldwebelul dădu din cap absent. Două zile mai târziu avea să-şi piardă un braţ, din pricina unui obuz.

Am aşteptat sosirea nopţii, ca să ne furişăm din

tranşee ca nişte şobolani şi să avansăm câţiva zeci de metri. Portta se depărtă de mine atâta cât era nevoie ca o rafală să nu ne radă pe amândoi odată. M-am îngropat rapid în nisip, folosindu-mi picioarele cu frenezie, până când am săpat un şanţ suficient de adânc în care să încap. În ultimă instanţă, acest şanţ îmi putea servi şi drept mormânt.

Am luat o gură de apă din bidon şi m-am luptat să aţipesc măcar două ore. La vreo douăzeci de metri de mine. Portta făcea aceleaşi gesturi. Nu puteam comunica între noi prin viu grai. Abia ziua, sub acoperirea zgomotelor nenumărate care umpleau tranşeele de o parte şi de cealaltă, aveam să schimbăm impresii după placul inimii. Noaptea, cea mai slabă dintre şoapte este un ţipăt. Nu puteam aprinde ţigările. Noaptea, licărul jarului este un soare orbitor.

Frigul îmi cuprindea încet fiecare oscior, fiecare centimetru de piele. În curând aveam să fiu atât de amorţit, încât şi actul respiraţiei avea să mi se pară un efort colosal. Noaptea nu iartă în Sahara. Totul încremeneşte sub limpezimea cerului găzduind milioane de stele şi maiestuoasa Cruce a Sudului. De aceea, orice continuă să mişte după căderea întunericului este considerat duşmănos şi tratat ca atare.

În cele din urmă, înfăşurat în pătură şi foaia de cort am căzut într-un somn adânc.

Mă trezi un bubuit asurzitor. De fapt fusese zgomotul pietricelei pe care Portta mi-o aruncase în cască. Dovedise o precizie nemaipomenită, având în vedere că bezna încă ne înconjura. Dar ziua era foarte aproape, o simţeam în aer. Am scos din raniţă plasa de camuflaj făcută sul şi am desfăşurat-o peste mine. La lumina zilei aveam să devin invizibil.

Am împins înainte puşca. N-am reuşit să disting nimic prin lunetă. Abia după vreo cincisprezece minute noaptea începu să bată spre gri. Zona de lumină din jurul meu şi al lui Portta prinse să se mărească. Deşertul se reîntorcea la

viaţă.

Prima mea victimă fu un căpitan uscat şi negricios, care se agita de colo-colo, încercând să compenseze lipsa de autoritate în faţa oamenilor. La ora stabilită, camarazii noştri deschiseră focul, mascându-ne astfel năzbâtiile. Căpitanul ieşi din tranşee mai mult decât trebuia, ca să le arate oamenilor lui ce înseamnă „curajul sub foc".

L-am ochit în mijlocul pieptului, dar abaterea armei era puţin mai mare decât ultima oară când lucrasem cu ea. Glonţul îl lovi în bărbie, sfărâmând-o şi ieşi prin ceafă. Muri pe loc, dar spectacolul avu de suferit Nici eu. Nici Portta nu eram adepţii vărsării inutile de sânge.

— Swen, strigă Portta când canonada se linişti pentru câteva clipe, ultima oară eu am lovit un maior. Căpitanul ăsta al tău nu egalează scorul partidei.

Încerca din nou să mă tragă pe sfoară.

— Maiorul a încasat-o în picior. Nu se pune la socoteală. Un rănit nu face tot atâtea puncte.

Însă pe Portta nu-l puteai scoate din ale lui. Înainte de a-şi alege următoarea ţintă, îmi servi un argument imbatabil.

— Maiorul e pierdut pentru front. Dacă nu cumva i-au tăiat deja piciorul, nu se va întoarce mai înainte de un an-doi. Se poate spune că în ceea ce ne priveşte e ca şi mort.

Ca să nu mai am nimic de obiectat, îmi promise un alt maior. Ocazia se ivi o oră mai târziu, timp în care fiecare din noi doborâse câte trei soldaţi. Britanicii începuseră deja să adulmece ţara nimănui, din ce în ce mai convinşi că nişte lunetişti îşi făcuseră culcuş acolo. De îndată ce aveau să se fixeze asupra unei umbre suspecte, aveau s-o piseze cu aruncătoarele de mine.

— Mai stăm o oră-două şi luăm pauza de masă, glumi Portta. E un local simpatic după colţ.

Ştia la fel de bine ca şi mine că nu putem să ne mişcăm până la căderea nopţii, fără să încasăm câte o mină în cap.

— Un maior, spuse Portta pe la patru după amiază.

— Unde? L-am întrebat curios la culme.

Plictiseala mă omorâse. Dacă-i dădeam ascultare mai mult decât se cuvenea, şi lăsam atenţia să-mi slăbească, putea să mă omoare de-adevăratelea.

— Puţin stânga, cam la „ora unsprezece", între parapetul de saci şi un sergent supraponderal, care-i oferă ţigări cumpărate la negru. Ceea ce-am să-i ofer eu îl va face să slăbească cel puţin trei kilograme.

Am privit la „ora unsprezece", cum spun de obicei piloţii, şi am distins cu mare greutate parapetul de saci. Iar în apropierea lui, două pete negre, despre care am crezut mai întâi că sunt doi purici aşezaţi pe lentila lunetei, ca să mă studieze mai bine De fapt, erau capetele unor militari care se credeau destul de departe pentru a nu-şi mai pune „lighenaşele". Ca să fiu cinstit, nu înţelegeam cum îşi dăduse seama Portta că unul dintre cei doi este mult râvnitul maior.

— Am jucat cărţi cu băieţii de la „Zeiss", îmi explică el mai târziu, la adăpostul tranşeei. Ei au ajuns să-i cunoască pe toţi locatarii azilului de dincolo şi le ştiu tabieturile pe dinafară. E ora la care sergentul şi maiorul fumează o ţigară bună, feriţi de privirile pofticioase ale camarazilor lor, şi-şi dau cu părerea despre mersul războiului.

Pe scurt, Portta puse arma la ochi şi ţinti un minut întreg. Puşca plesni sec. Am privit repede prin luneta armei mele. Una dintre pete se agita frenetic pe marginea parapetului de saci, apoi dispăru. Cealaltă rămase nemişcată, acolo unde bănuiam că o ajunsese glonţul lui Portta. Atunci berlinezul sări peste cal. Voia să fie sigur că n-a ratat. Voia să ia un avantaj decisiv asupra mea. Trase încă o dată, exact în centrul petei imobile. De data aceasta am văzut clar cum sar bucăţi din ea.

— Eşti nebun? Am zbierat. De ce nu te ridici în picioare să strigi „hei, băieţi, sunt aici!"

— Bagă ţeasta la cutie! Îmi răspunse el vesel. Vine!

Venea, într-adevăr. Venea salva de răspuns. Prima împuşcătură a lui Portta îi luase pe nepregătite.

Încremeniseră câteva secunde. Fiind vorba despre un maior, îndrăzniseră totuşi să arunce o privire în ţara nimănui. Şi atunci Portta trăsese a doua oară. Sunt multe feluri în care te poţi da de gol. Fumul de la gura ţevii, norişorul de praf pe care-l stârneşte suflul împuşcăturii în faţa trăgătorului. Sau, pur şi simplu, o rază de soare care sclipeşte o fracţiune de secundă în sticla lunetei pe care reculul o înalţă spre cer. Important e că ai fost dibuit.

Britanicii alergară furioşi la aruncătoarele de mine. Sergentul se duse cu ei şi le arătă cu degetul punctul din care se trăsese. Când maiorul fusese lovit în gât, tocmai îşi aprindea un „Camel". Stropise cu sânge pe o rază de un metru. Sergentul slăbise, într-adevăr, pe loc.

— Acolo! spuse pârâciosul. Puţin în stânga, la „ora unsprezece". Trageţi odată!

Acolo se afla Johann Portta. Minele alunecară pe ţevile aruncătoarelor şi ţâşniră vesele aproape imediat. Patru porţii de explozibil zburară spre gaura de şoarece prea mică pentru trupul ciolănos al berlinezului. Poate că n-aveau să-l nimerească din prima, dar ce mai conta?

O mină de aruncător fluieră ştrengăreşte, a mirare. Fluieratul durează patru sau cinci secunde, de la nota cea mai de sus, la cea mai de jos. Ai tot timpul să-ţi revizui eşti întreaga viaţă, să treci în revistă lucrurile bune şi rele pe care le-ai făcut. Dar cu siguranţă că nu este timp destul ca să te ascunzi mai bine decât ai făcut-o. Apoi urmează explozia.

Primele patru mine îl încadrară pe Portta cu stâlpi de nisip şi fum. Portta începu să tuşească, sufocat. Suflul exploziilor îi punea la grea încercare pleura subţire a plămânilor. Şi încă nu căzuseră destul de aproape. N-aveau să renunţe până când n-aveau să fie siguri că l-au învăţat minte pe ticălos. Expediară o nouă serie de mine.

Ar fi trebuit să mă ridic în picioare şi să le explic acelor gentlemeni că fac o greşeală grosolană. Portta era cel care-i lăsase fără maior. Aşa că nu înţelegeam de ce trebuie să suport şi eu acelaşi tratament pe care hotărâseră să i-l

aplice lui, doar pentru că mă aflam întâmplător pe aproape şi pentru că ei nu erau în stare să nimerească un măgar de la un metru.

N-am făcut-o. Veni ce-a de-a treia salvă, urmată aproape imediat de cea de a patra. Am scormonit cu degetele, căutând să mă îngrop mai adânc în nisip, dar chiar dacă m-aş fi aflat la o sută de metri adâncime, tot nu mi s-ar fi părut de ajuns. Am urlat de groază. Venea cea de a cincea salvă.

Apoi obuzele de calibrul 88 mugiră pe deasupra capetelor noastre repezindu-se spre amplasamentele lui 38 Royal Infantry. În curând se trăgea cu tot armamentul, de ambele părţi. Cu toate astea, tirul aruncătoarelor continuă. Britanicii erau supăraţi rău pe Portta. În cele din urmă, un ofiţer superior dădu ordin să înceteze toată nebunia. Aruncătoarele de mine tăcură şi ele.

— Swen, eşti întreg? Vru să ştie Portta, la vreo cinci minute după ce o linişte ireală se aşternuse peste ţara nimănui.

L-am înjurat cu poftă. Nu-mi venea să cred că sunt întreg şi nevătămat.

— Nu pune la inimă, mă sfătui Portta, fii indulgent. În felul ăsta ai să trăieşti o sută de ani.

Am săltat puţin capul sub plasa de camuflaj. Aşa trebuie că se va simţi primul om care va pune piciorul pe Lună. În jurul nostru erau numai cratere fumegânde.

— Hei, neamţule, se auzi deodată dinspre 38 Royal Infantry. Arată-ţi mutra, măi varză călită! Vrem să te vedem, *kraut!*

Admiratorul lui Portta vorbea o germană cu un pronunţat accent englezesc. M-am rugat ca Dumnezeu să-i fi dat roşcovanului măcar atâta minte încât să nu răspundă provocării.

— Nu suntem la un concurs de frumuseţe, măi „lighenaş", făcu Portta. Iar eu pentru tine sunt ca Meduza. Când ai să mă vezi la faţă, ai să te prefaci într-o stană de piatră!

Izbucniră râsete din ambele tabere. După încordarea uriaşă din timpul bombardamentului, o mulţime de soldaţi îşi părăsiseră bârlogurile pentru a vedea dacă soarele, cerul şi în general lumea mai există. Cu câteva minute în urmă erau gata să se sfâşie unii pe ceilalţi. Acum îi mânca limba să le arunce „colegilor" de dincolo câteva săgeţi.

— Domnul maior pe care tocmai l-am lecuit de viciul fumatului, urmă Portta cu un glas puternic, dar relaxat şi zeflemitor, mă cunoaşte acum prea bine. Sunt Obergefreiterul Johann Portta, din Berlin, cum intri în oraş pe dreapta. Dar un ţărănoi ca tine n-o s-ajungă niciodată acolo.

Un murmur de nemulţumire străbătu liniile britanice.

— Eu credeam că te cheamă Johann Şobolanul, veni răspunsul aproape imediat. Şi că locuieşti într-o gaură, cum intri pe dreapta.

— Swen, îmi zise Portta, fii cu ochii pe ei. Dacă vreunul dintre amicii lui încearcă să-mi strice tenul, te rog să ai grijă de dânsul. În vremea asta, eu am să zac cu nasul în nisip. Nu-mi plac tipii care se bagă în vorbă neîntrebaţi.

Am pus luneta la ochi şi am parcurs febril tranşeea din faţa mea. În ciuda glumelor, oricare dintre cei de acolo ar fi fost mândru să-l găurească pe Portta.

— Cred că nu ţi-ar plăcea să mă cheme Johann Şobolanul, englezule, spuse Portta şi de îndată tot frontul amuţi ca să-i soarbă vorbele.

— Când am să ajung în Anglia, am să-mi găsesc timp pentru nevastă-ta, pentru surorile tale, ba chiar şi pentru bătrâna ta mamă. Şi crede-mă, vor fi atât de mulţumite de serviciile mele, încât vor muri de poftă să-şi boteze ţâncii, care vor rezulta din această demonstraţie de bărbăţie germană, cu numele meu. Eşti de acord cu mine că sună mai bine Joseph, William sau Mary Portta, decât Joseph, William sau Mary Şobolanul.

Un hohot enorm se ridică din liniile noastre. Unul mai moderat din cele ale inamicului. Cu siguranţă că acela care-l făcuse pe Portta şobolan nu râsese.

Am parcurs jumătate de tranşee şi pe la mijloc l-am depistat pe cel care-i ţinea piept berlinezului. Era un căpitan mătăhălos pe care n-aveai cum să nu-l remarci. Şedea fără frică pe marginea adăpostului, într-un genunchi, şi-şi făcea vânt cu bereta. Am băgat de seamă că e ras în cap. Chelia îi lucea în soare, fascinantă. În dreapta lui, dar nu tot aşa de la vedere, se făceau pregătiri pentru aniversarea lui Portta. N-am văzut mare lucru. Un umăr, o ţeavă. Lunetistul lor aştepta un moment prielnic.

— N-ai să ajungi nici în Anglia, nici măcar la o adăpătoare berberă, *kraut!* N-ai loc nici printre catâri, reluă căpitanul. O să te îngropăm chiar aici, pentru că mi-ai devenit simpatic, şi scorpionii au să se plimbe prin craniul tău. Dar mai întâi, să ştii că am să vin la noapte să-ţi iau testiculele.

Luneta inamică străluci o clipă, orbindu-mă. Am ochit cu multă grijă şi am aşteptat să văd mai mult din trupul omului acela.

— Probabil că ale tale nu te mai ajută, remarcă Portta. Dar dacă vrei să-ţi împrumut testiculele mele pentru două-trei ore, ca să vezi şi tu cum e să fii bărbat, o fac cu dragă inimă. Numai că trebuie să depui o cerere scrisă la statul nostru major. În armata germană nu e haosul de la voi, copile. Totul e inventariat, clasat şi înregistrat. S-ar putea să ai norocul să ţi se aprobe cererea.

Căpitanul din Royal Infantry spumega.

— Ce să mai aşteptăm până la noapte? Hai mai bine să dăm ochii acum, deşteptule! Tu şi cu mine, ce zici?

Spre uluirea tuturor, Portta se sculă cât era de lung şi se înfăţişă, în toată splendoarea sa, armatei britanice. Era puţin tăvălit şi plin de nisip, însă claia de păr roşcat putea fi văzută de la zece kilometri. Căscă pe îndelete şi-şi dezmorţi ciolanele. Un murmur de admiraţie străbătu rândurile privitorilor din ambele tabere, care se strânseseră pe marginea tranşeelor.

— Dacă ţii atât de mult să mă vezi, bucată de şuncă afumată, spuse Portta, iată-mă-s! Şi-acum ce urmează?

Vrei să ne luăm la trântă ca doi bărbaţi adevăraţi? Să ne adulmecăm şosetele? Să ne înfruntăm la pocher, şai'şase, tabinet?

— La trântă, la trântă! Urlară spectatorii, aruncând în aer berete, căşti şi sumedenie de şepci.

Soldaţii tuturor armatelor au în comun pasiunea pentru luptele cu gladiatori. Când îşi pun ei înşişi viaţa în pericol, în şanţuri, sub tirul artileriei, alergând din faţa avioanelor, rostogolindu-se peste colacii de sârmă ghimpată, sunt mult prea preocupaţi pentru a mai putea gusta spectacolul. De aceea sunt fericiţi dacă au ocazia să-i urmărească pe alţii încăierându-se şi pot să dea sfaturi, ca orice chibiţ care se respectă.

— La trântă! ceru din nou mulţimea.

Căpitanul avea alte planuri cu Portta, însă presiunea camarazilor săi era irezistibilă. Nu mai putea da înapoi acum. L-am văzut prin lunetă cum se apleacă şi-i spune repede ceva omului cu arma. Nici dacă i-aş fi citit cuvintele pe buze nu mi-ar fi fost mai clar despre ce este vorba.

— Prea bine, spuse căpitanul, am să-ţi frâng cu plăcere oscioarele, ca să te-nghit dintr-o singură îmbucătură.

Înaintă cu paşi de uriaş prin ţara nimănui, lepădându-şi din mers bluza. Când ajunse la mijloc se înfăţişă sub soarele fierbinte, un colos alcătuit numai din muşchi. Pe spinarea sa ar fi putut staţiona pentru alimentare un tanc greu Crusader. Îşi încordă bicepşii şi făcu o tură completă de arenă.

— Marele Scott Pearson în persoană va înfuleca un neamţ jupuit, după ce îl va prepara după o reţetă proprie.

— Numai să nu te îneci cu vreun antricot, motan năpârlit, bombăni Portta, pornind la rândul său.

De îndată ce rămase în bustul gol, răsună un hohot general. Portta părea slab ca o scobitoare uzată, însă eu ştiam prea bine ce pot odgoanele de oţel ascunse sub pielea bronzată.

— Să nu pierdem vremea, Pearson, îi spuse căpitanului, care era cu un cap mai înalt decât el. Eu nu fac

nimic pe degeaba. Dacă mă învingi, mâine dimineaţă îţi dăruiesc colecţia mea de bancnote. Poţi să-ţi cumperi prăvălie după război şi să vinzi cârnaţi. Dar dacă te dobor, îmi vei îndeplini o dorinţă. Şi sper că te ţii mai bine pe picioare decât ştii limba germană.

— Poţi să pui pariu că da! îi răspunse englezul.

Nimeni nu mai sufla. Cei doi se prinseră în braţe şi icniră din greu. Lupta părea că se va sfârşi în câteva secunde. Forţele erau prea inegale. Căpitanul îl apucă din spate într-o strânsoare înspăimântătoare, pregătindu-se să-l strivească. Portta îşi înfipse degetele în beregata lui, dar era ca şi cum ar fi vrut să sugrume un picior de pod.

Apoi situaţia se schimbă. Portta expiră tot aerul din plămâni şi sub privirile uluite ale asistenţei alunecă printre braţele uriaşului, ca un ţipar printr-un inel. Acesta rămase derutat câteva clipe, suficient timp pentru ca berlinezul să i se strecoare printre picioare şi să-i sară în spinare. Era ca şi cum ar fi încălecat un elefant turbat. Pearson se scutură de două-trei ori, azvârlindu-l cât colo, în nisip. Soldaţii izbucniră în urale. Lupta era mai palpitantă decât îşi închipuiseră.

Încă o dată luptătorii se luară în braţe. Portta scăpă din nou printre picioarele colosului şi i se aşeză în spinare. Căpitanul îl azvârli iarăşi în nisip. Scenariul se repetă de trei on. Spectatorii începură să mormăie, cerând înapoi contravaloarea biletelor.

— Blestemat de morcov, zbieră înfuriat englezul, făcând o aluzie străvezie la podoaba capilară a camaradului meu. Îmi scapă printre degete, dar până la urmă tot am să-l plantez!

Deodată Portta îşi schimbă tactica. În loc să sară pe cocoaşa bivolului britanic, el îi aplică una dintre acele piedici care-i aduseseră celebritatea în sânul Regimentului 26. Pearson se prăbuşi mugind în nisip şi se ridică scuipând. Dar pentru că era mare, iar hărţuiala lui Portta îl obosise, îi trebuiră câteva secunde. Când se dezmetici, îşi dădu seama că nu poate să respire. Picioarele berlinezului îi

încolăciseră grumazul şi-l strângeau fără milă, ca un cleşte. Se zbătu mânios, din ce în ce mai obosit, din ce în ce mai lipsit de vlagă. În cele din urmă renunţă la orice împotrivire şi căzu pe spate, cu ochii daţi peste cap Braţele şi picioarele îi mai fluturară de câteva on haotic.

— Obergefreiter Portta, Regimentul 38 Royal Infantry îţi recunoaşte victoria, tună o voce amplificată de megafon. Te rugăm să nu-l ucizi pe căpitanul Pearson.

Portta slăbi puţin strânsoarea, pentru ca victima sa să poată trage o gură de aer, dar aveau să treacă minute bune până să-şi vină cu adevărat în fire.

— Portta, se auzi şi glasul Moşului, dă-i drumul omului odată, nu te mai prosti!

Berlinezul râse scurt, fără veselie.

— Vreau o diplomă din partea comandanţilor acestui Goliat somnoros, care să ateste evenimentul. Vreau să-mi fie trimisă mâine dimineaţă. De asemenea, conform înţelegerii, trebuie să-i dau o pedeapsă învinsului. Mâine va apărea pe marginea tranşeei şi va striga de trei ori „Armata britanică a făcut din mine un imbecil la dispoziţia unui geniu ca Johann Portta!"

Toată lumea încremeni cu gura căscată.

— Obergefreiter, aici este maiorul Hemke! Se auzi o voce binecunoscută din spatele nostru. Încetează imediat cu tâmpeniile şi întoarce-te la unitatea ta!

Portta nu-i răspunse. În schimb, îşi spori strânsoarea, ca un piton. Îl auzirăm cu toţii pe căpitanul Scott Pearson horcăind asemenea muribunzilor.

— De acord! se auzi un strigăt din tranşeea inamică. De acord. Obergefreiter. Ai cuvântul colonelului Legay că vei primi diploma, iar Pearson se va achita de obligaţiile sale.

Portta îi dădu drumul sărmanului om şi se ridică scuturându-se. Apoi făcu o plecăciune adâncă în faţa liniilor duşmane şi o porni vesel spre ai noştri, nu înainte de a-i arunca căpitanului o privire plină de semnificaţii. Un novice ar fi crezut că e o privire compătimitoare. Eu ştiam că e

doar regretul că nu poate să-l caute prin buzunare.

Am privit iute prin lunetă. Omologul meu din partea cealaltă avu răbdare până când doi tovarăşi de-ai săi îl recuperară pe Pearson şi îl duseră la adăpost. Apoi ridică arma ca să-i spună lui Portta ce părere proastă avea despre el. Portta mergea fluierând, fără să-i pese. După gustul meu, se încredea prea mult în fair-playul englezesc Am apăsat trăgaciul cu grijă. Lunetistul inamic căzu cu faţa pe puşcă.

Într-o clipă se dezlănţuiră din nou toate trăsnetele Iadului. Spectacolul se terminase. Toată lumea îşi adusese aminte că are de dus un război. Portta ieşise din schimb ceva mai devreme, în schimb eu mai aveam de stat în gaura mea cel puţin o oră, până la căderea întunericului.

M-am întors aproape de miezul nopţii, murind la fiecare rachetă orbitoare lansată de englezi şi înviind imediat după ce se stingea. Stătusem în ţara nimănui aproape douăzeci şi patru de ore. N-am scos un cuvânt. N-aveam nimic de spus.

— Swen, îmi zise Mărunţelul pe un ton spăşit, cât ai fost plecat ţi-am mâncat două conserve. Mi-a fost tare foame.

„Cât ai fost plecat..." Ăştia sunt camarazii de front. Pe unii de aiurea, pe cei de-acasă, poţi probabil să-i impresionezi cu vreo poveste despre grozăviile războiului, cu sânge, cu răniţi care gem, cu băieţi ucişi înainte de a afla ce este viaţa. Poţi să le trezeşti compasiunea vorbindu-le despre clipele în care spaima face din tine un animal gata să se scape pe el sau să omoare femei şi copii. Dar nu poţi face asta cu un camarad de front. El nu va fi deloc copleşit de trăirile tale, pentru simplul motiv că le are şi el pe-ale lui. Şi uneori ele le depăşesc pe ale tale.

Mărunţelul îmi mâncase două conserve. Dacă aş fi fost împuşcat, după câteva clipe de regrete le-ar fi mâncat pe toate. Portta nu-mi mulţumise pentru împuşcătura salvatoare. Nici n-avea s-o facă vreodată. Când avea să-i vină rândul, urma să mă scape el pe mine. Sevilla pe

Heiden, Mercenarul pe Sevilla, Moşul pe Mercenar. Şi aşa mai departe.

Colonelul Legay se ţinu de cuvânt a doua zi, în zori. Dacă n-ar fi făcut aşa, strămoşii lui s-ar fi răsucit în morminte, probabil, prin criptele prin care fuseseră înmormântaţi cu sute de ani în urmă, la întoarcerea din cruciade. Căpitanul Scott Pearson îşi arătă ţeasta rasă, precedată de un drapel alb. În felul acesta se asigura că va fi lăsat să-şi interpreteze aria. Se ridică pe marginea tranşeei şi strigă de trei ori „armata britanică a făcut din mine un imbecil la dispoziţia unui geniu ca Johann Portta". Declaraţiile lui fură salutate cu urale de băieţii noştri.

În vremea asta, Portta dormea neîntors. L-am trezit ca să se bucure de spectacol, însă el bolborosi să nu-l deranjăm pentru atâta lucru, cerând totodată să-l anunţăm când îi va sosi diploma.

Aşteptarăm zadarnic toată ziua.

— Nu pot să cred, mormăia berlinezul din când în când. Am să reclam abuzul maiestăţii sale George al V-lea. Refuzul de a elibera un act este un delict grav.

— Nu-mi place ce se petrece, remarcă Mercenarul. Mă doare umărul, se va trage în curând.

Spunea deseori astfel de lucruri, ca şi cum ne-ar fi anunţat că vine ploaia. Să nu-l iei în seamă, ar fi fost cea mai mare prostie.

În cele din urmă, Portta îşi primi diploma. Numai că meticulosul colonel Legay ţinu morţiş să i-o înmâneze personal. De aceea, pe la ora două şi jumătate în noaptea următoare, conduse personal incursiunea în liniile noastre. Pearson se oferise şi el voluntar. Dacă nu ne-ar fi ţinut treji umărul Mercenarului, ar fi fost ultima premiere la care am fi luat parte.

Colonelul Legay intră în sistemul german de tranşee prin câmpul de mine din partea de nord. Un Feldwebel conştiincios plantase la marginea câmpului o pancartă pe care scria *Eintritt streng verboten* – Intrarea strict oprită. Dar englezii, poate şi din pricina faptului că nu-l citeau pe

Heine în original, prea puţin se sinchisiră de asta. A doua zi dimineaţa am găsit pancarta pe jumătate îngropată în nisip.

Intrară fără zgomot într-un capăt de tranşee şi-i gâtuiră pe toţi cei de-acolo. Din aproape în aproape, avansau către centrul dispozitivului, încremenind vreme de câteva clipe ori de câte ori descopereau pe cineva treaz. În întunericul aproape total păreau nişte camarazi doborâţi de osteneală. De îndată ce nu-i mai băgai în seamă, te trimiteau rapid pe lumea cealaltă. Foloseau pentru asta săbii ghurka şi laţuri de oţel, obiecte a căror răceală metalică nu se face simţită pe piele decât o fracţiune de secundă.

Ştiau şi ei foarte bine că n-au să lichideze toată linia întâi germană, înainte să-i prindă cineva. Cu toate astea, îşi vedeau de treabă fără să-şi pună întrebări, maşini de ucis cărora li se răsuciseră cheiţele la maxim şi apoi fuseseră rupte. Cel care puse capăt incognito-ului fu Oberleutnant Krammer, un munchenez tipicar, pentru care inspecţiile erau cele mai amuzante petreceri şi la urma urmei singurele momente pentru care viaţa merita trăită.

Oberleutnant Krammer o avea promisă în noaptea aceea. Oamenii lui făcuseră legământ ca în cazul în care ochelaristul pirpiriu îi va trezi, ca de obicei, din somn, în jurul orei trei, răcnind că arată ca nişte porci împuţiţi, iar nu ca nişte ostaşi ai armatei germane, că nasturii nu sunt egali, că ţevile puştilor sunt strâmbe, că şi-au luat căştile pe dos, să-l îngroape în nisip până la gât şi să-şi facă nevoile pe capul său până când se va sufoca.

El apăru la trei fără un sfert, în vârful picioarelor. Ba chiar, pentru ultimii zece metri îşi scosese încălţările, înaintând în ciorapi. După cum bănuise, toţi ai lui dormeau în poziţii neregulamentare, adică în fund, sprijiniţi de scândurile tranşeei, cu pleoapele lăsate.

— *Achtung!* ţipă el. Nu mai e disciplină în armata germană?

Fură cu toţii cuprinşi de o panică desăvârşită. Puştile căzură din mâini, înjurăturile porniră şuvoi. Krammer făcu doi paşi înainte, triumfător, descoperind că ceva mai încolo,

la vreo şase metri, în ciuda apelului său bărbătesc la disciplină, nişte soldaţi proşti continuau să doarmă.

— Curtea marţială! strigă, întinzând spre ei un deget acuzator.

Ce voia să spună cu asta, n-a fost niciodată clarificat. „Adormiţii" erau oamenii colonelului Legay, care ajunseseră cu prezentările în această zonă a tranşeei şi nu aveau timp de alte politeţuri. O grenadă ofensivă Mills, un ou metalic, zbură prin întuneric şi îl lovi pe oberleutnant în frunte, doborându-l pe spate. Partea militarizată a creierului lui Krammer analiză situaţia într-o milionime de secundă. „Grenadă MK 2, dispersia a circa patruzeci de schije pe o rază de o sută de metri, suflu primejdios în limita a trei metri, declanşarea exploziei în cinci secunde de la extragerea cuiului de siguranţă". Bâjbâi pe jos, apucă grenada şi o azvârli peste marginea tranşeei. Apoi leşină.

Încăierarea se dezlănţui imediat, cu o ferocitate greu de imaginat. Până să fie descoperiţi, britanicii uciseseră douăzeci şi doi de oameni. Ei înşişi erau paisprezece, în primul val. Îi urmau alţii, care se năpustiră urlând de îndată ce bătălia nu mai constitui un secret pentru nimeni.

Dar nu aveau nicio şansă. Cerul se albi de rachete. Erau furioşi, însă noi eram prea mulţi şi mai furioşi decât ei, pentru că fuseserăm treziţi din somn. Avantajul lor dură numai câteva minute, până când începură să cuvânteze binecuvântata Maschinengewehr. Mitralierele Spandau îşi făcură de cap minute în şir, într-o singură rafală interminabilă, care sparse orice elan.

Mărunţelul râdea în hohote, cutremurându-se. În braţele sale urla o mitralieră de 12,7 milimetri, pe care o demontase de pe un vehicul de recunoaştere. Muniţia curgea dintr-un container lateral, a cărui greutate nu constituia o problemă pentru Krautfeld. Când ajunse acolo unde viermuiala era mai mare, nu stătu pe gânduri. O ploaie de gloanţe se abătu asupra scandalagiilor, germani şi englezi la un loc, potolindu-i pe vecie.

În cele din urmă, Pearson dădu nas în nas cu Portta şi,

lucru ciudat, deşi era întuneric de-ţi băgai degetele în ochi, ei se recunoscură. Se apucară de gât, ca doi vechi prieteni, numai că de data asta strânsoarea era puţin cam tare, însoţită de zbierete răguşite. Îi despărţi Mercenarul, al cărui cuţit cu dublu tăiş secţionă bicepsul englezesc sub umăr. Pearson dispăru urlând în noapte. Niciodată n-avea să mai participe la *bras de fer.*

După un ceas, rămăseserăm singuri. În tranşee nu se mai putea dormi. Era prea ud de sânge peste tot, iar umezeala nu face bine la sănătate. De fapt, înotam în sânge până la genunchi. A fost foarte greu să-i identificăm pe cei ucişi, din pricina faptului că uniformele, chipurile, plăcuţele de identificare, pluteau într-o baie de sânge. Până la ziuă avea să se prefacă într-o pastă cleioasă, pe care roiul de muşte îl înnegrea.

Cât despre Oberleutnant Krammer, acesta îşi salvase plutonul de la pieire printr-o inspecţie. Nu prinse nimic din bătălie, din cauză că după căzătură nu se mai putu ridica. Oamenii săi îl călcară bucuroşi în picioare. Şi de câte on cădea unul peste el, englez sau german, mai scotea un scâncet. Leşină din nou, iar la ziuă, când nimeni nu-i mai primejduia viaţa, căzu într-un somn din aceeaşi colecţie cu moartea, din care se trezi la tanc pentru a fi citat prin ordin de zi pe regiment. Vigilenţă, disciplină, curaj în prima linie şi multe altele.

Portta descoperi într-un târziu cadavrul colonelului Legay, într-un morman de alte trupuri. Purta urmele a zeci de împunsături de cuţit şi nu mai puţin de o sută de gloanţe. Portta îl buzunări meticulos, dar nu. Descoperi nimic altceva, în afara soldei pe care colonelul o încasase în ziua precedentă. Berlinezul rămăsese din nou fără diplomă.

CAPITOLUL 7

În prizonierat

Dunele alergau cu viteză ameţitoare sub fuzelajul vopsit în culori de camuflaj, ocru, galben, portocaliu. De sus, păreau valurile unui lac liniştit, pe suprafaţa căruia nu se zărea nicio urmă de viaţă. Dacă pasărea de metal nu s-ar fi agitat mugind pe cerul fierbinte, văzduhul ar fi fost la fel de mort. De fapt, singura formă de viaţă, pe o rază de mai multe zeci de kilometri era, în momentul acela, maiorul Otto von Steigel, a patra generaţie de baroni a familiei sale şi prima care cucerea marele deşert Sahara, executând cu măiestrie virajele.

Privit de jos, Messerschmidtul nu era decât o linie fină, ca lama unei săbii. Umbra lui alerga de la o dună la alta, luând-o înaintea urletului motorului. De aceea apărea deseori ca o fantomă, împrăştiind moartea cu generozitate. La capătul fiecărei parabole descrise de bombele ascunse sub aripi, construcţiile se volatilizau, iar fiinţele omeneşti *păşeau pragul neantului. Pentru cei mai norocoşi, moartea însemna o strălucire de o clipă. Pentru ceilalţi, urmau zile nesfârşite de agonie. Baronul von Steigel era unul dintre zeii care hotărau viaţa sau moartea acelor oameni. El nu putea hotărî şi durata chinurilor. Puterea lui era atât de mare încât, o dată dezlănţuită, îi scăpa de sub control.*

Dar nu se vedea nicio pradă la orizont. Numai deşertul, dezolant, numai lumea de nisip fierbinte. Din ce în ce mai dezamăgit, Otto von Steiggel lăsă avionul mai întâi pe o aripă, apoi pe cealaltă, pregătindu-se să se întoarcă la bază şi să-şi petreacă după amiaza la umbra unui curmal, sorbind un excelent whisky capturat de la o unitate Highlanders. Începea să deteste monotonia acestui război în care nu reuşea să fie altceva decât un învingător.

Pe urmă îi zări. Erau la patru sau cinci kilometri spre nord. În ultima trecere nu-i putuse vedea, din pricina soarelui care-i venise din faţă şi care făcea toate umbrele să semene între ele. Se repezi bucuros într-acolo, ca un copil care şi-a găsit jucăria preferată. Uedul în care se pitulaseră trecu pe sub aripile baronului într-o miime de

secundă. Dar el avea o privire atât de ageră încât înregistră un milion de detalii, înainte de a se întoarce pentru a-i survola pentru a doua oară.

Erau patru oameni, un sergent şi trei soldaţi, naufragiaţi în marea de nisip, agăţaţi de speranţa că-şi vor repara Willisul şi se vor putea reîntoarce la ai lor. Vasul de expansiune se făcuse bucăţi, explodase pur şi simplu din pricina temperaturii. De vină fusese unul dintre racordurile pompei de apă, îmbătrânit înainte de vreme, prin care cel mai preţios element de pe pământ cursese picătură cu picătură. Acum se chinuiau să improvizeze un alt vas, dintr-un bidon, şi să lipească racordul buclucaş cu gumă de mestecat. Din pricina asta îşi mişcau cu toţii fălcile într-un ritm ameţitor.

— Hei, Sarge, spuse cel mai tânăr dintre ei, un flăcău din Birmingham, se pare că avem oaspeţi la cină.

Sergentul era prea supărat din pricina vasului de expansiune, ca să mai ţină seama de rangul baronului von Steigel, ori de legile ospitalităţii. Îi ordonă mitraliorului să-şi încalece maşinăria şi să-şi dea toată osteneala. Acesta se conformă bucuros.

Otto von Steigel venea cu peste patru sute de kilometri la oră spre ei. Willysul nu era decât un punct pe suprafaţa deşertului şi raportat la imensitatea oceanului de dune nici nu exista. Cu toate acestea, în momentul în care acţionă trăgaciul celor două tunuri, fu cuprins de euforie, asemenea unui cavaler ferecat în armură, galopând cu lancea în echilibru pentru a câştiga turnirul şi inima, poate chiar iatacul, alesei.

— Rade-l, O 'Brien! porunci sergentul.

Cinci sute de proiectile îşi luară zborul în întâmpinarea baronului înaripat. La rândul său, von Steigel le expedie britanicilor trei sute. Mare parte din ele răscoliră nisipul, fără niciun folos, îngropându-se pentru câteva sute de mii de ani. Zece sau cincisprezece întâlniră toracele şi abdomenul lui O 'Brien, care făcu explozie împrăştiind bucăţi de carne însângerată în toate părţile.

Numai două dintre proiectilele trimise de O 'Brien îşi atinseră ţinta. Ele perforară circuitul de ulei al motorului şi ieşiră pe partea cealaltă, pulverizând plexiglasul carlingii. Otto von Steigel era o fiinţă delicată, un nobil. Curentul de aer, fie el şi fierbinte, îi făcea rău. Acest aspect îl interesa mai mult decât fumul negru pe care Messerschmidtul îl lăsa în urmă. Când, în sfârşit, se hotărî să se ocupe şi de aparatură, era deja prea târziu. Deşertul urca spre el în mare viteză.

Baronul nu era la primul salt cu paraşuta. Ateriză cu bine, privind cu regret în urma avionului său care se făcu pulbere la un kilometru distanţă. Apoi se pregăti sufleteşte pentru prizonierat. Nu i se părea o postură umilitoare. Luptaseră cu şanse egale şi fusese învins. Un bărbat nu e destul de bărbat dacă nu soarbe şi din cupa amară a înfrângerii. Şi-apoi, avea să evadeze în cel mult o săptămână, adăugându-şi încă o ispravă în cununa faptelor de arme care-i împodobeau blazonul, îşi luă o înfăţişare demnă şi dispreţuitoare, înfăţişarea sa obişnuită.

După o jumătate de ceas de aşteptare, îşi spuse că de bună seamă englezii n-aveau cum să câştige războiul din moment ce se mocăiau atâta până să culeagă un prizonier. După încă un ceas, renunţă la alura războinică şi se căţără pe creasta unei dune, ca să le facă semn.

Era singur în tot deşertul Sahara. Britanicii văzuseră paraşuta, dar nu făcea să rişte ce cârpiseră la vasul de expansiune pentru vreun „von " cu aere. O tuliseră englezeşte.

Mărunţelul şi Heiden îl descoperiră cinci zile mai târziu, în timpul unei misiuni de recunoaştere, sub umbrarul pe care-l improvizase din mătasea paraşutei. Cinci zile fără apă, fără nicio speranţă de mântuire. Când îi văzu, izbucni în râs. Baronul Otto von Steigel îşi pierduse minţile.

— Şi chiar dacă n-o să luăm Alexandria, spunea din ce în ce mai des Portta, după război putem merge acolo ca simpli turişti. Ca simpli turişti, dar să plecăm ca simpli

milionari.

Pentru că, vă daţi seama, în ultima vreme nu mai vorbea despre altceva decât despre comoara lui Hamid, agentul britanic, devenit între timp spion pe lumea cealaltă, care-i răpise liniştea cazonă. Noi ceilalţi eram îngrijoraţi din pricina asta, iar Moşul i-o şi spusese de la obraz de vreo două ori. Când un camarad se îmbolnăveşte de o altă obsesie decât cea a supravieţuirii, el atrage ghinionul asupra celor din jur, ca o piază rea.

— Unde mai pui, îl tachina Julian Heiden, că putem fi luaţi prizonieri şi nu mai trebuie să aşteptăm sfârşitul războiului ca să ajungem la Alexandria.

Nici nu-şi închipuia ce bine cădea profeţia.

— Bună idee, se lumină Portta la faţă, spre disperarea Moşului, e de ajuns deci să ridic labele sus în faţa unui nepricopsit de „lighenaş" ca să pot intra triumfal în oraşul lui Alexandru Macedon.

— Portta, dacă te mai aud o singură dată vorbind despre capitulare, te trimit în faţa Curţii Marţiale, îi promise Moşul.

Adevărul e că absolut toţi ne gândeam la prizonierat ca la o soluţie onorabilă de a ieşi din buclucul războiului. Chiar şi Moşul. Temerile lui nu vizau faptul că planurile de capitulare ale lui Portta ar fi subminat forţa armatei germane, ci că un grangure l-ar fi auzit din întâmplare şi ar fi trimis la bulău întregul pluton.

Însă aşa cum se întâmplă întotdeauna, încet-încet visul lui Portta se încolăci şerpeşte în jurul minţilor noastre bolnave de deşert şi le supse puţina vlagă pe care o mai păstrau. Astfel că, la nicio săptămână de la ameninţarea Moşului, ne făceam deja planul cum să-mpărţim şi să cheltuim kilogramele de bijuterii ale răposatului Hamid.

— Mai întâi de toate, ne anunţă Mărunţelul, am să trag o beţie de o săptămână. Eu şi fetele de la *Cocoşatul* ne vom bălăci în şampanie până la piept. Nu pot mai mult pentru că nu ştiu să înot şi mi-e teamă că mă înec. Pe trezie răscumpăr prăvălia bătrânei şi mă fac patron. Poate aşa

mai încetează şi baba cu blestemele, că au început să-mi poarte ghinion.

Pentru Portta lucrurile erau clare. Urmau o sută de ani de desfrâu şi lux. Încă de pe acum se ruga lui Dumnezeu să aibă grijă de organele lui interne şi să le pregătească pentru grelele încercări la care avea să le supună: chefuri, nopţi nedormite, băuturi din cele mai fine, şase-şapte femei pe zi.

Moşul nu intrase în joc, iar Mercenarul nu ne împărtăşea, în general, planurile sale, decât dacă ele ne priveau şi pe noi. Pentru mine, comoara lui Portta era deocamdată tot atât de departe şi de lipsită de sens ca şi pacea. Cu toate astea, mă surprindeam deseori admirând un tablou imaginar care cuprindea o căsuţă la marginea râului, la fereastra căreia aştepta, numai zâmbet, Barbara. Despre aceasta din urmă, cu o altă ocazie.

Singurul care avea adevărate coşmaruri din pricina comorii era Heiden. Pentru că singurul ţel al vieţii sale era să ajungă un ofiţer model, iar ofiţerii model, cel puţin în teorie, dispreţuiau averile, iată-l pe Heiden prins într-o dilemă pentru care niciunul din noi nu-l invidia. El nu dispreţuia averile.

Deocamdată, cu sau fără planuri de viitor, eram prinşi în deşert, luptând din greu cu plictiseala, în aşteptarea benzinei. Ea sosi două zile mai târziu şi 26 Panzer-Grenadiere se urni din nou. Atunci englezii tăbărâră peste noi.

Ne luaserăm prea mult avânt în ultimele zile, înaintând într-o pungă a frontului, prea adâncă pentru a mai prezenta siguranţă. Dispeceratul Feldmareşalului Rommel, aflat la sute de kilometri în spate, aproape de graniţa cu Algeria, suferise un atac al LRDG care aruncase în aer antene, generatoare şi oameni la un loc. Rezulta un haos al comunicaţiilor, cu durata de şapte-opt ore, timp în care fiecare se descurca aşa cum îl tăia capul.

O unitate britanică bântuită de balamucul retragerii, aflată la câţiva kilometri spre sud faţă de direcţia noastră

de deplasare, se rătăci şi mai rău şi făcu fără să vrea joncţiunea cu noi în primele ore ale dimineţii care se anunţase banală. Nici nu visau că „hunii" se deplasaseră atât de iute încât ajunseseră în dreptul lor, ameninţând să ajungă mai repede decât ei la graniţa cu Egiptul. Ca în basmul cu Scufiţa roşie, lupul o luase pe scurtătură şi ajungea primul la casa bunicuţei.

Necazul a fost că nici noi nu visaserăm să-i depăşim atât de rapid. Eram siguri că flancurile sunt libere, sau, în cel mai rău caz, sunt populate de rămăşiţele speriate ale unei armate pe cale de a se dezagrega. Comandanţii noştri se lăsară cuprinşi de o euforie vecină cu infatuarea. Comandanţii noştri se şi vedeau ajunşi la Canalul de Suez, pentru o baie bună.

Unitatea britanică era de fapt un amestec de batalioane, companii şi regimente sparte în cursul ciocnirilor scurte, dar sângeroase, care trecuseră de mult în anonimat. Ei se deplasau într-o ordine relativă, tancuri, vehicule de recunoaştere şi numeroşi soldaţi aparţinând celor mai diverse arme. Ghinionul nostru luase de data aceasta înfăţişarea unui colonel scoţian, care-şi propusese să-i ducă pe toţi aceşti oameni la adăpost cu pierderi minime şi care, în acelaşi timp, suferea şi de un spirit combativ exagerat. Făcând totul ca la carte, el trimise numeroase patrule pe flancurile direcţiei sale de înaintare. În felul acesta, cercetaşii lor luară contactul cu 26 Panzer-Grenadiere fără ca vreunul din noi să bănuiască ceva.

Mai erau ore bune până la amiază. Portta îngâna un cântecel porcos, ale cărui versuri vorbeau despre talentele ascunse ale fetelor dintr-un binecunoscut bordel berlinez. Niciunul dintre noi nu-i călcase pragul, însă speram că într-o bună zi o vom face. Mulţi aveau să calce pragul morţii în următoarele minute. Britanicii luaseră poziţie spre sud-est, ascunşi îndărătul dunelor, punându-ne soarele în ochi. Toate tancurile aveau obuz pe ţeavă, toate mitralierele fuseseră aşezate în poziţie de tragere Oamenii ne aşteptau cu braţele deschise. Nici nu mai respirau şi de aceea unii

dintre ei auziră, pe fondul zgomotului motoarelor, cântecelul lui Portta. Şi se bucurară.

La ora opt şi douăsprezece minute ne loviră aşa cum un boxer profesionist loveşte, cu toată forţa pumnului, un adversar neatent. În câteva secunde eram la pământ.

Prima lor salvă scoase din luptă douăsprezece tancuri. Echipajele a opt dintre ele muriră înainte de a le putea sări cineva în ajutor. Cei mai norocoşi muriră pe loc. Turela unui tanc fu aruncată la treizeci de metri înălţime, când un obuz tras de la mică distanţă lovi rulmentul care o manevra. Mai târziu am văzut că toţi oamenii dinăuntru fuseseră retezaţi de la jumătate. Cei prinşi în carele incendiate încercau să iasă afară, dar metalul încins le ardea carnea palmelor, care se desfăcea cu uşurinţă de pe oase. Urletele acoperiseră de tot zgomotul motoarelor.

Cadavrele de oţel ale tancurilor îngreunau mult spaţiul de manevră. Se produsese o debandadă de nedescris. Ne-am ciocnit de unul din vehiculele distruse şi ne-am desprins de el cu mare greutate. Fumul cu miros de carne arsă pătrunse în interiorul tancului nostru, orbindu-ne. Sevilla vărsă peste mine. Am rezistat impulsului înnebunitor de a sări afară, la aer, sub cerul liber. În jurul meu toţi ţipau.

În decurs de treizeci de secunde, englezii trăseseră şase salve, lovindu-ne cu peste două sute de obuze. Apoi intrară în acţiune mitralierele. Rafalele lungi, interminabile, răscoliră nisipul, amestecându-l cu sânge şi cu măruntaiele celor prinşi între focuri. Căţăraţi în blindatele lor uşoare, pe care în disperarea retragerii montaseră tot ceea ce putea să lovească cu foc, britanicii se scuturau în furia distrugerii. Germanii care alergau înspăimântaţi, căutând să se adăpostească, fură seceraţi fără milă. Mulţi dintre ei nimeriră sub şenilele propriilor tancuri, ai căror conducători nu mai vedeau nimic din cauza fricii.

Un Horch de recunoaştere se dădu peste cap, strivindu-şi şoferul. Jerbe de scântei izbucniră din tabla pe care gloanţele răpăiau ca o ploaie caldă de vară. Schijele zumzăiau vesele, căutând piepturi, braţe, pântece, chipuri.

— Trebuie să ieşim de-aici! zbieră Moşul. Trebuie să ieşim la teren liber!

Mercenarul îl dădu la o parte pe Sevilla, care nu-şi mai venea în fire şi preluă comenzile tancului. Ne năpustirăm de-a dreptul într-un nor dens de fum negru, căutând să scăpăm din bătaia tirului ucigător măcar pentru câteva clipe. Tancul lovi un vehicul şi răzbi dincolo. Am auzit zbieretele de groază ale camarazilor peste care ne repeziserăm şi ne-am rugat bunului Dumnezeu să nu fi ucis pe niciunul dintre ei.

Eram într-o margine a câmpului de bătaie. Spectacolul ne ridică părul măciucă. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, cu câteva ore în urmă un motiv de mândrie al armatei germane, în general, şi al Feldmareşalului Rommel, în particular, era acum o gloată de nebuni în plină criză. Maşinăria perfectă fusese sfărâmată de o unitate de strânsură, de o turmă pusă pe fugă. Vitele speriate se întorseseră şi luaseră în coarne leii.

În timp ce încercam să identificăm un adversar în raza de bătaie a tunului nostru, 26 Panzer dădu înapoi, clătinându-se, în pragul colapsului. Coloana, care se spărsese din primele clipe ale atacului, mai bine zis ale asasinatului, nu se mai putu reface, din pricina pierderilor grele şi a lipsei de coordonare.

— Înapoi, înapoi! urlau comandanţii în microfoane.

Unitatea părea un vierme tăiat în nenumărate bucăţi care se zvârcoleau încercând să se aşeze la loc, într-un întreg şi nu reuşeau cu niciun chip.

Am încărcat nebun de furie. Heiden trase aproape fără să ochească. Un Bren-carrier, prost ascuns după o dună prea joasă, luă foc. Perdeaua de fum ni-l ascunse. Perdeaua de fum ascundea nenumărate tragedii.

26 Panzer-Grenadiere acceleră retragerea, lăsând în urmă zeci de morţi, răniţi cu arsuri oribile şi coşciuge metalice fumegând gros. Dacă ar fi avut destulă forţă, britanicii ne-ar fi urmărit şi ne-ar fi făcut praf până la amiază. Dar şi ei erau vlăguiţi de goana fără sfârşit prin

deşert. Priviră deci cu regret fuga regimentului german, rămăşiţele lipsite de demnitate ale unei companii formate din trei plutoane mari şi late. Până azi le suflaserăm în ceafa şi le căraserăm şuturi în dos. Acum ne trăseseră una peste bot. Colonelul care comanda conglomeratul britanic, pentru a-l duce spre Alexandria, evaluă situaţia prin ochelarii cu lentile de mică şi ordonă un singur raid de-a latul câmpului de bătaie pentru a-i lichida pe ultimii supravieţuitori.

Ne pregăteam s-o ştergem după camarazii noştri. Urma să ne oprim la câţiva kilometri distanţă, să ne lingem rănile şi să trimitem patrule pe flancuri. Atunci ne lovi obuzul.

Venise fâlfâind de nu se ştie unde. Ar fi putut la fel de bine să vină din cer sau să-l fi tras vreunul de-al nostru. Făcu pulbere şenila dreaptă şi ne sparse timpanele. Un miros iute, mirosul caracteristic incendiilor, ne invadă nările. Nu mai era timp de cugetat. Nu mai era timp deloc.

— Afară! Afară! răcniră în acelaşi timp Moşul, Mercenarul, Heiden şi Mărunţelul.

Primii doi ieşiră prin turelă, înainte ca vreun deştept de „lighenaş" să se apropie cu grenade. Restul ne rostogolirăm prin ieşirea de avarie din podeaua tancului. Nu-mi venea să cred că am atâta ghinion într-o singură zi.

— Fiecare pe barba lui! ordonă Moşul. Cine scapă face cinste la noul amplasament al regimentului. M-am pomenit lângă Portta, într-o gaură cât toate zilele, pe care un obuz brizant o săpase în nisip. Gâfâiam amândoi mai rău ca nişte iepuri hăituiţi.

— Te uiţi tu sau mă uit eu? mă întrebă.

Fără să-i răspund, am ridicat capul peste marginea gropii. Aproape imediat, o rafală de Sten îmi umplu gura şi ochii cu nisip, scoţându-mă din circuit. M-am prăbuşit gemând, încercând să-mi acopăr pleoapele cu palmele.

Portta îmi luă locul, mai calm decât m-aş fi aşteptat într-o asemenea situaţie. El mă ţinu la curent cu evoluţia evenimentelor.

— Infanteria vine peste noi acoperită de tancuri. În cinci minute vor fi aici să ne culeagă. Dacă avem noroc, nu ne împuşcă.

Douăzeci de metri mai la dreapta, l-am zărit pe Micuţ încercând să-şi vâre fundul lui mare într-o groapă prea mică. Ţipă scurt pentru că încasase un glonţ în zona aceea sensibilă şi pe urmă îl scăparăm din vedere. Moşul alerga cu un sac de grenade. Ce făcea cu el, n-am apucat să mă dumiresc fiindcă Portta mă prinse de guler şi mă trase în jos.

Bătălia se terminase. Ne-am înţeles din priviri. Deja se auzeau glasuri vesele, aţâţate, de vânători britanici. Încolţiseră vulpea în bârlog. Am alunecat pe fundul gropii, căutând să adopt o poziţie cât mai nefirească, una dintre acele poziţii în care te surprinde de obicei moartea. Portta îmi urmă exemplul, apoi nu mai suflarăm. Ideal ar fi fost să stropim şi niscaiva sânge, dar n-aveam de gând să mă împuşc singur.

Dacă britanicii n-aveau să se lase înşelaţi de nevinovata noastră glumă, ei fiind la fel de meticuloşi ca şi noi la îngroparea morţilor adevăraţi, cel puţin urma să scăpăm de furia primului val şi poate că aveam să devenim nişte prizonieri sănătoşi tun.

O linişte ireală se aşternu peste lume. Am strâns pleoapele cât am putut, căutând să-mi imaginez că mă aflu la mii de kilometri distanţă, singur pe o plajă, aşteptând ora mesei. Am avut pentru o clipă convingerea că dacă o doresc suficient de mult minunea se va împlini.

M-am trezit apucat de picioare şi târât afară din groapă.

— *Kraut* blestemat! zbieră un glas.

Îmi dădură drumul câţiva metri mai încolo. Un soldat îmi făcu semn cu ţeava pistolului mitralieră să mă ridic. Împuşcăturile continuau ici şi colo. Am văzut privirea soldatului îngheţând în indiferenţa de dinaintea execuţiei şi degetul arătător albindu-se pe trăgaci. Apoi un căpitan negru de fum sări dintr-un jeep şi împinse ţeava în jos.

Portta fusese luat la scărmănat. Unul dintre soldaţi găsi colecţia de bancnote. Fiind el însuşi un pasionat, nu stătu mult pe gânduri. Bancnotele dispărură într-un buzunar, urmărite cu aparentă nepăsare de berlinez, care ştia la fel de bine ca şi mine că viaţa lui depinde de un gest.

— Luaţi-l de-aici! ordonă căpitanul, făcând semn către mine.

Am fost îmbrâncit spre unul dintre camioanele care opriseră lângă noi, ridicând nori de praf înecăcioşi. Britanicii se grăbeau. Din Regimentul 26 Panzer-Grenadiere nu se mai vedea nici urmă. La ora asta, Moşul, dacă nu cumva picase el însuşi în labele englezilor, îi raporta locotenentului Leuwe dispariţia mea şi a lui Portta. Eram trecuţi la „pierderi" şi cu asta basta.

Am urcat în camion, ajutaţi de câteva palme după ceafă. Îmi luaseră cureaua, bocancii şi mărunţişurile pe care le avusesem prin buzunare. Sub prelata camionului se înghesuiseră treizeci de oameni. Am pornit, urcând şi coborând crestele dunelor, ţinându-ne unii de ceilalţi, ca să nu cădem afară, în nisip.

Un Bren-carrier venea în urma noastră. Dar soldaţilor de acolo puţin le păsa dacă sărim peste marginea benei şi o luăm la sănătoasa. Probabil că nici n-ar fi stricat gloanţele pe noi, poate doar ca să se distreze puţin. Cine vrea să evadeze în deşert? Cine crede că e mai bine să fii un mort cu onoarea neştirbită, decât să înduri viu şi nevătămat umilinţele prizonieratului? Aşa că am rămas cuminţi în ţarcul nostru pe roţi, neîndrăznind deocamdată să ne privim unii pe alţii. Cei mai mulţi dintre noi, deşi nu voiau s-o arate, erau nebuni de fericire. Pentru noi războiul se sfârşise. Eram prizonieri.

— Portta, i-am spus camaradului meu, zece kilometri mai încolo, ce crezi c-au să ne facă?

— Să ne facă? se miră el. Ce-i face ţăranul boului din bătătură? Îi dă de mâncare şi apă de băut şi-l roagă politicos să tragă căruţa sau să se opintească pentru a scoate din pământ nişte buturugi netrebuincioase.

Nu-mi închipuiam cum poate un berlinez sadea să se priceapă la nevoile unei gospodării ţărăneşti, însă viziunea sa asupra prizonieratului nu mi-a displăcut.

Spre seară ne oprirăm într-un ued prelung, în care umbrele curgeau ca fantomele unor râuri de mult secate. Soldaţii ne dădură de înţeles că putem să coborâm ca să ne dezmorţim. Îndată furăm înconjuraţi de mai mulţi curioşi, care nu mai văzuseră niciodată un „hun" de aproape, ci numai prin materialele propagandei sau de la câteva sute de metri distanţă, sub înfăţişarea unor ţinte impersonale. Sesizând interesul spectatorilor, Portta îşi arătă bicepşii şi scoase limba, pregătindu-se chiar să facă o tumbă. Băieţii izbucniră în râs. Soldaţii sunt la fel în orice armată de pe pământ.

— Nu serveşte nimeni bere pe-aici? îndrăzni Portta.

Toţi cei treizeci de prizonieri se strânseră instinctiv în jurul său. Aveau impresia că veselia lui îi va proteja împotriva ostilităţii celorlalţi. Dar eu ştiam că Portta e la fel de speriat ca şi ei.

Un sergent rotofei ne aduse un bidon de zece litri plin ochi cu apă clocită, şi două căni metalice. Cu toate că o şterseseră pe uşa din dos din faţa Feldmareşalului, nu uitaseră să-şi salveze vesela. Am rămas impresionat de asta. Sergentul stătu lângă noi până când terminarăm de băut, apoi recuperă bidonul şi cănile. Pe de o parte erau piese de patrimoniu, pe de alta soldatul german e periculos dacă pune mâna pe o cană de metal.

— Îmbarcarea! strigă un ofiţer, într-o germană destul de corectă. Mai repede!

Ne bulucirăm din nou în camion. Am recunoscut câţiva oameni din compania a cincea, cu care nu schimbaserăm două vorbe în timpul campaniei. Cât am avut timp să ne rotim privirile, am băgat de seamă că britanicii mizaseră pe cincisprezece-douăzeci de tancuri şi câteva Bren-carrier. Maiorului Hemke i-ar fi venit pandaliile dacă ar fi aflat:

La miezul nopţii ne oprirăm iarăşi, ca să facem joncţiunea cu o altă unitate. Ne-am trezit în răgetul

motoarelor şi reflectoarele ne scăldară feţele cu o lumină violentă. Coloana se reorganiză în câteva minute, pentru a o porni din nou către est.

— Ţi-am povestit despre păţaniile lui taică-meu în războiul trecut? mă întrebă Portta, care, cu gândul la colecţia de bancnote căzută în mâinile inamicului, nu putea pune geană pe geană.

— Portta, eşti nebun, am spus, muşcându-mi limba între două hurducături. Învăţăturile lui taică-tău n-o să ne uşureze captivitatea. Mai bine i le povesteşti dis-de-dimineaţă ofiţerului care te va interoga.

— Asta dacă toate merg bine pentru „lighenaşe", se băgă în vorbă unul dintre oameni, căruia nu-i vedeam faţa. Dacă nu ajung devreme la adăpost, benzina şi apa vor fi pe sponci.

— Şi asta ce-nseamnă? întrebă speriat un băiat de optsprezece ani, cu vocea încă în schimbare.

— Ei, îi răspunse Portta, hotărât să mai înveselească atmosfera, vor fi nevoiţi să ne împuşte. Dar pentru că le va trebui muniţia în faţa nemiloşilor noştri camarazi din 26 Panzer – Grenadiere, ne vor scurta beregăţile cu baioneta.

— Nu pot să ne lase pur şi simplu pe drum? scânci băiatul.

Venise de o lună în 26 Panzer şi la prima încăierare serioasă reuşise să cadă prizonier. Unii se nasc norocoşi.

— Glumeşti, mucosule? îl luă la rost soldatul care vorbise mai devreme şi care, se vede treaba, era plămădit din acelaşi aluat ca şi Portta. Ei ştiu că dacă te lasă în viaţă, într-o bună zi ai putea să-i împuşti sau, Doamne-fereşte, să scapi nevătămat, să te însori şi să dai naştere unor alţi „huni".

Băiatul nu mai scoase niciun cuvânt, oricât se străduiră ceilalţi să se mai distreze pe socoteala sa. În zori, când frigul şi nesomnul ne sleiseră de puteri, ne-am privit unii pe alţii şi n-am descoperit printre chipurile cu ochii afundaţi în orbite niciunul care să semene cu cel al unui băiat de optsprezece ani. Poate că, înspăimântat de glumele

camarazilor săi, el sărise din camion în timpul nopţii. Sau poate că nu existase niciodată.

Am mai mers câţiva kilometri, traversând hamada acoperită de pietre colţuroase, până când razele soarelui au ţâşnit de după dunele îndepărtate. Apoi ne-am oprit.

— Staţie, presupuse Portta. Au gonit destul, trebuie să-şi tragă sufletul, sărăcuţii. Iar eu unul trebuie să-mi golesc vezica.

Nu era singurul. Ne aflam în interiorul unei tabere pe care foştii chiriaşi o evacuaseră în pripă. Ne mânară ca pe oi dincolo de gardul de sârmă ghimpată.

— Nu suntem într-un Stammlager, un lagăr pentru prizonieri, mă anunţă Portta. Ajungem noi şi-acolo.

Ne-am încolonat câte trei, iar gardienii noştri ne-au condus către o baracă de tablă care avea să fie, cel puţin pentru o vreme, adăpostul nostru şi care probabil că în timpul zilei se transforma într-un adevărat cuptor. Îndată, oamenii luară cu asalt latrinele. Apoi un sergent major trecu şi ne iscodi, notându-ne numele şi gradele într-un tabel. Nimic mai mult. Printre noi nu se afla niciun ofiţer care să merite un interogatoriu mai amănunţit Ne-am dat seama că britanicii cunosc deja situaţia frontului. În cursul nopţii recunoaşterea lor funcţionase de minune.

Am intrat astfel în masa anonimă a prizonierilor de război. Cum cel mai mare grad din grup era cel de Obergefreiter, Portta fu ales în mod tacit un fel de lider. Iar el acceptă investitura cu modestia-i caracteristică.

În următoarele patru zile ne mutarăm de patru ori. Tot mai spre est, tot mai departe de ai noştri. Uneori, Luftwaffe dădea târcoale coloanei, care devenea cu fiecare zi mai consistentă, dar întotdeauna la mare înălţime.

În cele din urmă, ne oprirăm într-o tabără identică cu toate celelalte. Se părea că aceasta este staţia terminus. Capătul de linie. Peste noapte ne închiseră într-o clădire de tablă ondulată şi ne aduseră o fiertură. Portta inspectă satisfăcut interiorul. Nu exista niciun pat, însă saltele erau din belşug. Ca să ne apărăm de frig, ne-am vârât fiecare

între două. Semănăm toţi cu nişte sandvişuri uriaşe.

A doua zi ne-au scos deja la muncă. Trebuia să întindem sârmă ghimpată nou-nouţă pe un perimetru dreptunghiular, cu latura mare de vreo sută de metri. Soarele scânteia în colacii de sârmă. Ceva mai departe se zăreau avanposturile, câteva tranşee surpate, vehicule îngropate pe jumătate în nisip. Un pluton mărşăluia doborât de lehamite. Oamenii îşi târau picioarele prin praf fără să scoată o vorbă.

— Ei, asta-i! decretă vesel Portta, Avem casă, masă şi o ocupaţie. Nu speram să mai apuc pensia.

L-am privit chiorâş. De când puseseră mâna pe noi era suspect de bine dispus.

— Portta, ce mai cloceşti de data asta?

— Nimic deosebit. Rămâne cum am stabilit.

Soldaţii care ne păzeau nu păreau fericiţi s-o facă. Se zgâiseră la noi o vreme, apoi se plictisiseră. Portta sondă piaţa, cerându-le ţigări şi lovindu-se de un refuz jignitor încetă demersurile diplomatice pe lângă armata britanică.

— Obergefreiter, i se adresă în a doua zi a captivităţii noastre, gefreiterul Sobei, dumneavoastră plănuiţi fără îndoială o evadare din acest Stammlager. Ţin să vă asigur de sprijinul meu şi vă rog să-mi spuneţi ce trebuie să fac.

Era un bavarez sfios, care-şi rătăcea mereu ochelarii cu ramă subţire de sârmă printre haine şi-i trebuiau cel puţin două-trei minute să-i găsească. În raniţă purta întotdeauna poeziile lui Heinrich Heine. Acasă îl aştepta nevasta, Bertha Sobei, şi doi copii de trei şi de patru ani. Pentru ei ar fi fost în stare să parcurgă toată Sahara pe jos.

Portta îl măsură curios, încercând să-şi dea seama dacă nu e luat cumva peste picior. Când se convinse că nu, îmi aruncă o privire imploratoare, căreia nu i se putea rezista.

— Albert, i-am spus, Obergefreiterul Johann Portta este un maestru al evadărilor. El a pus la punct deja câteva planuri minuţioase, datorită cărora, în curând vom scăpa din prizonierat. Sunt sigur că îţi va încredinţa o misiune de

maximă importanţă în cadrul unuia dintre aceste planuri.

Sobei pocni fericit din călcâie. Chiar în acea seară, Portta îi ordonă să înceapă săparea unui tunel care urma să unească baraca de tablă ondulată cu unul din colţurile perimetrului de sârmă ghimpată. Era, într-adevăr, o sarcină de mare răspundere şi dificilă, din pricina nisipului care se surpa mereu. Dar Sobei îi raporta din oră în oră progresele făcute şi nu se mai gândea atât de des la Bertha Sobei. La capătul unei săptămâni de muncă reuşise deja să sape doi metri şi treizeci şi cinci de centimetri.

Era atât de bucuros că în curând va scăpa de acolo încât nu se putu abţine să le spună câtorva băieţi, „absolut de încredere, toţi unul şi unul", cum stă treaba. Cei mai slabi de înger dădură fuga la Portta, cerând să fie incluşi pe lista de participanţi la grandiosul plan de evadare. În curând aveam patru tuneluri începute. Portta îi puse pe vreo doi, care o rupeau pe englezeşte, să culeagă cât pot de multe informaţii despre locul în care ne aflam şi să alcătuiască o hartă aproximativă a împrejurimilor. La o adică, ne gândirăm, harta asta ar fi putut să ne folosească într-o bună zi. Puteam s-o arătăm copiilor, după război, de exemplu.

Seara aveam voie să ne plimbăm în jurul barăcii.

— Swen, mă întrebă berlinezul, când eram numai noi doi, cam la ce distanţă crezi că suntem de Alexandria?

Parcă m-ar fi lovit cu un par în moalele capului. Abia acum îmi picase fisa cu privire la starea lui de bună dispoziţie din ultimele zile. Se împlinise jumătate din profeţia lui Heiden, despre căderea în prizonierat ca posibilitate de a ajunge la comoara lui Hamid. Dacă numai un nebun putea să mizeze pe o astfel de situaţie, Portta era omul cel mai potrivit pentru acest rol.

— Nu pot să cred, am spus, că vrei cu tot dinadinsul să ne bagi în mormânt. Doar un ţicnit…

— Tot n-avem ce face pe-aici, mă întrerupse el. Nu crezi c-ar trebui să schimbăm niţel aerul?

— Habar n-avem unde ne aflăm. Poate că ne spun

englezii, dacă-i rugăm frumos. Şi-apoi, cum plănuieşti să ajungi la Alexandria, pe jos? Agăţăm prima caravană care trece pe aici?

— Astea sunt numai detalii, Swen. Important este să te hotărăşti să faci un lucru. Restul vine de la sine.

Venind din partea unui ins care rareori se hotăra de bună voie să facă ceva, replica mă lăsă cu gura căscată.

— Dar dacă prin absurd presupunem că reuşim să ieşim de-aici, trebuie să încercăm în primul rând să răzbatem până la ai noştri. Culmea ar fi, după ce am scăpat din prizonierat, să fim acuzaţi de dezertare.

— În desert oricine se poate rătăci, îmi închise el gura.

A doua zi, cam pe la aceeaşi oră, adăugă:

— Nu stăm la Alexandria decât cât e nevoie să găsim ce ne trebuie şi să-i tragem un chef.

În a treia zi furăm duşi amândoi în faţa comandantului taberei, maiorul Dirk, după cum se recomandă de îndată. Era un bărbat arogant, cu o privire care inspira însă cinste şi corectitudine.

— Obergefreiter, i se adresă el lui Portta prin intermediul unui tălmaci priceput, mi s-a raportat că dumneata eşti un fel de lider al grupului de prizonieri.

Portta luă poziţia de drepţi.

— Mi s-a făcut cinstea de a-mi încredinţa această funcţie, domnule maior. Desigur că voi veghea ca activitatea noastră să nu stingherească în vreun fel programul zilnic al unităţii dumneavoastră. Vom face în aşa fel încât să nici nu vă daţi seama că suntem aici.

Maiorul ridică o sprânceană.

— Obergefreiter, dumneata pari să fii un om cu simţul umorului foarte dezvoltat. Poate chiar prea dezvoltat. Mi se raportează că sub baraca în care sunteţi cazaţi şi-au făcut apariţia o mulţime de tuneluri pe care oamenii dumitale încearcă să le sape.

Portta încuviinţă radios.

— Nimic altceva decât lucrări de consolidare, domnule maior! Baraca dă să se prăbuşească din pricina nisipului

moale. Doar nu vreţi să cadă peste noi şi să vă puneţi Crucea Roşie în cap!

Maiorul Dirk se uită la mine aiurit. Am luat îndată poziţia de drepţi, negăsind o altă soluţie.

— Obergefreiterul Johann Portta este în civilie un foarte iscusit inginer constructor. Specialitatea lui sunt chiar barăcile de tablă ondulată, amplasate pe nisip: Cred că avem cu toţii noroc că a acceptat să se ocupe voluntar de acest caz disperat, o sfidare a normelor elementare de construcţie.

Când maiorul Dirk se întoarse la biroul său, Portta îmi arse un ghiont care îmi tăie respiraţia.

— Domnule maior, începu Portta sfios, înţeleg că munca noastră ca prizonieri constă în a întinde sârma ghimpată pe am plasamentele dinainte stabilite, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Este regimul pe care orice armată din lume îl aplică prizonierilor. Prizonierii sunt puşi să muncească, pentru a-şi câştiga existenţa. Munca înnobilează, şi apoi…

— Unde vrei să ajungi, Obergefreiter?

— Nu vreau să par meschin, domnule maior. Soldatul german e caracterizat prin generozitate. Dar socotesc că ne facem pe deplin datoria de prizonieri, participând la plantarea sârmei ghimpate. Cred aşadar că lucrările de consolidare pe care le executăm după program, sub baracă, ar trebui remunerate de către guvernul maiestăţii sale George al V-lea, prin reprezentantul său care sunteţi dumneavoastră. Dacă ne păsuiţi până mâine, vă vom prezenta un deviz complet al operaţiunilor.

Se lăsă o linişte de gheaţă. Mi-am privit vârfurile bocancilor, timp de un minut, observând o sumedenie de detalii pe care până atunci nu le băgasem în seamă. Chiar şi pentru mine, care-l cunoşteam foarte bine pe Johann Portta, era prea mult de data asta.

În cele din urmă, maiorul britanic renunţă să mai studieze călimara în care se afla înfipt un toc cu peniţă.

— Ieşi afară, Obergefreiter, spuse el. Ieşiţi amândoi!

Am salutat regulamentar şi am fost la uşă înainte ca tălmaciul să apuce să deschidă gura.

A doua zi, Portta avu din nou motiv să fie fericit.

— E vreme frumoasă, îngână el, uitându-se pe fereastră, înconjurat de Sobei şi ceilalţi, care-l credeau un fel de semizeu. Nu sunt semne de ploaie sau ninsoare. În plus, oaspeţi dragi sunt gata să ne calce pragul.

M-am uitat şi eu prin geamul murdar şi n-am văzut nimic deosebit, în afara faptului că se schimbaseră cei doi soldaţi care făceau de pază în apropierea barăcii noastre..

— Sobei, ceru Portta, cum stai cu tunelul?

Albert Sobei îi raportă că a mai avansat cu treizeci de centimetri, totalizând acum doi metri şi şaizeci şi cinci.

— Excelent, îl gratulă Portta. Ceilalţi?

Nici ceilalţi nu stăteau rău. Fiecare săpase câte doi metri.

— Bravo! Avem o hartă?

Îi fu înmânată harta. Era o capodoperă, realizată cu un nasture de alamă pe o bucată de cearşaf. Pe una din feţe fusese schiţat planul taberei. Portta urmări realmente impresionat detaliile, din care reieşea un lucru surprinzător: locul în care ne aflam noi, prizonierii, nu se găsea în interiorul taberei, înconjurat de soldaţi şi tehnică militară, ci undeva, la margine, pe o latură a dreptunghiului. Se simţi puţin dezamăgit de lipsa de interes manifestată faţă de persoana sa, dar la urma urmei britanicii aveau dreptate. Cine ar fi fost atât de nebun să fugă în deşert? Dacă l-ar fi cunoscut mai bine pe Johann Portta, probabil că ar fi studiat întrebarea de mai sus cu ceva mai multă atenţie.

Cât despre împrejurimi, nu era mare lucru de spus. Am întors bucata de cearşaf pe faţa cealaltă. Erau figurate numai câteva poziţii şi desigur punctele cardinale. Aşezarea noastră era reprezentată printr-un „x" mititel, între Aoujila şi Djaraboub, la o azvârlitură de băţ de acesta din urmă. Undeva, în colţul din dreapta-sus, mâna artistului desenase un semn de întrebare sub care scrisese El Alamein, Mediterana şi Alexandria. Ne dădea de înţeles astfel că

existenţa lor e bănuită în direcţia aceea, dar că nu era de nasul unor muritori ca noi să le vedem vreodată. Conform hărţii, de un singur lucru puteam fi siguri, şi anume că suntem înconjuraţi de nisip.

Portta împături cu grijă bucata de cearşaf şi o înmână autorului, felicitându-l.

— Păstreaz-o cu grijă şi caută să-i adaugi amănunte cât mai precise. De azi într-o săptămână e noapte fără lună. S-ar putea să avem nevoie de ea, spuse el cu subînţeles.

Amuţiseră cu toţii de emoţie. Faptul că Portta organizase deja pentru săptămâna viitoare o evadare avea să-i ţină treji şapte nopţi la rând pe cei săraci cu duhul.

— Nebunule, l-am luat la rost ceva mai târziu, când ne făceam plimbarea de seară, ce te-a apucat să le promiţi ăstora că vor evada peste o săptămână? Nu poţi nici măcar să-ţi faci un pistol de săpun, ca-n filmele cu gangsteri.

— Ai dreptate, Swen, îmi răspunse el cu candoare, ai perfectă dreptate de data. Asta. Dacă vrei să pui la cale o evadare cu şanse sporite de reuşită, nu-ţi ajunge un an de zile, darămite o săptămână. Dacă vrei să scapi din Stammlager, treizeci de oameni nu-ţi ajung doi ani de zile. De-aia suntem obligaţi, eu şi cu tine, s-o ştergem chiar în noaptea asta.

Am crezut că mi-au aspirat tot sângele din corp cu o pompă. Dintr-o dată uitasem cum se respiră.

— Gândeşte-te şi tu, turui el mai departe. Chiar de mâine, chiar din seara asta, dacă se străduieşte puţin, maiorul Dirk va şti totul despre evadarea celor treizeci de prizonieri. Îi vezi pe ăştia în stare să ţină ceva secret? Nu mai putem pierde nicio clipă.

Aici avea dreptate.

— Şi-apoi, continuă el, e noaptea în care face de gardă Geoffrey G. Sunt semne că va fi o noapte foarte romantică.

L-am privit aiurit.

— Geoffrey G. este băiatul care are amabilitatea să-mi păstreze colecţia de bancnote pentru un timp. Dar cred că nu mai pot abuza de el. În noaptea asta mi-o va da înapoi.

Îţi dai seama că după asta nu vom mai putea rămâne aici.

— Dar poţi să i-o iei într-o altă zi când va fi de gardă.

— Nu fi prost, Swen. Ăsta nu e un loc în care englezii să ne ţină până la pensie. Terminăm de întins sârma ghimpată şi ne expediază mai la vale. După părerea mea, mai la valea Nilului. Când o să mai apucăm să fim atât de aproape de Geoffrey G? Sau vreun camarad de-al nostru din Luftwaffe îl găureşte mâine. Ascultă-mă, bine, asta-i noaptea balului!

CAPITOLUL 8

Baia turcească

După bătălie, autosanitarele au umplut deşertul. Coborau şi urcau dunele de nisip, ori denivelările hamadei, apărând şi dispărând în ochii celor loviţi, ca speranţele.

Carcasele tancurilor Stuart şi Mathilda zăceau orientate în toate direcţiile, aşa cum le surprinseseră loviturile directe sau exploziile grenadelor. Unele dintre ele mai fumegau

încetişor. Focul molfăia încă vreo bucată de curea, ori un morman de oase. La început fusese un incendiu mistuitor, care topise metalul la mii de grade şi adăugându-se arşiţei născuse tornade de flăcări şi scântei cărora nu le rezistase nimic.

Autosanitarele se plimbau încet, oprindu-se din când în când. Câte un corp sau mai multe erau urcate în maşină. Sanitarii le examinau rapid. Răniţilor li se făcea o injecţie, direct prin pânza pantalonului. Morţilor li se închideau ochii şi încercau să li se descleşteze degetele de pe arme. Uneori era nevoie de mai multe minute ca să-i desprindă din îmbrăţişarea în care se prinseseră unii pe alţii.

Sanitarii germani se întâlneau cu sanitarii englezi. Armistiţiul începuse la şase dimineaţa şi avea să dureze până la prânz. La început evitaseră să se privească unii pe alţii. Treceau cu privirile în nisip. Un rănit gemea încetişor, prins într-o ţesătură de fiare contorsionate. Când încercau să-l smulgă, gemetele se transformau în urlete. De obicei, o bucată din el rămânea atârnată acolo.

Apoi se întâlneau din nou, lângă un mormânt colectiv, un loc în care germanii şi englezii se încăieraseră cu atâta ferocitate încât moartea, când fusese chemată, nu-i mai putuse deosebi între ei. Erau câte cincisprezece sau şaisprezece trupuri încolăcite, prinse unele de celelalte. Bătălia ţinuse multe zile şi nopţi. Unii dintre morţi puteau fi daţi la o parte cu uşurinţă. Era de ajuns să fie îmbrânciţi şi ei se rostogoleau, căutând să părăsească mai repede această lume care le adusese atâta durere. Alţii muriseră de două sau trei zile. Pe aceştia rigiditatea morţii îi prefăcuse în păpuşi groteşti, cu braţele şi picioarele răsucite, ţepene ca piatra. Era nevoie ca sanitarii să rupă un braţ sau un picior pentru a desface conglomeratul acela în părţi componente.

Şi mai erau cei care muriseră în urmă cu şase sau şapte zile. Îi simţeau de la douăzeci de metri. În preajma lor nu se putea respira. Ochii lăcrimau, stomacul intra în convulsii de nestăpânit. De cele mai multe ori, când

încercau să-i ia de acolo, se rupeau în bucăţi din care curgea un lichid cafeniu. Sanitarii se îndepărtau grăbiţi, atinşi ei înşişi de moartea care impregnase trupurile acelea. Morţii îi urmăreau trişti, cu chipurile lor buhăite, colorate în galben şi mov.

În cele din urmă se opreau osteniţi să aprindă o ţigară. Scuipau des, obsedaţi de un gust îngrozitor, în care se amestecau fumul şi putreziciunea. Abia atunci se priveau în faţă. Germanul avea ochii duşi în fundul capului. Englezul era neras de două săptămâni.

În cărţile scrise pe timp de pace, ori la cinematograf cei doi sanitari fac schimb de ţigări şi schimbă două-trei vorbe, fraternizând. Ei descoperă valorile umane ca toleranţa, compasiunea, armonia şi alte bazaconii din astea. Cărţile şi filmele sunt pline de astfel de scene.

De fapt, cei doi îşi terminară ţigările şi-şi văzură mai departe de treabă. Treaba lor era să cureţe nisipul de morţi şi răniţi, ca să facă loc pentru alţii, pentru cei ce urmau să vină. Autosanitarele înaintau din ce în ce mai încărcate, iar oamenii din ce în ce mai obosiţi. Fiind obosiţi, se mai întâmpla să confunde răniţii inconştienţi cu morţii. Oboseala îi făcu să nu poată distinge văicărelile răniţilor căzuţi în gropile săpate de obuze. Zgomotul motoarelor, chiar la viteza aceea redusă, era şi el destul de puternic.

Luna răsărise ca o bucată de caşcaval muşcată cu nădejde şi lumina deasupra pistei mai ceva decât un proiector al antiaerianei. Sub strălucirea argintie, drumul era o panglică care traversa deşertul de la un capăt la celălalt. Era atât de puţin vizibil încât dacă-l ratai din prima, nu mai aveai nicio şansă să-l găseşti. Iar în deşert, aşa ceva înseamnă, de obicei, sfârşitul.

Portta şi cu mine nu ne sinchiseam de astfel de probleme. Altcineva avea grija drumului. Pentru început dormirăm cu rândul, câte o jumătate de oră. Ne tolănirăm printre lăzile din spatele camionului, încropind, printre hurducături, un culcuş dintr-o prelată de rezervă. Trebuia

să fim în putere când aveam să ajungem la destinaţie.

— Suntem pe calea cea bună, fiule, îmi spuse Portta pentru a suta oară în ultimul ceas. O simt. Mâine dimineaţă ne scăldăm în Mediterană. Servim un mic dejun în pat, la unul din hanurile de pe coastă, fumăm o ţigară bună de foi şi pe la amiază intrăm în Iskandaraiya, călare pe cămile.

— Dacă nu ne jupoaie de vii până atunci, i-am spus. Domnul general Alexander ştie deja la ora asta că l-am lăsat fără doi oameni. Şi că singurul mod în care am fi putut scăpa din ţarc era convoiul ăsta de aprovizionare.

— Mira-m-aş. N-or să zică nici pâs despre convoi, până nu se văd la adăpost. Nici prin radio, nici în alt fel. Luftwaffe abia aşteaptă să prindă un zvon despre vreo pradă uşoară. Nuuu, domnule! Abia când o s-ajungem or să-nceapă agitaţia.

Şi zicând acestea se cufundă în porţia de somn care i se cuvenea. Am ridicat un colţ al prelatei. Noaptea era de gheaţă. Cele cinci camioane înaintau pe pistă, îndepărtându-ne de tabără. Mergeam deja de trei ore. În zori pietrele aveau să pocnească din pricina gerului, trezindu-ne, aşa cum ne obişnuiserăm în tranşee. Ultima imagine pe care am perceput-o a fost aceea a Crucii Sudului, înălţându-se maiestuoasă pe cer. M-am ghemuit în prelata de rezervă şi am adormit la rându-mi.

Soldaţii nu-şi visează victimele. Meseria lor e să ucidă. Fac asta zi de zi, fără să se mai gândească, ca şi cum ar bea apă sau ar respira. Dacă fiecare dintre cei ucişi ar reveni în visele lor, somnul le-ar fi populat cu strigoi care, încet-încet, i-ar târî după ei. Dar soldatul nu are timp pentru un asemenea drum. El trebuie să doarmă liniştit şi să-şi refacă forţele. Pentru că a doua zi trebuie să ucidă din nou.

Am recapitulat în vis tot ceea ce se întâmplase peste zi.

„Hei, Geoffrey G!" îl strigase Portta. Santinela se aplecase puţin în afara gheretei, dar nu răspunsese. Avea altceva mai bun de făcut. De exemplu să-şi pipăie din când în când buzunarul încăpător în care păstra colecţia de

valută a lui Portta. Ca şi la noi, nici în dormitoarele englezeşti nu puteai să laşi ceva în siguranţă. Pe asta mizase şi Obergefreiterul.

Era o noapte minunată, parcă anume făcută pentru ca Geoffrey G. şi Portta să admire împreună valoroasa colecţie de bancnote a acestuia din urmă.

— Dar de unde ştii că o are la el? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre gheretele santinelelor.

— Doar n-o s-o lase în dormitor, zise Portta, pradă lăcomiei camarazilor săi. Eu însumi o purtam zi şi noapte asupra mea.

— Stai acolo! îi strigă soldatul îndreptând arma spre el.

Îl recunoscuse pe Portta şi simţise pericolul. De aceea, când camaradul său din cealaltă gheretă îl întrebă dacă are probleme, el îi răspunse grăbit că nu. Atâta mai lipsea, ca acela să afle că Geoffrey G. e burduşit de bancnote. Nici el, nici Portta nu aveau interesul ca aşa ceva să se întâmple. Dar Geoffrey G. mai avea un avantaj faţă de berlinez. Între ei doi se găsea un gard de sârmă ghimpată. Era un avantaj minor în faţa unuia ca Portta.

Pe scurt, Portta îi ceru înapoi jumătate din sumă, ceea ce însemna două mii de lire sterline, o mie cinci sute de mărci şi mai multe monezi de argint arăbeşti. În schimb, se angaja să nu-i spună nimic maiorului Dirk despre existenţa tezaurului la purtător. Geoffrey G. se lăsă greu. Mai întâi făcu pe prostul. Apoi fu de acord cu un sfert din sumă. În fine, când Portta începu să ridice glasul şi camaradul lui Geoffrey G. scoase nasul din gheretă, căzură la pace pentru o treime în favoarea berlinezului.

— Vae victis! exclamă Portta, ceea ce pe englezul nostru, necunoscător al clasicilor, îl lăsă rece.

Rămăsese stabilit ca tranzacţia să se efectueze noaptea, în schimbul când îi venea din nou rândul lui Geoffrey G.

Lucrurile se petrecură iute. La ora convenită se întâlniră din nou, faţă în faţă, despărţiţi de sârma ghimpată. Prizonierii dormeau duşi, epuizaţi de eforturile pe care le

făceau săpând amărâtele lor de tuneluri. Chiar maiorul Dirk urmărea cu un interes amuzat evoluţia lucrărilor. Camaradul lui Geoffrey G. moţăia şi el în cealaltă gheretă.

Englezul era un hoţ cinstit. Când întinse mâna să-i dea partea cuvenită, Portta îl apucă de încheietură şi-l trase cu putere spre el. În momentul în care maxilarul întâlni stâlpul de lemn ce susţinea sârma, îşi dădu seama de ce se aşezase berlinezul acolo. Căzu, cu picioarele moi, incapabil să scoată un sunet.

— Prima regulă, spuse Portta. Nu lăsa să intervină ceva între tine şi omul căruia-i întinzi mâna.

Degetele se plimbară experte prin ascunzişurile uniformei britanice, extrăgând de acolo restul colecţiei de bancnote şi încă ceva pe deasupra. Soldatul britanic nu stătuse nici el degeaba în timpul campaniei. Era şi el un colecţionar.

— Marile spirite se întâlnesc, făcu Portta satisfăcut.

Între timp, Geoffrey G. deschise ochii, revenindu-şi cu greu după buşitură. Înţelese că e pe punctul de a fi buzunărit şi luă atitudine, dar nu atitudinea cea mai potrivită. Un altul în locul său ar fi strigat după ajutor. Dar asta ar fi însemnat să-i facă şi pe ceilalţi părtaşi la mica sa avere.

— Neamţ împuţit, şuieră, încercând să se elibereze din strânsoarea mâinii stângi a lui Portta. Aşa ne-a fost învoiala?

Pricepuse situaţia lui pentru moment, însă nu avea o viziune globală a evenimentului. Evenimentul se desfăşură astfel: Portta îi desfăcu baioneta din centiron şi îi reteză carotida dintr-o singură mişcare. Ţinu palma apăsată pe buzele englezului numai cinci secunde. Sângele care se scurge în această perioadă e destul ca să arunce victima în braţele morţii. După încă cinci secunde, Geoffrey G. zvâcni o singură dată din picioare. Era mort.

— Regula numărul doi, îmi spuse Portta. Lasă întotdeauna o chitanţă pentru lucrurile pe care le rechiziţionezi, altfel s-ar putea să dai de dracul. Să ne

grăbim!

Am ridicat cu băgare de seamă firul de jos al sârmei ghimpate şi ne-am strecurat amândoi dincolo. L-am târât pe Geoffrey G. înapoi în ghereta sa. Camaradul lui se auzea sforăind de la treizeci de metri, ca un motor de Lancaster.

— Pare să fie măsura ta, îmi făcu semn Portta, indicându-mi uniforma mortului. Îmbracă-te repede!

Dispăru în beznă, îndreptându-se spre cealaltă gheretă. M-am îmbrăcat iute, evitând să mă murdăresc prea mult de sânge. Deodată sforăitul încetă. După un minut Portta, reveni, chipeş şi mândru, într-o uniformă cam lărguţă.

— Le schimbăm între noi pe drum, îmi spuse el cu simplitate, sau le jucăm la zaruri.

Apoi ne-am furişat ca două umbre spre camioanele care-şi descărcaseră marfa în timpul zilei.

Ne-am trezit amândoi în acelaşi timp, înţepeniţi de frig. Stelele păliseră, semn că ziua nu era departe şi trebuia să ne hotărâm pe ce drum s-o apucăm în viaţă. Asta era valabil şi pentru şoferii camioanelor. Trebuiau să ajungă la destinaţie înainte ca lumina zilei să-i dea plocon zmeilor din Luftwaffe. Dacă nu l-aş fi ţinut, Portta ar fi fost în stare să meargă la şofer şi să-i ofere un bacşiş gras ca să mărească pasul.

— Nu vreau să ajungem la Alexandria pe arşiţă, mă avertiză el.

— Nici eu, i-am răspuns.

Intrarăm în mahalale când se crăpa de ziuă. Deodată izbucniră zbieretele măgarilor şi cămilelor, ţipetele mulţimii, claxoanele automobilelor rătăcite pe uliţele înguste şi blocate de câte un tarabagiu care-şi scotea marfa la vânzare. Deodată ne sufocară miile de mirosuri, izul de carne afumată, miasmele urinei, parfumul iasomiei. Sute de mii de voci ne dădură deşteptarea.

— Alexandria? l-am întrebat mahmur pe Portta.

Am mai mers vreo zece minute, până când larma se domoli şi apoi se stinse de-a binelea.

Brusc, Portta mă înhăţă de guler şi mă aruncă peste marginea benei. M-am izbit cu ceafa de o piatră şi am văzut stele verzi. Portta ateriză pe moale, căzând peste mine.

Eram pe un maidan întins, plin de gunoaie şi oase de vită. După luni şi luni în care ochii noştri nu văzuseră altceva decât nisip, grohotiş şi din când în când câte o oază, peisajul resturilor ne ameţi prin varietatea şi frumuseţea lui. Roiuri imense de muşte aveau să se ridice o dată cu căldura, dar deocamdată zăceau amorţite prin tigve şi pe sub pieile pe jumătate putrede.

Când ne aşezarăm, clătinându-ne, pe propriile picioare, ţâşniră primele raze de soare. Nu era ţipenie de om împrejur. Ne privirăm unu! Pe celălalt. Eram doi soldaţi britanici, cam prost îmbrăcaţi, într-o escapadă prin mahalalele Alexandriei.

— Cât nu dăm nas în nas cu poliţia militară, vorbi Portta, n-avem nicio treabă. Ar trebui să vârâm ceva la ghiozdan, ce spui?

Ce puteam să-i mai spun? Nici acum nu-mi venea să cred că ne aflam acolo, apropiindu-ne, cu fiecare pas, de moarte. De ce nu rămăsesem în Stammlager, departe de orice glonţ din lumea largă, la adăpost de orice baionetă? Răspunsul era simplu. Fiindcă zilele şi nopţile petrecute alături de camarazii mei metamorfozaseră încrederea în fanatism. Ştiam, la fel de bine cum ştiam că soarele va răsări şi a doua zi, că Portta nu se va lăsa ciuruit cu una cu două. Făcea parte dintre principiile sale.

— Dacă-i nevoie, mă laşi pe mine să vorbesc, am zis, în vreme ce ne îndreptam şontâcăind spre cel mai apropiat grup de case.

Portta nu-mi răspunse. Rumega unul dintre planurile sale.

Intrarăm pe o uliţă atât de strâmtă încât părea că nu vom încăpea amândoi umăr la umăr. Casele erau putrede din temelie, înghesuite, iar obloanele încă nu fuseseră trase. Vântul dimineţii sufla zdrenţe în calea noastră. Şobolanii se strecurau pe lângă ziduri. După un sfert de

ceas, Portta mă avertiză că n-are nici timp nici chef să se rătăcească. Dădurăm la o parte hârtiile care atârnau în uşa unei cafenele ascunse de o boltă dărăpănată.

Doi arabi şedeau pe podeaua de lut cenuşiu şi bolboroseau de-ale lor. Un al treilea dormea lungit lângă un perete.

— Coniac pentru toată lumea! comandă vesel Portta, într-o engleză aproximativă, ignorând astfel sfatul pe care i-l dădusem.

Doi soldaţi la o asemenea oră, departe de centrul oraşului, sau de zona militară, sunt o pradă uşoară. Pacea dură numai câteva minute, cât se prezentă proprietarul văgăunii, ploconindu-se. Acesta aduse două cafele de Yemen, numai apă şi ne recomandă amicilor cu priviri ca pumnalele ascunse sub djellabele dungate. Apoi Portta şi cu mine furăm nevoiţi să trecem pe răboj încă o încăierare.

Am luat singura mobilă din încăpere, o bancă de scândură negeluită şi am trântit-o în capul celui mai apropiat. Banca se rupse cu un pârâit, iar capul cedă şi el, cel puţin la suprafaţă. Portta se ocupă de celălalt agresor, transformându-i nasul foarte drept, caracteristic rasei, într-un fruct de culoare roşie. Cel de-al treilea, al cărui somn fusese întrerupt brutal, se sculă şi se repezi spre uşă, dar cum nu deschisese încă ochii nimeri în peretele de alături. În clipa următoare dormea din nou dus.

Cinci minute mai târziu, Portta şedea în mijlocul grupului de arabi, delectându-i cu câteva anecdote internaţionale, din acelea care se află întotdeauna în tolba unor oameni simpli ca ei, fie berlinezi, fie alexandrini. Cucuiele, vânătăile, sângele scurs pe podea nu mai constituiau impedimente.

— Voi nu sunteţi englezi din Anglia, mă abordă direct proprietarul, aţintindu-mă cu un ochi tulbure.

Am râs degajat, dar probabil că şi râsul îi făcuse o impresie tot atât de neconvingătoare.

— Nu ştii că imperiul e mare? l-am întrebat.

Portta ceru informaţii despre o anumită casă de pe

strada Abu El Dardar, în care chipurile auzise că s-ar ţine un cazino clandestin unde poţi să joci o partidă ca lumea în compania unor bărbaţi adevăraţi. Interlocutorii noştri nu ştiau casa cu pricina, dar strada era binecunoscută tuturor.

— Îţi dau un băiat, să te conducă zise patronul cafenelei. Îmi laşi pentru asta cât îţi spune inima.

— Nu-i bine să ne vadă toată lumea, am obiectat. Trebuie un drum ocolit. Căpitanului nostru nu-i plac jocurile de noroc.

Portta tranzacţionă un schimb avantajos, în urma căruia arabii ne cedară o parte din tezaurul lor de zdrenţe pentru uniformele noastre britanice. Ce făceau cu ele, cine poate şti? Portta renunţă la câteva monezi de argint pentru serviciile unui băieţel negru, care abia-şi dezlipea pleoapele de urduroase ce erau.

— *B 'iam' illah ma 'sha 'llah!* se ploconi patronul la vederea banilor. Dumnezeu să abată răul din calea ta!

Înfulecarăm smochine şi o jumătate mare de lipie, uscată ca scândura băncii care ne scosese din bucluc.

Oraşul nu suferise din pricina războiului. Luftwaffe se înverşunase mai ales asupra instalaţiilor din port. Într-adevăr, casele de pe străduţele care porneau din docuri fuseseră lovite cu furie. Dar pe măsură ce te îndepărtai de mare, stricăciunile păreau să fi fost făcute doar din greşeală. Metropola cu peste un milion de locuitori trepida prea puternic pentru a mai putea auzi şi tancurile. Peste ţipătul muezinilor care intonau în minarete *Ebed-ul,* se ridicau glasurile arabilor, turcilor, evreilor, glasurile grecilor, francezilor, englezilor şi italienilor. Răsunau de asemenea armeana, amharica, marocana.

— Burg El Arab! ţipa copilul urduros, simţindu-se obligat să ne arate ca unor turişti minunile oraşului său de baştină. Moscheea Terbana! Havuzurile din Moharrem Bey!

Lumea începuse să-l privească amuzată şi pe noi o dată cu el. Portta fu nevoit să-i tempereze entuziasmul cu câţiva ghionţi. Băturăm cu pasul străzile Bab-El-Mandeb, Minet-El-Bassal, Duad, Nuzha. Roiuri negre de muşte se

ridicau de pe buzele şi pleoapele fragede ale copiilor, de pe rănile animalelor. Bătrâne colcăind de păduchi sprijineau zidurile scorojite. Pe uşile de lemn de culoare violetă răbufnea mirosul berberilor, al mizeriei făcute de lilieci şi fumul pasionaţilor de lakadif. Dar din când în când, pădurea de maghernițe se spărgea pentru a lăsa să se vadă suprafaţa mării, brocart şi atlaz, fantoma insulei Pharos, casele bogătanilor, cu sumedenie de terase şi statui.

Pe la ceasurile nouă eram în capătul străzii Abu El Dardar. Portta eliberă ghidul cu câteva semne, două lire de argint şi o scatoalcă a cărei semnificaţie fu iute pricepută. În clipa următoare eram singuri. Singuri în mulţimea pestriţă, strecurându-ne printre cămile, beduini şi automobilele scumpe ale paşilor cu fesuri roşii. Europeni, tuciurii, arabi, la un loc. Dar niciun militar, în afara unor poliţişti egipteni în uniforme de mare gală, care dormitau nepăsători pe margine, sub umbrare de pânză. Dacă am fi păstrat uniformele britanice, am fi fost vedetele spectacolului, ceea ce ne-ar fi folosit ca funia pentru un spânzurat. Militarii nu călcau prin zona asta a oraşului. Hamid îşi ferise comoara şi de ei.

— Swen, zise Portta, atâta lume şi niciun cunoscut pe-aici! Să ne ţinem aproape unul de celălalt.

— Nu ştiu dacă sunt mai în siguranţă cu tine decât cu ei, i-am replicat plin de venin.

Mă bătu pe umăr înţelegător şi-mi arătă ceva pe partea cealaltă a furnicarului. Ne apropiarăm. „Yusuf Shebab – barber. Cele mai moderne pieptănături europene."

Yusuf Shebab era un bărbat gras, de vreo patruzeci de ani. Fuma dintr-o narghilea cu un gât cât toate zilele, aşezat pe o ţesătură care odinioară fusese o carpetă de Buhara. Ne salută ducându-şi mâna la frunte şi la inimă.

— Salaam aleikum, efendi, spuse.

Am renunţat la capişonul djellabei, iar el amuţi văzându-mi cosiţele blonde. Nu mai era nimeni dornic să se bărbierească. Portta puse zăvorul la, uşă.

— Tu eşti Yusuf? îl întrebai pe arab.

— Da, *efendi.* Sluga dumitale*, efendi.*

Portta îl întoarse cu faţa spre el şi-i zise răspicat:

— Hamid m-a trimis să-ţi spun că-i trebuie neapărat sobiţa de teracotă pe care ţi-a lăsat-o în păstrare când a plecat. Şi ca să ştii că vin într-adevăr din partea lui, îţi transmite: *Wahed Du* – Dumnezeu e unul!

Yusuf se lumină deodată la faţă, ca şi cum ar fi avut în loc de cap un felinar. Îl luă pe Portta în braţe şi-l sărută cu foc pe ambii obraji. Portta se scutură scârbit.

— Iertaţi-mă, *efendi,* nu m-am putut stăpâni. Sunt luni de zile de când nu mai am nicio veste de la prietenul meu cel mai drag, de la fratele meu. Începusem să mă gândesc la ce e mai rău. Ce face? E bine, sănătos?

— Nici c-am văzut om mai sănătos, spuse Portta fără să clipească. Dar nopţile deşertului sunt grozav de reci şi de aceea m-a rugat, dacă am drum prin Alexandria, să-i aduc sobiţa.

— Desigur, *efendi,* desigur. Faceţi-mi mai întâi plăcerea de a oaspeţi sub umilul meu acoperiş. Prietenii lui Hamid îmi sunt mai mult decât fraţi de mamă. Rămâneţi mult în oraş?

— Suntem în trecere, îl informai. Mi-e teamă că afaceri urgente nu ne îngăduie să zăbovim.

— Înţeleg, făcu Yusuf, apoi adăugă nepăsător în nemţeşte, domnii sunt germani, din ce parte a Germaniei?

Am sărit amândoi ca arşi.

— Oh, liniştiţi-vă! Războiul ăsta nu e al meu. Credincioşii adevăraţi nu se sinchisesc de o încăierare între necredincioşi. Nu este un *jihad,* un război sfânt. Pentru mine e de ajuns să ştiu că sunteţi prietenii lui Hamid şi că vegheaţi asupra lui.

Nici prin cap nu-mi trecuse să-mi descleştez buzele, de teamă ca vorbele să nu ţâşnească singure. Cu toate astea, Portta mă prinse de cot şi mă strânse uşurel.

Trecurăm în camera din spate a frizeriei. Yusuf ne îmbie cu lichiorul lor de palmier – arak, şi curmale. Dar când Portta începu să se umfle, gata să facă explozie, ne

conduse iute pe o scăriţă întortocheată, la capătul căreia se afla o uşă ferecată cu cinci sau şase zăvoare. Le trase pe toate, opintindu-se.

Portta. şi cu mine tăcurăm preţ de câteva clipe. Am dat ocol sobiţei de teracotă, smălţuită în alb, decorată cu arabescuri albastre. La lumina lămpii aprinse de arab, strălucea de-ţi lua ochii. Am ciocănit-o atent.

— E o sobiţă, am spus prosteşte.

— Da, adăugă Portta, uitându-se în interior.

Ba chiar o mirosi.

— Hamid mi-e mai mult decât frate de mamă, turui a Yusuf. Sobiţa lui era veche şi crăpată. Negustorul de vechituri s-a lăsat rugat mult până s-o ia şi să-mi dea una nouă. Abia am urcat-o în teleguţă, aşa de grea era. Pe când asta… Uitaţi-vă numai cât e de frumoasă! Hamid o să se bucure atât de mult!

Portta încuviinţă pierdut. Am simţit că e gata să-l ucidă pe bărbier. L-am tras pe scăriţă. Îşi mişca buzele ca un om beat.

— U-unde-i negustorul ăsta de vechituri? reuşi să articuleze în cele din urmă. M-ar interesa o sobiţă din asta pentru mine însumi.

— Într-un cartier de cocioabe din spatele străzii Tatwig, răspunse aiurit Yusuf Shebab. Aproape de Piaţa Zaglul. Dar ştiu că faceţi frigul prin deşert, nu glumă.

— Du-ne acolo, i-am cerut, poate cam repezit.

El se supuse totuşi, fără să pună alte întrebări.

Eram din nou în stradă. Sacagiul trecu, făcându-şi reclamă cu două căni de metal pe care le lovea una de cealaltă. Muştele, grele, ghiftuite, ne luară iarăşi în primire. Mulţimea forfotea în continuare, ţipând şi gesticulând, dar gesturile erau din ce în ce mai moi, din ce în ce mai lipsite de vlagă. Se apropia ora siestei.

Yusuf ne târî prin câteva străduţe laterale întortocheate şi denivelate. În cele din urmă intersectarăm o linie de tramvai.

— Au să ne prindă fără bilet şi au să ne predea direct

plutonului de execuţie. Portta, poate că Hamid te va lăsa să te încălzeşti la sobiţa lui nouă, am îndrăznit. Poate că nu mai trebuie să mergem la negustorul de vechituri.

Un tramvai de tinichea sosi zdrăngănind. Ne înghesuirăm în mulţimea pestriţă a călătorilor. Erau numeroşi europeni acolo. Nimeni nu ne băgă în seamă.

Tramvaiul ne duse pe lângă Ras El Tin, prin coridoarele de smochini, plantaţi aproape unul lângă celălalt, grei de fructe verzi. Apoi ocoli pe ţărm. În depărtare se zăreau plajele de la Sidi Bishr mai puţin populate din pricina deselor deversări de ulei şi motorină din pântecele vapoarelor. Navele care traversau Mediterana ajungeau rareori nevătămate la destinaţie.

La capătul unor căutări disperate prin marea de cocioabe, ne oprirăm în faţa unei case zugrăvite în alb, cu o singură fereastră la stradă. Prin feroneria solidă a unei porţi arcuite se zăreau, într-un colţ de curte interioară, numeroase piese de mobilier şi câteva vase mari de lut.

— Hei, Faraj, strigă veselă călăuza noastră, spune-i pezevenghiului tău de stăpân să-şi mute burdihanul mai aproape de noi! Hei, armeanule! Chakidian!

Nu se auzi nici măcar un picior de furnică. Strigarăm cu toţii, până stârnirăm un adevărat simun în praful din jardiniere, în cele din urmă un băiat rotofei, cu ochii transparenţi, veni şi ne întrebă pe un ton plângăreţ ce vrem.

— Unde ţi-e stăpânul, purice gras? ţipă Yusuf. Unde-i hoţomanul de Chakidian?

— La baia turcească, efendi, răspunse speriat băiatul.

— Mergi degrabă şi adu-l pe sus! Muşterii de vază vor să cumpere din vechiturile lui.

Faraj ne explică speriat că nu face aşa ceva nici pentru tot aurul din lume. Stăpânului nu-i plăcea să fie deranjat la baia turcească nici măcar de regele Angliei. Dacă el, Faraj, îndrăzneşte să-i tulbure tihna, va sfârşi fără îndoială cu capul sub apă şi o bucată mare de săpun în fund.

— Mânca-te-ar Eblisul! făcu Zusuf apel la ameninţarea

cumplită cu Iadul musulman, dar băiatul rămase de neclintit.

— Să mergem să-l aducem noi înşine! propuse Portta.

Eram pe cale să murim de extenuare, însă comoara lui Hamid ne ţinea pe picioare. Bărbierul, pe de altă parte, ne-ar fi dus până la capătul lumii. Ce-ar fi făcut însă dacă Hamid i-ar fi trimis veşti despre starea sănătăţii sale, de acolo de pe unde se afla el acum? Briciurile sale erau probabil teribil de ascuţite.

Iată şi baia turcească. Două namile şedeau la intrare, cu fesurile roşii pe-o parte, legănând în mâini nişte biciuri uriaşe, *kurbashuri,* aşa cum mai văzusem la conducătorii caravanelor, ori de câte ori Panzerele îi sileau să se îndepărteze în goană. Mârâiră la apropierea zdrenţelor noastre, dar două monezi le readuseră buna dispoziţie.

— Chakidian! strigă Yusuf Shebab, odată ce trecurăm de garderobier şi ne trezirăm în prima încăpere. Armeanule!

Prin aburul dens nu se putea zări nimic. Căldura era sufocantă. Mirosea de te trăsnea a tălpi, călcâie, subsuori, spinări şi fese. Auzeam o mulţime de plescăituri şi râsete groase, dar omul nostru nu-şi făcu apariţia. Trecurăm în cea de a doua încăpere, apoi, printr-un culoar, în cea de a treia.

— Chakidian! se lamentă Shebab. Chakidian!

— Cine calcă regulile bunei cuviinţe? se auzi deodată din norul de abur. Tu eşti, cârpaci nepricopsit de bărbi? Tu eşti Yusuf?

O masă enormă de carne rozalie se ivi parcă din străfundurile infernului. Era un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu Shebab, complet chel, înveşmântat doar într-un prosop petrecut pe şolduri, ca şi noi de altfel. Picăturile de transpiraţie îl făceau pur şi simplu să strălucească.

Shebab făcu prezentările. Ne aşezarăm pe o margine a bazinului. Portta îşi exprimă doleanţele cu privire la o sobiţă de teracotă. Mi-a trecut prin minte că în urmă cu numai două săptămâni, în mijlocul grupului gălăgios de camarazi, Mărunţelul, Mercenarul, Heiden, Sevilla, Moşul, n-am fi

îndrăznit să aducem vorba despre ceva atât de ridicol.

— Greu, *efendi,* greu, suspină armeanul făcând să-i tremure şuncile. În ziua de azi un negustor trebuie să-şi dea sufletul ca să mulţumească nişte muşterii aşa de pretenţioşi ca voi. Nu am acum marfă de aceeaşi calitate cu cea pe care i-am adus-o lui Yusuf. Poate săptămâna următoare, dacă ne-nţelegem la preţ.

Am zărit, prin aburul gros, steluţele prevestitoare de rele care răsăriseră brusc pe cerul privirii lui Portta şi m-am grăbit să intervin, înainte de-a fi prea târziu.

— Domnule Chakidian, noi nu suntem nişte muşterii prea mofturoşi, aşa cum ne crezi dumneata. Plătim bine, dar să nu crezi că suntem nişte, cum le zice, din ăştia… din poveşti.

— Nişte califi, mă completă Portta.

— Aud că ai cumpărat de la efendi Shebab o sobiţă veche pe care i-o lăsase în grijă prietenul său Hamid. Cred că ne-am putea face treaba foarte bine şi cu asta, ca să nu mai aşteptăm până săptămâna viitoare. Ce spui?

Chakidian suspină din nou, făcând valuri, dar de data asta suspinul era unul fericit. Ne prinsese. Salută mai multe nuduri rahitice care treceau pe acolo, înainte de a catadicsi să ne vorbească din nou.

— Ştiu şi eu, *efendi?* Poate că am dat deja sobiţa aceea. Pot eu să ţin minte toate fleacurile pe care le cumpăr şi le vând? Am luat-o mai mult de mila lui Yusuf. Şi dacă am dat-o cuiva, ce sunt eu, stăpân de djinni, să le poruncesc duhurilor să mi-o aducă înapoi? Nu, nu, aşteptaţi mai bine până săptămâna viitoare, ce vă grăbiţi aşa? Nu sunteţi de prin partea locului, ba dacă mă gândesc mai bine recunosc accentul dumneavoastră.

Şi ca să ne arate că e om cult, armeanul recită încetişor:

— O Tannenbaum, o Tannenbaum! Wie treu sind deine Blatter! Du grunst nich nur zur Sommerszeit…

Yusuf îl înşfacă de o mână şi îi apăsă palma peste gură.

— Malurile lacului Mareotis sunt tare mâloase anul

ăsta, îi şuieră el la ureche. Dacă vreunul are ghinionul să se rătăcească printre trestiile care cresc acolo, nu-l mai găseşti până-l mănâncă viermii şi lipitorile pe jumătate.

Armeanul se sperie îngrozitor. Se smuci, dând să scape din strânsoare. Enorma cantitate de carne îl lovi pe Portta, care se vârâse şi el mai aproape ca să-i spună vreo două. Forţele erau copleşitor de inegale. Am închis ochii îngrozit.

Când i-am deschis din nou, Portta tocmai îşi încheia amerizarea forţată în marele bazin, peste trupurile care se aflau deja acolo, cu un plescăit colosal, împroşcând clăbuc de săpun. Dezechilibrat, Chakidian îl urmă de îndată, cu un ţipăt şi puţin lipsi să nu-l strivească pe berlinez. Dezastrul era gata.

— Scheisse! urlă Portta ţâşnind din apă. *Arschloch!Teckssack! Funzgesicht!*

Şi în vreme ce scuipa îngreţoşat lăturile pe care le înghiţise, dădu drumul unui potop de înjurături culese din cele mai selecte cartiere berlineze, încă de pe vremea când nu era decât un puşti de şase ani, cu o ţigară agăţată în colţul buzelor. Am încercat să-l potolesc, dar era prea târziu. O mulţime de gură cască se strânse în jurul lui cât ai clipi. Răsăreau ca nişte foci decolorate cărora dresorul le-a dat adunarea.

— Schleimeimer! Armer Ficker! continuă nestăpânit Portta.

O mână căzu grea pe umărul lui.

— Hitlerist împuţit! L-am prins! Hei, Johnny, Larry, am pus laba pe ucigaşul ăsta!

Am simţit că mă lasă picioarele. Lumea arabă dispăru speriată în aburi. Chakidian se îndepărtă înot, surprinzător de iute pentru un caşalot ca el. Yusuf Shebab se ghemui într-un colţ.

Erau patru vlăjgani de doi metri bucata, tot ceea ce realizase mai bun rasa britanică prin împerecheri succesive în toate colţurile imperiului, bivoli, ba mai degrabă tauri pe cinste, numai muşchi şi furie. Pentru că se opriseră lângă noi, înconjurându-ne, era clar că furia ne era adresată.

— Mâinile pe ceafa, porcilor şi treceţi la perete! schelălăi unul dintre ei, Larry sau Johnny.

Portta mă privi sâcâit. Dis-de-dimineaţă sosise probabil mesajul maiorului Dirk cu privire la isprăvile noastre şi din clipa aceea fuseserăm aşteptaţi să ne facem apariţia într-un loc sau altul. Spre ghinionul nostru, deşi militarii călcau rar în această parte a oraşului, cei patru aleseseră baia turcească pentru a-şi petrece un ceas din cele douăsprezece ale permisiei. Erau experţi în lupta cu cuţitul şi arta de a ucide cu mâinile goale.

— Tot ce-mi trece acum prin cap, i-am spus berlinezului, e că am putea să-i gonim ca pe muşte, fluturând prosoapele.

— S-ar putea să fie o idee bună, zise el.

— Of, of, of, adăugă din colţul său, Yusuf Shebab.

Primul dintre ei, acela care încă îşi mai ţinea mâna pe umărul lui Portta, găsi de cuviinţă să-i răsucească braţul la spate. Era un sadic căruia-i plăcea să rupă braţe de berlinezi.

În clipa următoare urlă de durere. Se clătină orbit. Ceva greu şi umed îl plesnise peste ochi, luându-i vederea pentru mai bine de o oră. Îşi înfipsese degetele în carnea victimei sale, însă suferinţa era peste puterile omeneşti. Îi dădu drumul.

Portta îl plesnise cu prosopul. Am sărit şi pentru că nu-mi trecea nimic altceva prin minte, le-am smuls celorlalţi cârpele din jurul şoldurilor şi le-am azvârlit în apă. Îi antrenaseră pentru orice situaţie, însă nu să fie lăsaţi goi puşcă în faţa inamicului. Primul lor gest, reflex, fu să-şi acopere cocoşeii. Ezitarea le fu fatală.

Portta şi cu mine îi atacarăm viguros, folosind propriile noastre prosoape, ude, ca pe nişte biciuri grele, cărora nu li te puteai împotrivi. Imediat după ce încasară primele lovituri, unitatea lor se dispersă derutată.

Pleosc! Larry, ori Johnny, ori cine-o fi fost căzu în genunchi cu arcada spartă. Fleoşc! Şi flăcăul urlă, lovit în ureche, cu timpanul franjuri. Plici! Încă una, şfichiuită, peste

ochi, încă un ţipăt de durere. Aroganţa şi veselia lor dispăruseră. Le luaseră locul ciuda, neîncrederea, spaima. Sutele de ore de instrucţie nu induseseră apărarea împotriva prosoapelor ude.

— Portta, am urlat, s-o ştergem dracului de-aici!

Îl pocni pe unul atât de tare încât acela căzu în bazin fără să scoată un sunet şi îndată apa se coloră în roşu. L-am apucat pe berlinez, încercând să-l trag spre ieşire. El se smulse, aplicând cu hărnicie lovituri. Încă unul dintre englezi căzu lat.

— Portta, acum! am urlat.

— Nu plecăm fără armean! mă contrazise el.

Yusuf Shebab răsări din neantul băii, târându-l pe Chakidian, care se smiorcăia ca o femeie, în timp ce capul i se bălăbănea caraghios pe muntele de carne.

— *Efendi,* ne imploră arabul, dacă nu plecăm acum, nimeni nu-i va mai duce fratelui meu Hamid sobiţa de teracotă! Se va îmbolnăvi de frig, sărmanul.

Nu mai era timp să supunem la vot propunerea lui. Ne-am repezit spre ieşire, în aclamaţiile mulţimii de nuduri, care apreciaseră mica noastră gală. La un metru de uşa mascată sub o arcadă, ne oprirăm încurcaţi.

Ultimul cavaler al Mesei Rotunde ne stătea în cale. Era un flăcău blond ca nisipul deşertului, cel mai bine hrănit dintre cei patru. Scăpase teafăr din prosopiada pe care o dezlănţuiserăm, Portta şi cu mine. Se pregătea acum să ne demonstreze de ce sunt în stare o sută de kilograme de muşchi puse în slujba unui creier puţin mai mic decât unul din testiculele sale.

— Veniţi încoace, rahaţilor, ne îndemnă el. Nici târfele care v-au fătat n-or să vă mai recunoască!

— *Fick dich!* Poţi să rezişti la o rugăminte? mă întrebă Portta.

N-aveam nimic cu flăcăul acela. Din partea noastră, l-am fi ignorat bucuroşi, numai că se aşezase într-un loc tare nepotrivit. Stătea între noi şi uşă.

— Ei, făcu berlinezul, pare că ne-a rămas un prunc de

îmbăiat.

Pruncul îşi concentră de îndată atenţia asupra lui. Ţinea el însuşi în mâna dreaptă un prosop ud, pe care-l răsuci de mai multe ori şi îl îndoi. Portta îi urmă exemplul. Ne-am dat la o parte.

Cei doi luptători începură să-şi dea târcoale, suflând greu. Aburul se învârtejea în dreptul nărilor, un mârâit surd îşi croia drum printre buze. Stropii de apă zburau în toate părţile din prosoapele pe care le roteau încet.

Deodată englezul scoase un urlet şi se aruncă înainte. Portta se feri cu abilitate, însă alunecă pe mozaicul ud, pierzând o fracţiune de secundă. Lovitura de prosop îl nimeri în umărul stâng, dezechilibrându-l. Am auzit osul pârâind.

— Una! zbieră namila.

Am dat să mă apropii de Portta, dar el îmi făcu semn să stau de o parte. Era turnirul lui.

— Vine şi-a doua! îl anunţă englezul.

De data asta, berlinezul eschivă la timp. Adversarul său căzu în genunchi, din pricina avântului. Prosopul lui Portta îl lovi, greu, în ceafa. Bivolul se clătină gemând. Dar era nevoie de mai mult decât atât, ca să se prăbuşească. Iute ca fulgerul, Portta îi petrecu prosopul peste gură, ca un căpăstru, şi-i propti un genunchi în spinare. Smuci o dată. Englezul căzu inconştient.

— Repede! strigă Shebab.

Ne-am recuperat veşmintele din fugă şi am dat buzna în strada scăldată de soare, aproape goi. Paznicii catadicsiră, din locurile umbroase în care se tolăniseră, să ridice câte o sprânceană. Era ora siestei. Un tânăr copt dădea să cadă, adormit, de pe capra unei trăsurici cu care-şi adusese stăpânul la baia turcească. L-am îmbrâncit în praf, iar el nu păru să se sinchisească prea mult de noua lui poziţie. Portta, Yusuf Shebab şi armeanul săriră în trăsurică. Am apucat hăţurile măgăruşului. Cei patru englezi năvăliră blestemând în stradă.

— Dă-i drumul, suedezule! îmi strigă Portta. N-ai mai

mânat niciodată un ren?

— *Efendi,* mă imploră Yusuf, ăştia ne jupoaie de vii!

Am pornit în trombă, ca şi cum am fi înhămat la trăsurică şase armăsari arabi şi nu un măgăruş plin de muşte. Unul dintre englezi reuşi să se agaţe în ultima clipă, dar Chakidian, care până atunci îşi scuturase piftiile de spaimă, îi propti o palmă pe faţă, modificându-i semnalmentele.

— Puneţi-vă ceva pe cap, îi sfătui Portta pe urmăritorii noştri, o să faceţi insolaţie!

În vreme ce noi o coteam după primul colţ, ei se repeziră spre jeepul care venise să-i ia la ora stabilită.

— Urmăreşte hărăbaia! îi strigară şoferului.

Măgăruşul, speriat de larmă şi de înfăţişarea noastră, părea mai înaripat ca un Pegas. Însă Chakidian atârna mult prea greu pentru unul ca el. După câteva zeci de metri simţirăm în ceafă respiraţia englezilor.

— Păzea! ţipă Shebab.

Am evitat carul cu pepeni în ultima clipă. Căruţaşul, adormit, nu se opri decât în mijlocul drumului. Am auzit vaierul disperat al frânelor, urmat imediat de zgomotul ciocnirii. O sută de pepeni se rostogoliră peste ţestele celor din jeep. Acestea rezistară avalanşei, însă stăpânilor lor le trebui mai bine de un sfert de ceas ca să-şi vină în fire. În acest timp, Faraj, durduliul slujitor al armeanului, ne deschidea portiţa dinspre curtea interioară a casei.

— Ei bine, domnilor, ne spuse Chakidian, mai târziu, după ce îmbucaserăm nişte hartane de oaie, ca să ne treacă sperietura, uite şi sobiţa de teracotă a nepricopsitului de Hamid, pentru care era să-mi pierd negoţul, onoarea şi chiar viaţa. Luaţi-o şi, scuzaţi-mă că vi-o spun pe şleau, duceţi-vă cu tot cu ea, învârtindu-vă!

Ne-am apropiat curioşi de obiectul care fusese adăpostit sub una dintre arcade, între câteva covoare şi nişte jilţuri şovăielnice. Teracota crăpase cu timpul, iar ornamentele îşi mai pierduseră din vioiciunea culorilor. Cu toate astea emana o fascinaţie căreia nu i se putea rezista.

Portta îngenunche în faţa sobiţei, îmbrăţişând-o copleşit, ca pe o iubită. Am văzut cum îi tremură colţurile buzelor şi m-am temut pentru o clipă că va leşina. Dar nicio emoţie nu era prea puternică pentru berlinez. Râse.

— E-al dracului de grea, Swen. Ajută-mă s-o ridic!

Am privit spre ceilalţi. Shebab şi Chakidian se retrăseseră într-un colţ şi şopocăiau pe arăbeşte, aruncându-ne din când în când ocheade încărcate de curiozitate. Fără îndoială că dragostea celor doi soldaţi germani pentru o sobiţă demolată nu li se părea cel mai firesc lucru din lume. N-aveam ce le face.

— Unde crezi că poţi s-o duci? l-am întrebat pe Portta. O să batem la ochi. Ce vrei să faci cu ea?

— Habar n-am. Trebuie să găsim un vas în port.

Uitase că e război şi că ne găsim în sufrageria britanicilor.

Ne-am opintit amândoi. Sobiţa abia se clinti. Dincolo de pereţii placaţi cu teracotă, mi s-a părut că aud clinchetul monezilor de aur, fâşâitul lănţişoarelor care se frecau unele de celelalte, scârţâitul diademelor de platină zgâriind fonta. Palmele transpirate ale berlinezului simţeau răceala milenară a pietrelor preţioase, gheaţă verde, albastră, roşie şi aurie.

Râse din nou, dar de data asta era râsul omului fără grija zilei de mâine, râsul unui milionar.

Atunci începură să se tânguiască sirenele răspândite pe toate acoperişurile Alexandriei. Luftwaffe se prăvălea din cer.

CAPITOLUL 9

Siegfried – „coş de bale”

Leila era fiica cea mai mică a lui Selim. Ca rang, Selim putea fi considerat un soi de asistent al conducătorului caravanei, unul dintre aceia mereu ocupat ca şirul apatic al cămilelor să nu se răsfire prea mult. Din cauza asta, bietul om alerga fără încetare de la an capăt la celălalt al caravanei.

— Leila, am întrebat-o, faţa ta e mereu acoperită?

Râse şi-mi îngădui să văd, sub un colţ ridicat al haikidui, un chip de o albeaţă străvezie şi buzele roşii. Era un progres, fiindcă de o săptămână ne mulţumeam doar cu ochii, două veveriţe care nu se odihneau o clipă.

— Leila, oare o să ne mai vedem vreodată?

Râse din nou. Vorbea engleza, franceza şi puţină italiană, toate cu accentul cântat al rasei sale, căreia îi adăuga din când în când un suspin irezistibil. Avea o adoraţie nestăpânită pentru cultură. Baldachinul cărat de două cămile, sub care îşi petrecea o mare parte a zilei, era plin de cărţi. Prinţ şi cerşetor, Richard al III-lea, Faust.

— La Illah lila Allah, îmi spuse atingându-mi mâna cu degetele ei mici, pline de inele. Nu există alt Dumnezeu decât singurul Dumnezeu. Tata m-a promis lui Fuad, feciorul paşei din Beni Mazar. Suntem sortiţi unul altuia.

— Dar îl iubeşti, Leila?

Îşi ridică palmele, ca şi cum ar fi cântărit noţiuni imaginare ca iubirea, armonia, nostalgia.

— Nu ne-am văzut de când eram mici. Sigur că-l iubesc.

Leila avea paisprezece ani.

Mergeam de săptămâni. Mirajele se succedau în jurul nostru după amiaza, când şi spiritul nu mai era decât o biată pasăre moleşită de arşiţă. Din când în când poposeam la marginea unui petec de verdeaţă, vestit din depărtare de pămătuful imobil al palmierilor şi curmalilor. Oamenii se certau între ei, aprindeau focuri, îşi pregăteau de mâncare. Seara nu puteam adormi din pricina zbieretelor triste ale cămilelor priponite în jurul adăpătorii.

— Swen, îmi spuse Portta, drumul ăsta nu se mai sfârşeşte. Nu mai există nimic altceva.

L-am privit bănuitor. Nu era genul de camarad care să cadă răpus de o banală insolaţie.

— Eşti sigur că vrei să ne întoarcem la ai noştri? Eşti sigur că Shebab ne-a trimis pe calea cea bună?

— Sunt sigur, îmi răspunse el, coborând din nou în realitate. Am câteva trebuşoare de rezolvat cu 26 Panzer-

Grenadiere.

Într-o dimineaţă, înainte de a se urni, caravana fu cutremurată de o dramă teribilă. O maur, unul dintre supraveghetori, fu scuipat în faţă şi numit „câine râios". Fusese văzut ieşind noaptea de la femeia altuia. Într-o clipă, vestea se răspândi şi mulţimea dădu năvală, gesticulând, să-şi ocupe locurile cele mai bune pentru spectacol. Era o caravană mijlocie, de patruzeci de cămile, prilejurile de distracţie nu se iveau prea des în viaţa acelor oameni.

Omar se găsi într-o încurcătură îngrozitoare. Să fii scuipat în faţă e tot ce poate fi mai rău pe lume. Scoase jungherul de la brâu, ca să-i ia gâtul nemernicului. Apoi îl vârî la loc, tremurând. Toţi cei aflaţi în jurul său înţeleseră gestul şi aşteptară curioşi să vadă cum va proceda.

Omar le spusese tuturor că e de viţă nobilă. Într-un fel era adevărat. Bunicul său fusese şeful unui trib Saadi, de nomazi bogaţi şi războinici, care se prăpădise într-o furtună de nisip. Omar fusese găsit după două zile, un prunc, adăpostit de furia vântului şi de focul soarelui. Omar nu se putea bate cu un om de rând, cu un berber sărac, cum era acela căruia îi luase femeia. Nobleţea nu-i îngăduia asta. Nepricopsiţi ca acela îi plătiseră bunicului său cedaka, tributul pentru protecţie.

În cele din urmă, celălalt veni aproape de el şi-l pălmui. Femeia pentru care se stârnise toată tevatura se afla şi ea în grupul de privitori şi se bucură, ştiind că a stârnit invidia celorlalte, pentru care nu se încăierase nimeni în această călătorie. Omar cedă slăbiciunii omeneşti. Înainte ca rivalul său să-şi dea seama că viaţa s-a sfârşit, îi înfipse jungherul în gât. Omul muri pe loc, iar Omar fu alungat a doua zi, după ce conducătorii caravanei se sfătuiseră cum să procedeze cu dânsul. I se dădu o cămilă, apă pentru cinci zile şi câteva portocale. Partea sa din marfă fu confiscată şi împărţită celorlalţi. Femeia pentru care-şi pierduse rostul nu-l urmă.

Eram îngropaţi la cinci metri sub pământ, iar lumea de afară, cu toate problemele ei, părea tot atât de îndepărtată şi inaccesibilă ca şi partea invizibilă a Lunii. Nu auzeam niciun alt zgomot în afara propriilor noastre respiraţii. La început am crezut că sunt mort, apoi, pe măsură ce-mi veneam în fire, că sunt pe cale de a muri. Mă simţeam îngrozitor de ameţit şi întunericul era total. Nu mă puteam orienta în niciun chip, praful mă sufoca. Am încercat să mă mişc şi parcă cineva m-a lovit între omoplaţi. Ce altceva putea să fie ăsta, dacă nu Iadul?

— Swen, răsună glasul lui Portta, n-ai vrea să-ţi dai jos picioarele de pe capul meu?

Dacă berlinezul era cu mine, atunci faptul că sunt pe lumea cealaltă nu mă deranja. Găsea el o cale să ieşim basma curată şi la Judecata de Apoi.

Pe măsură ce-mi reveneam, mă simţeam din ce în ce mai ameţit. Ceva nu era în regulă, presupunând că a fi îngropat sub pământ e o situaţie normală. Simţurile îmi spuseră în cele din urmă ce nu se potrivea. Stăteam atârnat cu capul în jos.

— Portta, i-am spus camaradului meu, poţi să-mi găseşti mâna? Putea. Mă apucă şi mă trase cu greutate spre el, de pe ceea ce mi se părea a fi, în întuneric, marginea unui puţ în care intrasem cu pieptul şi cu capul. Manevra noastră stârni o ploaie de nisip care-mi intră în nări şi în gură. Dar până la urmă reuşii să mă aşez în fund şi pe pipăite să-l localizez pe Portta.

— Ce facem acum? l-am întrebat.

— Ieşim de-aici, îmi dădu el un răspuns de bun simţ.

Nu se vedea nici măcar o geană de lumină. Doar aerul pătrundea pe undeva, prin labirintul construit de surpare. Niciun şoarece nu s-ar fi putut strecura pe unde venea aerul, darămite doi inşi supăraţi, ca noi.

Luftwaffe venise în plină zi, încercând să dea o lovitură decisivă portului, instalaţiilor şi vaselor care ancoraseră în ultimele două zile. Cerul se întunecase sub năvala avioanelor de vânătoare şi bombardament. Zgomotul

motoarelor Mercedes căuta să vâre spaima în locuitorii cartierelor mărginaşe. Era un vuiet colectiv, ca un cor, Stuka, Foke-Wolf 190, Junkers 87. La mare înălţime, protecţia asigurată de aparate Messerschmidt se rotea ca un stol de vulturi hămesiţi.

La început nu-i luară în serios. Sirenele se tânguiau pe acoperişurile caselor, antiaeriana îşi începu numărul. Norişorii exploziilor colorară cerul de îndată, făcându-i fericiţi pe copiii zdrenţăroşi ai străzii, prea jos însă pentru ca piloţii bombardierelor să se sperie. Ei se năpustiră asupra docurilor şi făcură prăpăd prin depozitele pe jumătate goale.

Cum se întâmplă, oamenii mai şi greşesc. O sută de bombe căzură aiurea, pulverizând ziduri, acoperişuri, săpând cratere uriaşe în caldarâmul bulevardelor. Trecătorii, pentru care războiul fusese o gogoriţă scăpată de militarii grei de cap la un păhărel prin cafenelele Iskandaraiyei, fură sfâşiaţi în bucăţi. Havuzul din Ras El Tin se coloră în roşu. Bucăţi de carne pluteau sub şopotul liniştitor al apei ca peştii sătui. Incendiile bucurară inimile piloţilor.

Una dintre bombe se prăbuşi peste casa neguţătorului de vechituri, chiar în vreme ce ne luptam cu sobiţa în care sălăşluia duhul bogăţiei. Vreme de zece secunde zburară în văzduh covoare, tingiri şi lăute, iar zidurile se surpară peste noi.

Deja începusem să sufăr de sete. Se auzi un geamăt. Am crezut că e Portta, dar când geamătul se repetă am observat că el venea de undeva de deasupra noastră.

— Yusuf, tu eşti? am întrebat.

— Eu, *efendi,* răspunse el cu greutate. Allah s-a mâniat pe noi şi ne-a trimis grea pedeapsă. Am păcătuit prea mult, *efendi.*

— Unde-i armeanul?

— În Rai, *efendi* Swen, în Rai. Cu toate că era un om gras şi fricos a făcut multe fapte bune la viaţa lui. După ce nevasta fratelui său s-a prăpădit, a avut grijă de micuţul

Faraj, i-a dat de-ale gurii şi un acoperiş şi se pregătea să-l înveţe negoţul. Acum are grijă mai departe de băiat.

— Înseamnă c-au păţit-o amândoi? trase Portta concluzia.

— Amândoi, *efendi,* amândoi. Chakidian a ieşit în curte să se uite pe cer. Bomba i-a căzut practic în cap.

— Şi sobiţa? Sobiţa lui Hamid?

Shebab nu mai spuse nimic. Credeam că şi-a dat sufletul, însă din când în când gemea slab, de control. Era nevătămat, ca şi noi, dar suferea îngrozitor de sete. Pentru că n-aveam cum să vedem cerul, nu ştiam dacă afară e zi sau noapte.

— Trebuie să vină, presupuse Portta, câteva ore mai târziu. Trebuie să degajeze strada de dărâmături. Au să aducă un buldozer. Shebab, ai grijă când o să-ţi treacă lama pe lângă scăfârlie. Trebuie să punem mâna cumva pe buldozerul ăsta, ca să recuperăm sobiţa. Poate ne înţelegem cu buldozeristul.

Arabul răspunse cu un nou geamăt.

După un timp am adormit. Mă trezeam des şi mă prăbuşeam într-un soi de leşin. Auzeam, în momentele de luciditate, fragmente din expunerile lui Portta.

— Unul ca tine, spunea cu o astfel de ocazie, care vine dintr-o ţară cu o sută de feluri de zăpadă, trebuie să fie ţicnit de-a binelea să-şi petreacă timpul liber în deşertul Sahara.

L-am înjurat şi am leşinat din nou. Gâtul mi se umflase atât de tare încât oricum n-aş fi putut să-i vorbesc mai departe.

Mai trecură câteva ore, ori poate zile, ori poate săptămâni. Am simţit o prezenţă nouă în văgăuna noastră, o prezenţă viguroasă şi totuşi abia sesizabilă, dispersată în jurul meu.

— Shebab? am întrebat.

— Da, efendi, răspunse el înfundat.

— Nimic. Portta?

— Prezent! spuse berlinezul. Faci apelul de dimineaţă?

— Chakidian?

Nimeni nu-mi răspunse. Am mai strigat o dată, mai tare. Eram sigur că se mai află cineva lângă noi. În întunericul tranşeelor învăţasem să deosebesc o amintire de o fiinţă. Când frigul singurătăţii te pătrunde până în suflet, simţurile se ascut în asemenea hal încât niciun microb nu mai poate trece pe lângă tine neobservat.

Portta se mişcă deasupra mea, neliniştit. Yusuf Shebab îi urmă de îndată exemplul.

— Ce-i cu tine, Swen? mă întrebă Portta.

— Mai e cineva, aici, cu noi, i-am răspuns, încercând să fac în aşa fel încât glasul să nu-mi tremure.

— Tu ce spui, arabule? făcu berlinezul.

— Nu mai e nimeni, *efendi.* Armeanul şi copilul au fost rupţi în bucăţi sub ochii mei. Erau la zece, poate cincisprezece metri de noi. Aici ne-a prins suflul, deasupra încăperii în care-şi ţinea negustorul arakul şi nişte mobile mai de preţ. E o încăpere mare, noi suntem îngropaţi chiar pe tavanul ei, iar dumneata, *efendi* Swen, atârni probabil chiar deasupra ei. Suntem singuri.

— Mai e cineva aici, cu noi, am repetat cu încăpăţânare.

Ei tăcură surprinşi. Ştiam că mă cred nebun, dar n-aveam ce-i face. Senzaţia era prea puternică pentru a o putea ascunde: Preferam să râdă de mine decât să nu le spun ce simt.

— Mai e cineva îngropat aici.

— Swen, începu Portta, ei sunt aproape acum. Peste o oră sau două or să ne dezgroape. Sigur că ne vor duce în faţa unui pluton de execuţie, dar asta nu are niciun fel de importanţă. Când e vorba despre arme şi muniţie, ne pricepem mai bine decât oricare alţii, ce zici? Trebuie să rezişti, Swen!

Nu l-am mai ascultat. Deodată a patra prezenţă devenise atât de puternică în întuneric încât am întors capul, conştient că acel ceva, ori cineva, se găsea în dreapta mea.

— Cine-i acolo? am strigat. Ce vrei?

Nu-mi răspunse nimeni nici de. Data aceasta. O atingere umedă mă făcu să ţip. Ceva alunecos şi umed îmi trecuse peste braţul drept şi apoi pe obraz, ca o mângâiere. O respiraţie umedă mă lovi în plină faţă.

— Sunt Moartea, spuse.

Am zbierat, dând din picioare, încercând să mă îndepărtez. O avalanşă de pământ îmi căzu în creştet. Atingerea umedă mă ajunse încă o dată, acolo unde încercasem să mă retrag.

— Swen, zise, sunt Moartea. Aştept aici, cu tine, în linişte. Aştept să adormi din nou.

Se mişcă, apropiindu-se. În întunericul deplin, am lovit cu călcâiul şi am întâlnit un sac de putreziciuni care clipociră. Am urlat „pleacă, pleacă, pleacă de-aici" de mai multe ori.

— Sunt Moartea, spuse. Stai liniştit.

Deodată grota în care eram îngropaţi se lumină, făcându-mă să clipesc orbit. Am privit în sus şi am văzut o parte a trupului lui Portta, la picioarele mele. La un metru deasupra lui atârna Yusuf Shebab, cu djeballa strânsă toată în jurul mijlocului. Se uitau amândoi la mine. Am întors capul spre locul de unde-mi vorbise vocea aceea. Ceea ce am văzut acolo m-a cutremurat. Era într-adevăr Moartea şi aştepta să adorm din nou.

Bucăţi din cadavrul lui Chakidian fuseseră lipite la întâmplare de un cârpaci. Am recunoscut un braţ gras şi păros şi o brăţară de argint, în formă de şarpe, de care armeanul nu se despărţise nici la baia turcească. Cealaltă mână fusese recuperată numai până la cot şi lipită în mijlocul pieptului. Un picior zvâcnea fără încetare. Celălalt era orientat invers, cu genunchiul în spate. Pe corpul măcelărit fusese aşezat capul copilului Faraj, căruia-i lipsea mandibula. Din gura moale curgeau bale amestecate cu sânge. Sub pieliţa albă ca ceara a abdomenului se frământau şerpi, încercând să scape.

— Stai liniştit, Swen, vorbi Moartea, prin gura moale.

M-am trezit lac de sudoare, în propriile mele gemete.

— Stai liniştit, Swen, îmi spunea Portta. Stai liniştit, băiatule, zise de mai multe ori.

Era întuneric din nou. Nicicând nu m-am bucurat mai mult de întuneric. Îl respiram ca pe un aer pur, îl sorbeam ca pe un vin greu, parfumat, ca pe un elixir dătător de viaţă. Era întuneric peste tot în jurul meu şi eram fericit că e aşa.

Apoi mă trăsni o duhoare insuportabilă. Erau propriile mele dejecţii. Intestinul şi vezica îşi văzuseră mai departe de treabă. Eram un animal ca oricare altul, scăldat în propria-i mizerie. După ce stătusem de vorbă cu Moartea, mă bucuram că sunt un animal viu, o formă de viaţă oarecare.

— Portta, Yusuf, am zis, de când suntem aici?

— Habar n-am, îmi răspunse berlinezul. Câteva ore, cred. Ar trebui să vină să ne scoată.

— Şaptesprezece ore, spuse Shebab. Poate optsprezece.

— De unde ştii? râse Portta.

— Stomacul, gemu arabul tare nefericit. Mă atenţionează la toate orele de masă. Până şi la gustări. Acum, de pildă, trebuie să fie cam zece şi jumătate dimineaţa. E ora la care buzele şi limba mea cer cu încăpăţânare şerbet de trandafiri. Când mă va ucide pofta de mieluţ sau pilaf de găină, să ştiţi că sunt două ceasuri după amiază şi mult nu-mi mai rămâne de trăit.

— Al naibii, se minună Portta, înghiţind în sec.

O vibraţie scurtă mai prăvăli ceva pământ în cavitatea de sub noi. Fu urmată de încă una la un interval scurt.

— Hei, strigă Portta, într-o engleză cu accent arab, aici, aici!

Shebab se învioră şi ei. Tremuratul se repetă. După un minut auzirăm un mârâit surd. Un vehicul greu se apropia de locul în care zăceam îngropaţi.

Apoi zgomotul şi vibraţia încetară.

— E cineva acolo? răsună de la capătul lumii.

— Portta, făcu Sevilla cu un aer oarecum visător, când o să fim prinţi, o să avem voie să ne luăm neveste de altă culoare?

Berlinezul nu-i răspunse. Mintea sa era încă îmbibată de imagini feerice, în care predomina verdele. Grădini, covoare de iarbă, apa sticlind în havuzuri, acolo unde mătasea broaştei şi nuferii lăsau cerul să se reflecte în oglinda ei. Alexandria era departe, deşertul era aici, peste tot în jur.

La amiază locotenentul Leuwe veni să ne viziteze.

— Cum merge, Hasel?

I-am răspuns că bine. Nu mă puteam nici eu despărţi de imaginea Morţii, deşi trecuseră mai bine de şase săptămâni de la ultimul meu dialog cu dânsa.

Yusuf Shebab, oarecum bucuros că scapă de belele ne prezentase geniştilor care degajaseră dărâmăturile ca pe cumnatul său de soră şi unchiul acestuia. Eram atât de murdari şi duhneam atât de tare încât niciunul dintre muncitorii arabi nu se apropie de noi, cu atât mai puţin englezii care supravegheau operaţiunea. Ochii ni se înfundaseră în orbite, obrajii căzuseră de pe oase, prin bărbi mişunau micile lighioane ale subpământului. Plecaseră în mare grabă, iar noi îi urmăriserăm clătinându-ne pe picioare, ameţiţi de lumina amiezii.

— Ce se va întâmpla cu casa lui Chakidian? întrebase Portta.

— N-are nicio rudă, îi răspunsese Yusuf. Ruinele vor rămâne aici până la sfârşitul războiului.

Arabul ne făcuse rost de un bilet pentru *masrab* – vechiul drum al caravanelor. Câţiva cunoscuţi de-ai săi aleseseră această cale ocolită, dar mai sigură, pentru a ajunge la Benghazi şi apoi spre Tripoli. La despărţire, ne încredinţase cu lacrimi în ochi o scrisoare lungă către prietenul său Hamid.

După cinci săptămâni întâlniserăm primele tancuri germane, imobilizate din pricina lipsei de benzină.

Locotenentul Leuwe se sfătui cu Moşul şi ne trecu la şmotru o săptămână. Cu altă ocazie, Portta ar fi găsit un tertip ca să scape de corvoadă, dar acum ne repezirăm amândoi ca doi nebuni să curăţăm tot ce era metalic, să adâncim tranşeele şi aşa mai departe. Dacă nu ne-ar fi oprit la timp, am fi fost în stare să împingem Panzerul până la Cairo. — Dar chiar îmi trebuie un tanc solid pentru când voi intra în Alexandria, ne spuse Portta gânditor. Altfel nu văd cum să dau la o parte ruinele armeanului şi să-mi recuperez sobiţa. Până acum nu eram aşa de sigur că vreau să câştig războiul. Ce fac generalii noştri? Ce face Feldmareşalul?

Ideea sobiţei avea să-l urmărească zile şi săptămâni în şir.

Între timp, oamenii lui Churchill prinseseră curaj şi-i ţineau piept vulpii deşertului cu tot mai multă obrăznicie. Acum nu se mai vorbea despre retragere precipitată ci despre o „repartizare judicioasă a forţelor, în funcţie de presiunea inamicului". La început mai timizi, apoi, văzând cum ne mocăim noi, din ce în ce mai impetuoşi, englezii trecură la contraofensivă pe toată linia frontului. Pentru Portta, şi chiar pentru noi ceilalţi, a ne îndepărta de Alexandria era echivalent cu o adevărată tragedie.

Convoaiele care traversau Mediterana pompară sânge proaspăt în vinele muribundului care fusese armata britanică. Cursa de peste opt sute de kilometri a Feldmareşalului Rommel ne lăsase pe toţi fără suflu. Veneau vremuri grele. Comandourile inamice se infiltrau tot mai des în spatele liniilor noastre şi făceau prăpăd. Zilnic săreau în aer depozite de muniţie, mii de tone de benzină, relee radio şi puncte de comandă. Zilnic, zeci de soldaţi şi ofiţeri cădeau la datorie.

Şi mai era RAF. La început, alarmele aeriene deveniseră un fel de tabiet, ca micul dejun, ori spălatul pe dinţi înainte de culcare. Veneau la ora fixată şi îşi făceau numărul, mai mult ca să ne sâcâie, ca să ne aducă aminte că sunt acolo, în coasta noastră. Apoi raidurile se înteţiră şi nu mai respectară niciun fel de orar. În timpul unui astfel de

atac, într-o noapte, locotenentul Leuwe fu rănit destul de serios. Iată cum s-au întâmplat lucrurile:

Cercetarea ne comunică în amurg că inamicul e la zece kilometri în faţa noastră şi deocamdată staţionează. De fapt, „în faţa noastră" era oarecum inexact. Ar fi trebuit să spunem „în spatele nostru". Trecuseră vremurile în care îi fugăream pe englezi ca pe iepuri. Acum ne împingeau ei şi deocamdată Feldmareşalul, depăşit tehnic, nu găsea nicio soluţie să-i oprească. Geniul nu mai era de ajuns.

Înnoptarăm aşadar cu inima cât un purice. Nu ne aşteptam totuşi să dea năvală peste noi la adăpostul întunericului. Britanicii sunt şi ei oameni. Mă rog, urmăritorii noştri veneau tocmai din Noua Zeelandă. Ajunseseră la capătul puterilor în acelaşi timp cu germanii. În plus, dacă ar fi pornit tăvălugul, i-am fi auzit chiar înainte de a-şi părăsi tabăra şi ne-am fi luat tălpăşiţa, lăsându-i cu buzele umflate. Nu puteau să-şi ia pur şi simplu tancurile în spinare şi să vină tiptil..

Puteau în schimb să ne pârască prietenilor care se înrolaseră în Royal Air Force, ceea ce şi făcură. Avioanele veniră pe la două după miezul nopţii. Mai întâi se auzi un duruit inegal, amintind de cel al tunetului îndepărtat.

— Să vezi că ne trage o ploicică, spuse un prostovan cu nasul mare, pe care-l invitaserăm de la plutonul trei ca să-l jumulim la o partidă de cărţi aranjată. Am auzit că în deşert, o dată la zece ani, se mai întâmplă şi astfel de lucruri.

— Am auzit că o dată la zece ani, Dumnezeu dă o ploaie cu proşti, îl îngână Portta deodată nervos. Ce spui, Kalbs?

Toate privirile se întoarseră spre Mercenar. În burta Panzerului era o înghesuială memorabilă. Mercenarul ascultă atent vreme de secunde. La lumina slabă, cât să vezi culoarea micilor dreptunghiuri de carton, chipul lui părea o mască mortuară, prevestitoare de necazuri.

— E groasă, ne anunţă, repezindu-se afară, la mitralieră.

— Ce spui, Fritz? îl tachină prostovanul, care se gândea la o capcană de şmecheri şi la propriile-i buzunare. Şi potul?

— Mai bine să pierzi potul decât să-ţi pierzi viaţa ca prostul, filosofa surprinzător Măruntelul, după care îl apucă de guler, îl scutură bine, până-i căzură toate obiectele pe care le avea asupra lui, şi-l azvârli afară, la aer, ca pe-o potaie care ţine morţiş să doarmă în pat cu stăpânul său.

— Salutări plutonului trei!

Am ciulit urechile speriaţi. Când îţi petreci mai bine de jumătate din viaţa de zi cu zi într-o garsonieră de oţel, devii teribil de nervos la gândul că cineva vrea să te prăjească înăuntru. Duruitul crescu în intensitate şi era din ce în ce mai constant.

— Avioane!

Strigătul izbucnise din câteva sute de piepturi odată. Erau strigăte disperate ori înciudate. Mulţi aveau să se bată animaţi doar de nemulţumirea că fuseseră deşteptaţi din somnul primitiv în care se prăbuşiseră după o zi grea.

Ţevile tunurilor de 88 de milimetri îşi pierdură capişoanele de pânză şi porniră să scruteze cerul presărat cu stele. Comenzile scurte răsunară câteva secunde, apoi se lăsă o linişte de moarte. Numai huruitul avioanelor creştea în intensitate cu fiecare clipă, picurându-ne în sânge otrava fricii.

Era o noapte fără lună. Zece, douăzeci, treizeci de umbre trecură pe sub covorul de stele, acoperindu-le strălucirea palidă. Avioanele Halifax păreau că străpung cu greutate aerul îngheţat, o bucată uriaşă de gheaţă neagră. În curând ajunseră deasupra noastră şi atunci se dezlănţui urgia.

Recunoaşterea lor lucrase impecabil. Veniseră la marele fix, dirijaţi numai de instrumentele de la bord deasupra cărora nădușeau navigatori pricepuţi, care ne purtau pică pentru ceea ce le făcuse britanicilor camaradul nostru Kesselring. Într-o clipă, noaptea se transformă în cea mai strălucitoare zi pe care o trăisem vreodată în deşert.

Întâi presărară sute de paraşute la capătul cărora

spânzurau torţe cu incandescenţa albă şi galbenă. În felul ăsta se convinseră că eram acolo şi că nu prăpădiseră benzina de pomană. Apoi, la a doua tură, lansară bombe luminoase, cu fosfor. Nisipul deşertului se umplu de focuri de tabără, care aveau să ardă minute în şir şi la flăcările cărora nu poveşti voiau să ne spună piloţii britanici. Nu aveam unde să ne ascundem, nu avea niciun rost să fugim. Trebuia să ne luăm doctoria ca nişte bărbaţi adevăraţi ce eram.

Se pregătiră pentru a treia tură, cu un tonou larg. Voiau să facă totul ca la carte.

— Foc! zbierară comandanţii noştri.

Tunurile antiaeriene declanşară un tir viu, de întâmpinare. Căzură primele bombe, ca un covor de foc. Nimeni n-ar fi crezut că nisipul poate să ardă ca hârtia şi totuşi aşa se întâmpla.

— Veniţi, veniţi, păsăroilor! chiui Heiden, încântat să primească vizitatori la ora aceea din noapte.

Starea insuportabilă de tensiune, dinaintea primelor explozii, se risipise. Acum fiecare ştia unde-i este locul şi-şi făcea meseria cum se pricepea mai bine.

Un tanc fu lovit în plin. Presiunea formidabilă îl desfăcu în bucăţi, care se risipiră pe o rază de cincizeci de metri O mare de flăcări îşi trimise valurile spre noi. Zeci, sute de şerpi îşi părăsiseră ascunzătorilor şi fugeau unduind în toate direcţiile, printre picioarele oamenilor, căutând să scape de prăpăd.

— Portta, Mărunţelule, în vagoane! strigă Moşul printre bubuiturile asurzitoare. Ne mutăm!

Motorul Panzerului tuşi şi o luă din loc, cu un nor înecăcios de fum. Sevilla băgă în marşarier, depărtându-ne de locul incendiului. Eram pe podeaua unei săli de bal şi trebuia să ferim nenumărate perechi de dansatori. Iar jocurile de lumini erau la înălţimea spectacolului. Proiectoarele măturau cerul. Trasoarele roşii, albastre şi galbene se încrucişau în zbor rapid, ca nişte albine mortale. Fiecare nouă explozie ridica o ciupercă sângerie.

Încă un tanc fu azvârlit în aer, cu tot cu echipajul său, care se cufundă într-un somn fără sfârşit. Vânătorii britanici intrară şi ei în acţiune, urmărind să reducă la tăcere antiaeriana. Veneau urlând şi nu se zgârceau deloc la muniţie. Cei surprinşi fără adăpost fură seceraţi de îndată. Un proiectil tras de un avion de vânătoare nu perforează trupul ci smulge bucăţi mari. De aceea, cel doborât de o rafală este, de obicei, retezat în două.

Se repeziră pentru a patra, pentru a cincea oară. De fiecare dată un vehicul era atins şi izbucnea în jerbe de scântei şi flăcări. În cele din urmă se pregătiră de plecare. Două dintre avioane fumegau destul de consistent, însă niciunul dintre ele nu se prăbuşi. Vânătorii rămăseseră şi ei fără muniţie.

— Kalbs, strigă locotenentul Leuwe, răsărind brusc lângă tancul nostru, unde-i Beyer?

Moşul coborâse pe partea cealaltă, gata să cerceteze şenila din dreapta, supusă unei ploi de schije în ultimele zece minute. Dădu ocol tancului şi se trezi faţă în faţă cu Leuwe. Amândoi erau negri de fum.

— Domnule locotenent, îi spuse Moşul, cu voia lui Dumnezeu am scăpat nevătămaţi.

Atunci se auzi şuierul paralizant al unei ultime bombe. Am ştiut, cu câteva clipe înainte ca ea să explodeze, că parabola se sfârşeşte cu noi. Leuwe îl îmbrânci pe Moş înapoi, în spatele tancului, dar pierdu el însuşi o secundă preţioasă. Explozia îl proiectă pe ţeava tunului, unde rămase atârnând frânt de mijloc.

— Leuwe a fost lovit! urlă Mercenarul.

Ne repezirăm spre el. Din gură îi curgeau bale însângerate. O schijă îi perforase ambii obraji. Nu fusese niciodată un bărbat extrem de atrăgător, dar îl avea pe vino-ncoace. Dacă scăpa cu viaţă, urma să poarte până la moarte amintirile cicatrizate ale acelei nopţi. L-am dat jos cu grijă de pe ţeava tunului şi l-am răsucit atenţi pe toate părţile, ca să descoperim alte găuri prin care viaţa putea să-i fugă. N-am mai găsit decât un picior rupt puţin mai sus

de genunchi. Heiden improviză la iuţeală două atele, din capace metalice de cutii, şi imobiliză fractura.

Spre uşurarea noastră, în toiul operaţiunii Leuwe îşi reveni şi gemu adânc, copleşit de durere.

Nu aveam cu ce să-i uşurăm suferinţa. Portta îi strecură între buzele năclăite de sânge gâtul bidonului cu rachiu şi lăsă lichidul să se scurgă în voie. Leuwe se zvârcoli de durere, simţind alcoolul pe rana deschisă, apoi, pricepând ce vrem să facem, înghiţi cu lăcomie până ce băutura îl doborî. Căzu imediat într-un somn adânc, la un pas de comă.

Trebuia să-l evacuăm a doua zi. Rămâneam astfel ai nimănui.

Pierderile nu erau foarte grele. Lipsa unei rezerve considerabile de benzină în camioane limitase proporţiile dezastrului. Pierduserăm patru tancuri şi două Horchuri de recunoaştere. Patruzeci şi doi de oameni nu mai apucaseră zorii, iar alţi şaisprezece nu aveau să mai apuce seara.

Înştiinţaţi că aviaţia ne-a înfulecat pe nemestecate, neozeelandezii porniră cu noaptea-n cap ca să măture firimiturile de pe masă. Nu mai apucarăm să ne îngropăm morţii. Trebuia s-o ştergem. Urmau să rămână sub cerul liber până la sosirea duşmanului. Neozeelandezii aveau să-i îngroape sau, purtaţi de elanul urmăririi, sperând să pună mâna pe noi, aveau să treacă pe lângă ei ca vântul, prefăcându-se că nu-i văd.

În autosanitara în care-l urcaserăm pe Leuwe era o înghesuială înfiorătoare. Locotenentul avea dureri mari. Când vorbea, limba îi era cel mai mare duşman. Pansamentul care-i înfăşură tot capul îl făcea să semene cu o mumie.

— Ai vreo dorinţă, *mon lieutenant?* îl întrebă Mercenarul.

Ne spuse, cu un efort penibil, că-l omoară pofta de a-şi aprinde o ţigară. Am râs. Trupul lui fu cuprins de spasme. Râdea şi el. La prima oprire coborârăm targa din autosanitară. Moşul scoase o ţigară şi o aprinse. Fuma

încet, umflându-şi obrajii. Apoi sufla fumul spre Leuwe, care-l adulmeca asemenea unui câine hămesit. În felul ăsta fumară ţigara până la capăt.

Autosanitarele plecară a doua zi, în zori. Noi rămâneam în urma lor, ca să-i mai întârziem câteva zile pe britanici. Geniştii aveau de lucru din greu. Plantau mine ca şi cum ar fi fost în plină campanie agricolă. Tellermine, farfuriile morţii, erau aşezate în dispozitiv trio, aşa încât oricât de şmecher ar fi fost şoferul care venea în urma noastră să ia una dintre ele sub roţi. Unele erau aranjate ca în momentul declanşării să ţâşnească din nisip la o înălţime de patruzeci – cincizeci de centimetri, împrăştiau în toate părţile bucăţi de fontă sau bile de oţel, care zdrobeau oasele picioarelor ori prefăceau măruntaiele într-un terci însângerat. Auzeam zi şi noapte explozii îndepărtate. Cu toate astea, veneau, veneau mereu după noi.

— E groasă, ne vesti într-o joi seara Mărunţelul, între două râgâieli. Maiorul ne trimite un cocoş nou.

Alimentam într-un depozit de carburanţi, pe jumătate gol, ascuns sub pămătuful indecent al unui pâlc de palmieri. Cirenaica rămăsese departe, ca un vis. La plecare urma să pârjolim totul şi să le lăsăm „lighenaşelor" câteva surprize, sub forma unor grenade ascunse în locuri ispititoare.

În vreme ce mecanicii pompau benzina colorată în rezervoare, Sevilla aprinse un foc, iar noi ceilalţi ne adunarăm în jurul lui ca să rumenim nişte frigărui. Portta şi Moşul le preparaseră cu bucăţi de carne de berbec şi cămilă, înfipte pe mai multe joje de ulei luate cu împrumut. Animalele fuseseră rechiziţionate de Mărunţel şi Mercenar de la cei câţiva localnici care se încăpăţânaseră să rămână în preajma maşinăriei de război germane, chiar dacă aceasta le măcinase puţinul lor avut şi era pe cale să le macine vieţile. Buldozerele doborâseră câteva case de chirpici, trasând *Todeszone,* zona morţii, dincolo de care arabilor le era interzis să păşească.

În câteva minute, aroma delicateselor trăsni

Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, anihilând orice pornire combativă în rândurile soldaţilor. Dacă englezii ar fi atacat în clipa aceea, n-ar fi avut nicio problemă să ne captureze pe toţi fără să tragă un foc de armă. Dar pesemne că şi ei fuseseră învinşi, la kilometri distanţă, de teribilele frigărui ale lui Portta.

— Ce spui? îl iscodi Heiden pe Micuţ. Un locotenent nou? Asta nu-i rău. Poate că o să facă ordine în rahatul ăsta de pluton. Abia aştept un ofiţer care ştie ce-i disciplina.

— Cine-i omul? am întrebat şi eu.

— Siegfned-Schleimeimer, Siegfried-„coş de bale".

Răsună un geamăt general. Sevilla se înecă. Mercenarul se mulţumi să ridice o sprânceană. Heiden căscă gura de mai multe ori ca să spună ceva şi o închise la loc de tot atâtea ori. Era prea mult chiar şi pentru o scorpie ca el.

Locotenentul Siegfried Lentz era un fel de secretar al maiorului Hemke, omul care-i dormea pe pragul uşii, limba care-i trata hemoroizii şi căţelul care-i lătra pe toţi. Era coşul în care se adunau flegmele maiorului, de unde şi porecla pe care o primise rapid. Maiorul nu-i încredinţase comanda unui pluton, pe de o parte fiindcă nu se putea lipsi de linguşelile sale, pe de alta fiindcă ştia că Lentz n-ar supravieţui mai mult de douăzeci şi patru de ore în fruntea unor oameni pe care-i trata de sus. Şi iată că acum, ca urmare a pierderilor suferite în ultimele zile, nu avea de ales şi trebuia să-l arunce în groapa cu lei.

— O, nu, se văicări Portta, oricine, numai nu „coş de bale"! De câte ori îl zăresc, de la o sută de metri, sunt constipat o săptămână. Dar să împart aşternutul cu el, acum înţeleg ce vrea să zică expresia „ororile războiului".

— N-o să mai putem face nicio mişcare, am adăugat eu.

— Asta e valabil şi pentru el, *mon vieux,* interveni Mercenarul cu zâmbetul acela al lui, subţire şi sinistru.

— Am auzit una bună de tot, despre „coş de bale", râse gros Sevilla. Când era în şcoala militară, camarazii i-au

pus…

Se aplecă să ridice una dintre frigărui, care căzuse în jar şi încremeni în faţa unei perechi de cizme lustruite oglindă.

— Ce s-a întâmplat în şcoala militară, gefreiter? întrebă Lentz, cu glasul îngheţat.

Moşul sări imediat în picioare.

— Achtung!

Nu se mişcă nimeni. Lentz îşi muşcă buzele de furie şi neputinţă. Putea să ne bage la arest, dacă ar fi avut unul sau să scoată Waltherul ofiţeresc şi să ne împuşte. Părea că se mai gândeşte la aceste posibilităţi destul de limitate.

Se dădu înapoi doi paşi, ca să ne studieze mai bine. Îl privirăm şi noi, curioşi. Era un flăcău arogant, masiv, cu buze groase şi ten feciorelnic. Până să fie trimis în Afrikakorps, alergase vitejeşte după fuste pe la statul-major. L-am citit în ochi foarte clar întrebarea „ce face un supraom ca mine într-un cuib de păduchi râioşi?"

Adevărul e că avea la ce să se uite. Portta adoptase o garderobă berberă, potrivită atmosferei romantice din jurul focului de tabără. Îşi croise o djellaba din mătasea unei paraşute englezeşti pe care o capturase cu câteva zile în urmă. Mărunţelul semăna cu un luptător sumo. Din pricina căldurii renunţase la orice accesoriu vestimentar, păstrând numai un suspensor minuscul, împrejurul căruia şuncile sale se revărsau generoase. Sevilla se lăfăia sub un uriaş sombrero mexican, ornat cu mărgele de sticlă verzi şi roşii, pe care-l câştigase la un concurs de tir, de la bucătarul companiei a doua. Nici noi, ceilalţi, nu ne lăsaserăm mai prejos. Până şi impecabilul Heiden îmbrăcase pentru recepţia din acea seară un maieu plin de vaselină.

— Aşadar, Feldwebel, i se adresă Lentz Moşului, pe un ton care se voia sarcastic, aceste specimene pe care le numeşti soldaţi se află în subordinea dumitale?

Moşul rămase încremenit în poziţie de drepţi, fără să scoată un sunet. Dacă regulamentul i-ar fi permis, ar fi ridicat din umeri. Aşa însă, se mulţumi să clipească. Lângă

el, Heiden, se străduia să atragă şi el atenţia prin ţinuta impecabilă. Noi ceilalţi eram extrem de atenţi să nu ni se ardă frigăruile. Carnea de berbecuţ e tare pretenţioasă.

— Nu mai sunt maniere de pe vremea teutonilor, remarcă Portta cu gura plină. Să deranjezi nişte domni în timpul unei cine selecte la care n-ai avut norocul să fii invitat, asta chiar nu se face.

— Ce-ai spus? ţipă locotenentul Lentz, ducând iute mâna la tocul pistoletului.

Gestul lui fusese prea teatral ca să-l credem.

— Aţi mâncat vreodată un cocoş tras pe o frigare? întrebă Mercenarul, jucându-se cu sabia scurtă ghurka.

— Nu, zise Mărunţelul, care mâncase atâtea frigărui încât când deschidea gura se zăreau resturile celei din urmă. Cum se face?

Siegfned – „coş de bale" păli. Cunoştea prea bine renumele Mercenarului.

— Mai întâi îi retezi gâtul. Dacă te grăbeşti, faci asta dintr-o singură lovitură. Dar dacă ai toată ziua la dispoziţie, îi faci o crestătură mică, prin care sângele se scurge picătură cu picătură. Poţi să-i crestezi gâtul în mai multe locuri. În vreme ce cocoşul se zbate, din ce în ce mai slab, aşteptându-şi moartea, îl jumuleşti. Cocoşii jumuliţi pe când agonizează sunt fragezi. Desigur, cât sunt încă vii e bine să le smulgi ciocul şi ghearele.

Locotenentul Lentz scăpă un scâncet şi făcând stânga-mprejur se îndepărtă motorizat.

— Siegfried, râgâi Mărunţelul în urma sa, unde pleci, ţi-am păstrat boaşele cămiloiului!

Dar el era deja în cortul maiorului Hemke şi ne lucra de zor, cu limbuţa-i despicată în două.

— Ne-aşteaptă zile distractive, am prevestit.

— Blestemaţilor! zbieră Heiden. Într-o bună zi o să fiţi puşi la zid. Şi pe lângă voi or s-o păţească şi alţii.

Deşi nu se omora de dragul lui, Moşul îi dădu dreptate.

În timp ce noi ne delectam cu ultimele rămăşiţe de carne, Lentz asculta atent în preajma maiorului, căutând un

prilej să ne-o facă. Şi prilejul se ivi. La miezul nopţii, Hemke ţinu sfat cu toţi comandanţii de plutoane.

— Oamenii sunt extenuaţi, spuse el, vehiculele se află la limita uzurii. Nu putem continua marşul în ritmul ăsta, cu britanicii suflându-ne în ceafa. N-am suportat niciodată să-mi sufle cineva în ceafă, cu atât mai puţin unii în vinele cărora curge ceai. Ne trebuie un avans mai mare. Ce propuneţi?

— Ne sunt superiori tehnic, îndrăzni unul din locotenenţi. Avansul nostru se va micşora în următoarele zile.

Lentz avu o sclipire de geniu.

— Am putea lăsa în urmă o forţă care să organizeze o ambuscadă. În felul ăsta…

Maiorul îl privi ca pe un nebun.

— O ambuscadă într-un teren ca-n palmă? Nu vreau să divizez unitatea. Cât suntem împreună constituim totuşi o forţă.

— Dacă-mi permiteţi, insistă Siegfried-„coş de bale", nu suntem obligaţi să lăsăm un număr mare de oameni. Şapte-opt, bine camuflaţi în marginea estică a adăpătorii, cu un anticar de 88 de milimetri, ar fi soluţia cea mai nimerită. Inamicul nu va şti ce forţe sunt amplasate în acest dispozitiv. Înainte de a angaja lupta va pierde timp preţios. Pe de altă parte, un 88 bine folosit face adevărate minuni. Este ceea ce se numeşte… ăăă…

— Cacealma, îl ajută maiorul Hemke.

Îi privi pe toţi ceilalţi adunaţi în cortul său. Locotenenţii îşi feriră privirile. Ţineau la oamenii lor. N-aveau niciun chef să trimită câţiva la moarte sigură numai pentru că lui Lentz i se urâse cu turnătoriile şi i se făcuse de artificii strategice.

— Şi care or să fie voluntarii? întrebă Hemke, începând să se enerveze la vederea atâtor buni samariteni adunaţi la un loc.

Locotenentul Lentz îi lăsă să mai fiarbă câteva secunde în suc propriu şi apoi dădu lovitura.

— Am oamenii, îl anunţă pe maior. De fapt, chiar ei mi-

au sugerat că ar putea face asta.

— Cine sunt? se holbă Hemke.

— Grupa Feldwebelului Beyer din plutonul patru.

— E plutonul lui Leuwe. Leuwe a fost rănit în luptă.

— E plutonul meu, îi reaminti revoltat Lentz. Mi-aţi încredinţat comanda azi după amiază.

Maiorul Hemke îi privi din nou pe ceilalţi locotenenţi. De data aceasta îl fixau toţi, aşteptând hotărârea.

— Nu ştiu, mârâi el. Ce spuneţi?

Ce să spună? Aveau nevoie ca de aer de un răgaz mai mare, să pună mai mulţi kilometri între ei şi englezi, iar pe de altă parte nu mai erau nevoiţi să caute voluntari pentru sinucidere printre oamenii lor. La urma urmei, Lentz ăsta nu era un băiat aşa rău.

— Domnule locotenent, am auzit că mulţi din neozeelandezii ăştia sunt sălbatici, înrolaţi direct din triburile lor, spuse serios Mărunţelul. Cică îşi prind în păr oasele celor pe care-i jupoaie de vii, iar la gât poartă coliere din urechile victimelor.

— Nici nu se mai obosesc să-i omoare, preciză Portta. Îi lasă să sângereze zile în şir. Rănile se infectează imediat, din cauza prafului. În câteva ore ţi se umflă capul aşa de tare încât nu mai poţi să vezi, să vorbeşti sau să respiri.

— Portta, Krautfeld, terminaţi! ţipă Moşul la ei. Domnule locotenent, nu-i luaţi în seamă. Nu sunt decât nişte bieţi nebuni care au stat prea mult în linia întâi. Dar o să vă puteţi bizui pe dânşii când o să-nceapă balamucul.

Locotenentul Lentz nu-i răspunse. Era livid la faţă, în parte din pricina poveştilor de groază cu care Mărunţelul şi Portta îl delectau încă din zori, în parte de ciudă. Maiorul Hemke îi făcuse bucata. Nu putuse da înapoi când ceilalţi locotenenţi lăudaseră bravura lui Siegfried. Îl lăsase deci în aceeaşi gaură de fund cu noi ăştilalţi, mai amărâţi.

Aşezaserăm PAK-ul de 88 într-o scobitură a terenului, aproape de adăpătoarea dinspre care venea un miros de seu şi ierburi putrede.

— Nu-i cimitirul pe care l-am visat, mărturisi Sevilla melancolic, rotindu-şi privirile.

Heiden şi Mercenarul distribuiră lăzile cu proiectile în jurul tunului, ca să le avem la îndemână. O lovitură directă avea să ne transforme pe toţi în picături.

Lentz urmărea toate aceste pregătiri şi în curând îi mai veni inima la loc. Îşi intră în pâine, cu aroganţa obişnuită.

— Hei, tu ăla! îi strigă Mercenarului. Mută lăzile mai aproape!

Mercenarul nu-l băgă în seamă. Rămăsese cu privirile aţintite asupra unui punct îndepărtat, la orizont. Soarele se ridicase de-a binelea şi ne bătea cam dintr-o parte. Ne-am adunat cu toţii în jurul Mercenarului, încetând orice discuţie. Siegfned-„coş de bale" veni şi el, intrigat. Scoase binoclul din porthart.

— Pare să fie o furtună de nisip, spuse cu un glas care se silea să rămână nepăsător. Ce-aţi rămas aşa? Fricoşilor! În perioada asta a anului sunt destul de dese.

De data asta Mercenarul se uită la el ca la o pisică prinsă sub şenila unui Panzer.

— Domnule locotenent, interveni Moşul, sunt englezoi. În curând avangarda lor va fi aici.

Aşa se şi întâmplă, aproape de prânz. Două Willysuri de recunoaştere şi un camion Powers, sub prelata căruia năduşeau douăzeci de flăcăi cu pielea măslinie, veneau încet prin aerul tremurător. În total vreo treizeci de oameni, cărora curiozitatea avea să le aducă mari necazuri. La un kilometru de oază, soldaţii din camion debarcară şi-şi continuară drumul pe jos, răsfiraţi într-un lanţ de trăgători. Nu voiau să rişte nimic.

Moşul se uită în jur ca să vadă cum ne-am instalat. Heiden şi Mercenarul aşezaseră MG-ul chiar în fâşia trasată cu buldozerele, în *Todeszone.* Se cuibăriseră sub plafonul prăbuşit al unui gurbi, la rasul solului. Erau ca într-un buncăr. Aborigenii aceia aveau să transpire mult până să-i scoată de-acolo.

Portta, Sevilla şi Mărunţelul pândeau din spatele PAK-

ului.

— Vrei să nu te mai joci cu obuzul ăla? îi spuse Sevilla cam sâcâit Mărunţelului. Ai să mi-l scapi pe picior.

Moşul şi cu mine asiguram flancul drept. Locotenentul Lentz veni şi se aşeză în spatele nostru. Deşi era un bădăran încrezut, ştia măcar atâta lucru şi anume că inamicul avea să-şi verse furia în primul rând asupra servanţilor de la MG şi PAX.

Neozeelandezii erau din ce în ce mai aproape. Zăriseră casele de chirpici, depozitul de carburant în care stăpânea sărăcia lucie, copiii murdari bălăcindu-se în apa mai murdară decât ei. Nici urmă însă de Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Prudenţei îi luă îndată locul o veselie moderată. Auzeam fluierături, glume şi râsete.

I-am lăsat să se apropie la o sută de metri. Am luat în cătarea Schmeisserului silueta omului din spatele mitralierei cocoţate pe unul din Willysuri. Moşul făcu la fel cu cealaltă blindată.

— Portta? strigă ca şi cum ar fi vrut să-l întrebe cât e ceasul.

Neozeelandezii încremeniră, la auzul glasului, unii dintre ei cu un picior în aer. Erau foarte bine antrenaţi, băieţi din aceia pe care nu ne-ar fi plăcut să-i întâlnim cu altă ocazie. Ştiau să deosebească un glas nemţesc de o privighetoare arăbească.

Tunul Krupp de 88 bubui în aceeaşi clipă. Unul dintre Willysuri făcu o tumbă spectaculoasă pe cocoaşa unei ciuperci de fum şi flăcări, împreună cu cei patru ocupanţi ai săi. Mercenarul seceră calm jumătate din grupul de excursionişti. Ceilalţi se trântiră în nisip. Cu toate că erau nişte profesionişti, îşi petrecură aproape un minut zbierând şi descărcându-şi Stenurile aiurea. Gloanţele retezară o bună parte din frunzele palmierilor şi uciseră doi copii care se ridicaseră din apa mâloasă, încântaţi de zgomotul tirului susţinut.

Cel de-al doilea obuz expediat de echipa lui Portta aprinse camionul, după ce-i făcuse praf motorul, cabina şi

roţile din faţă. Epava se prăbuşi înainte cu un geamăt, îngropând în nisip rămăşiţele şoferului, care nu sărise la timp, preferând să bage în marşarier. Mitraliorul celuilalt Willys ne expedie o rafală lungă, care exprima poziţia sa faţă de primirea pe care le-o făcuserăm. Nu se opri decât la capătul unui minut, când muniţia din containerele laterale se sfârşise şi trebuia înlocuită cu alta. În minutul acela, toate casele de chirpici fură ciuruite ca nişte site, iar unul dintre palmieri căzu în adăpătoare. Femeile urlau – înfiorător. Noi şedeam cuminţi, cu nasurile în nisip, neîndrăznind să-l contrazicem pe mitralior.

În vreme ce el se chinuia să prindă capătul de bandă în închizătorul mitralierei Vickers, camarazii săi îl acoperiră cu foc. Dar Stenurile erau doar nişte ţânţari pentru scutul tunului de 88 îndărătul căruia Mărunţelul îi înmână solemn lui Sevilla cel de al treilea obuz. Portta îşi desprinse ochiul de manşonul de cauciuc al aparatului de ochire, ca să nu se aleagă cu o vânătaie. PAK-ul bubui şi Willysul se rupse în bucăţi. Erau acum trei ruguri în nisipul deşertului şi o mulţime de morţi în jurul lor.

O vreme, neozeelandezii strigară unii la alţii, căutând să-şi evalueze propriile pierderi. Rezultatul nu păru să le dea aripi. Din când în când deschideau focul asupra unei umbre sau a unei ramuri în mişcare. Apoi, pentru că erau prea bine pregătiţi, încetară să-şi risipească muniţia. Se mai auzeau doar gemetele cutremurătoare ale celor patru sau cinci răniţi, binecunoscute nouă. Răniţii se văicăresc la fel în toate limbile pământului.

— Feldwebel Beyer, spuse locotenentul Lentz băţos, misiunea a fost îndeplinită. Adună oamenii şi îmbarcă-i!

În nemărginita sa mărinimie, maiorul Hemke ne lăsase un Kubelwagen. Acesta era taxiul cu care aveam să ajungem din urmă 26 Panzer, dacă vreunul dintre noi scăpa cu viaţă. Îl camuflaserăm pe fundul unei pivniţe săpate în pământul din spatele uneia dintre casele de chirpici. Casa fusese rasă în primele zile, când buldozerele făcuseră ordine pentru instalarea depozitului de carburanţi.

— Domnule locotenent, făcu sfios Moşul, misiunea noastră era să-i întârziem cât mai mult pe britanici.

— Ştiu mai bine ca dumneata în ce constă misiunea, strigă ascuţit Siegfried-„coş de bale". Eu am pus detaliile la punct.

Moşul mă privi semnificativ. Se confirma ce bănuiserăm cu toţii. Lentz era cel din pricina căruia ne găseam acolo.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, spuse Moşul încet, eu am înţeles cu totul altceva din ordinele pe care le-am primit şi pe care ni le-aţi transmis personal azi-noapte. „Plutonul patru va asigura retragerea în condiţii de siguranţă a Regimentului 26 Panzer-Grenadiere şi va întârzia înaintarea inamicului cât mai mult cu putinţă". Mi se pare că n-am provocat decât o întârziere de cincisprezece minute şi asta numai avangardei. Grosul trupei vine în urmă şi dacă nu mai suntem aici va trece mai departe ca vântul. Nici pomeneală de întârziere, nu-i aşa, domnule locotenent?

Lentz sări ca muşcat de şarpe şi ne privi câteva secunde, cu ochii micşoraţi de furie.

— Asta e nesupunere! Ştiţi, desigur că nerespectarea unui ordin se pedepseşte în vreme de război cu moartea? Ştiţi că aş putea să vă împuşc pe loc?

— Ştim, domnule locotenent, spuse calm Moşul.

Se ridică din adăpostul pe care şi-l săpase cu noaptea-n cap.

— Portta, strigă cu palmele la gură, mai ai muniţia din Waltherul domnului locotenent Lentz?

— Îhî, răspunse Portta, molfăind un rest de frigăruie din noaptea trecută, e pusă bine. De ce?

— Domnul locotenent spune că i-ar trebui neapărat câteva cartuşe. Vezi că vine până la tine.

— Îl aşteptăm, răspunse înfundat berlinezul.

Lentz se ascunse în spatele unor dărâmături şi nu mai scoase un cuvânt în următoarea oră. Soarele ne fiersese creierele sub ţeastă. Stăpânea o linişte nefirească, o linişte

de sfârşit de lume. Arabii amuţiseră pitulaţi prin gropi. Noi şi aborigenii ne puteam omorî doar unii pe ceilalţi, dar pe localnici îi putea ucide oricine. Cercetaşii nu mai spuneau nici ei nimic. Se îngropaseră în nisip, aşteptând să vină din urmă mămicile lor, tancurile grele Crusaders, care să ne calce ca pe nişte viermi. Nici noi n-aveam prea mult chef de vorbă.

Trecu aşa un ceas. Apoi pământul începu să tremure, ca apucat de frică. Apoi se zvârcoli, văitându-se, aproape aruncându-ne afară din găurile pe care ni le săpaserăm cu lopeţile, cu degetele, cu unghiile. Veneau. Pământul însuşi nu mai avea curaj să ne ascundă la sânul său.

Tancurile grele se iviră dintr-un nor uriaş de praf şi nisip, iţindu-şi turelele vopsite cu galben şi ocru, ţevile tunurilor aducătoare de moarte. Zidul de oţel se opri la un kilometru. Ţevile se rotiră, căutându-ne. În fiecare dintre ele se afla moarte cât pentru o sută ca noi.

CAPITOLUL 10

În adâncuri

La cincizeci de metri sub apă, timpul pare că stă pe loc. Timpul e zgomot în cea mai mare măsură şi poate fi perceput prin suma sunetelor care-l însoţesc. Dar de cele mai multe ori nu le luăm în seamă. O dată cu ele, timpul trece şi el pe lângă noi, neobservat, irecuperabil.

Wam-wam-wam-wam spunea elicea lui U-802. Cu vremea, izolat de lumea de deasupra, îţi simţi inima străduindu-se să înveţe ritmul elicei, să bată odată cu ea.

Wam-wam-wam-wam. Eşti în burta unui peşte uriaş, la fel de vulnerabil ca el, supus tuturor spaimelor sale. Când unul dintre camarazi, obosit, scapă din mână o sculă, ori arma, zgomotul se repercutează în tot trupul peştelui şi toate inimile îngheaţă la gândul că sus, la suprafaţă, deasupra păturii lichide de cincizeci de metri, cineva a auzit şi se pregăteşte să-şi lanseze harponul. După câteva minute de tăcere totală, respiraţiile o iau de la capăt. În acest timp o singură inimă continuă să bată. Wam-wam-wam-wam.

Altfel, marinarii erau oameni veseli şi de treabă. Asta în afara momentelor în care vasele britanice ne fugăreau, lansând grenade submarine care scoteau un zgomot de sticlă desfundată şi ne zgâlţâiau zdravăn. În momentele acelea marinarii deveneau ceea ce devin toţi soldaţii încolţiţi de moarte: fiare înnebunite de spaimă.

Ca de obicei, Portta şi ceilalţi puseseră la cale o partidă de cărţi cu miză mare şi final imprevizibil.

— Îţi spun una, îi zise unui flăcău în tricou dungat, care-i datora o groază de bani. Te duci afară şi-mi aduci un peşte destul de mare ca să pregătesc cina pentru mine şi camarazii mei. Când îl aduci, nu-mi mai datorezi niciun şfanţ. Dacă te-ntorci cu un purcel, n-am nimic împotrivă.

— Dar dacă mă-ntorc cu o torpilă? întrebă tipul. Am râs cu toţii. Împărţeam priciul cu un băiat blond şi sfios, care n-avea ce căuta la bordul lui U-802. În orele pe care nu şi le petrecea în cart, scria poezii despre mare, furtuni, ţărmuri însorite. În cele trei nopţi pe care le-am petrecut împreună, poetul o luă razna de două ori. De fiecare dată gemea tare şi-şi mişca braţele şi picioarele ca şi cum ar fi înotat. Trebuia să-l trezim şi să-l ţinem. Unul din camarazii săi i-a povestit lui Sevilla următoarele:

De două zile şi două nopţi atârnau în siajul unui convoi cu provizii care se îndrepta spre Alexandria. Vasele germane întârziau să apară. Atunci, în ciuda crucişătorului care dă târcoale turmei sale, ca un câine fioros, căpitanul Liepke se hotărî să atace. Ţinta era un mineralier care ţinea cu greu cursul, parte din pricina vechimii sale, parte din

pricina vitezei superioare a celorlalte vase.

Îi serviră două torpile. Una pulveriză pupa, iar cea de a doua pricinui mari distrugeri la prora. Mineralierul se scufundă cât ai zice peşte, ducând cu el pe fundul mării câteva sute de nefericiţi. O mulţime de supravieţuitori rămâneau să se zbată între viaţă şi moarte, agăţaţi de marginile unor bărci ridicol de fragile. Mediterana nu este marea pe care o înfăţişează cărţile poştale.

Crucişătorul dădu târcoale locului catastrofei, în căutarea agresorului, însă căpitanul Liepke era destul de şiret ca să nu se dea de gol. Apoi englezul o şterse. Avea de apărat un convoi întreg, iar în zonă se puteau ivi dintr-o clipă într-alta vasele germane. Culese câţi supravieţuitori putu. Cei pe care marea îi îndepărtase rămaseră la mila Domnului şi a inamicului.

La o jumătate de ceas după ce convoiul dispăruse la orizont, înainte de a-i lua din nou urma, căpitanul ieşi la suprafaţă pentru a arunca o privire. O barcă plină ochi cu oameni se legăna la mai puţin de o sută de metri de submarin. Supravieţuitorii se apropiară în mare grabă, folosindu-şi braţele pentru a vâsli. Cer în ajutor, toţi odată, căpitanului Liepke şi marinarilor, care-i priveau curioşi şi oarecum compătimitori. Agitau o mânecă de cămaşă albă.

Un submarin nu poate lua prizonieri. Echipajul său îşi împarte cu zgârcenie alimentele, apa şi aerul. Nu mai este aer şi pentru alţii. Marinarii de pe U-802 sunt obsedaţi în permanenţă de asta. Căpitanul Liepke ridică din umeri şi se retrase în interiorul foişorului de observaţie, sub privirile înnebunite ale celor din barcă. Unul dintre marinari le aruncă un sac cu pesmeţi. Apoi capacul se închise cu un clănţănit metalic, iar supravieţuitorii fură nevoiţi să se îndepărteze în mare grabă, pentru a nu fi înghiţiţi de vâltoarea care se stârnea la intrarea în imersiune a submarinului. Cu toate astea, barca se răsturnă şi se duse la fund. Prin periscop, putură vedea o mulţime de oameni disperaţi, care se bălăceau fără nicio şansă în valurile ostile. Şi nimic altceva în jurul lor, decât imensitatea mării.

La două zile după succes, poetul echipajului avu prima criză de nervi. Doctorul îi prescrise Luminal.

Eram la mare ananghie. Cercetaşii ştiau deja unde se află amplasat PAK-ul. Două Crusaders deschiseră focul în acelaşi timp, pulverizând parapetul improvizat în scobitura cu pricina. Traseră încă o salvă, ca să fie siguri. În locul acela se căsca acum un crater uriaş, pe fundul căruia mai persistă o vreme un nor de fum albicios. Comandanţii de tanc îşi scoaseră ochelarii cu lentile de mică, priviră prin binocluri şi ridicară satisfăcuţi degetul mare.

Numai că Portta şi ai lui nu se mai aflau acolo de o jumătate de ceas. În vreme ce primii cercetaşi urmăreau cu bucurie sosirea restului trupei, Mărunţelul fusese înhămat la tunul Krupp de 88 de milimetri şi-l urnise treizeci de metri mai la dreapta. Acum tăceau chitic, aşteptând momentul potrivit ca să lovească din nou. După primul, ori cel mult al doilea foc, neozeelandezii aveau să-i descopere iarăşi. O a doua mutare pe tabla de şah nu mai era permisă. Acelaşi lucru avea să se întâmple probabil cu MG-ul manevrat de Mercenar şi Heiden. Numai că ei puteau să-şi ia picioarele la spinare oricând aveau chef.

— Heiden, Kalbs, strigă Moşul. Nu trageţi decât când sunt foarte aproape. Lăsaţi-i să-şi găurească nişte pantofi.

Se referea la minele pe care pionierii le plantaseră înainte de a-şi lua tălpăşiţa. Unul dintre Crusaders se urni zece metri, căutând o poziţie de ochire mai bună. Apoi încremeni. Încă nu ştiau ce-i aşteaptă printre palmierii măcelăriţi. Puteau fi camuflate încă zece-cincisprezece tunuri anticar. Puteau fi aruncătoare de mine, Minemverfer, Faustpatron, multe alte arme cu denumiri nemţeşti, care pentru ei erau denumiri de coşmare. Puteau fi aruncătoare de flăcări, zeci de mii de cartuşe, ba chiar şi câteva tancuri. Câte lucruri nu încap într-un petec de verdeaţă!

Unii dintre comandanţii de tancuri trepidau de nerăbdare, o dată cu motoarele lor. Ar fi putut rade întreaga oază în mai puţin de o jumătate de ceas. Prin cap

le umblau tot felul de comparaţii: cuib de viespi, bârlog de şobolani, şerpărie. Când te temi de viespi, dai foc cuibului. Numai că cercetaşii văzuseră în sat copii şi femei. Un comandant cu prea multe scrupule şovăia încă dacă să ia sau nu o decizie.

— Dumnezeule, uite-i că vin! gemu locotenentul Siegfried Lentz, ieşind astfel din îndelungata sa muţenie.

Cele două tancuri porniră greoaie, pe laturile unui „V" imaginar, îndepărtându-se unul de celălalt pe măsură ce se apropiau de noi. Apoi pivotară. Acum veneau pe laturile unui alt „V" şi aveau să se întâlnească în mijlocul adăpătorii.

— Lasă-i să vină, Portta, strigă Moşul.

La cincizeci de metri, unul dintre Crusaders strivi o mină şi-şi pierdu o şenilă, într-o explozie asurzitoare. Echipajul ezită câteva secunde. Nu putea rămâne înăuntru prea multă vreme, la cheremul tunurilor anticar. Ieşiră pe sub burta tancului, încercând să se îndepărteze. Heiden şi Mercenarul îi curăţară pe toţi. Cel de-al doilea tanc depistă locul din care se trăgea şi expedie trei obuze, unul după altul. Însă Mercenarul ne făcea deja semne dintr-o altă ascunzătoare.

Apoi tunul de 88 lovi tancul Crusaders la baza turelei. Colosul de metal se clătină năucit, dar blindajul rezistă ca prin miracol exploziei şi ploii de schije care urmă. Cei dinăuntru nu mai erau însă întregi la minte. Pilotul ambală motorul la maxim, repezindu-se spre locul din care venise obuzul. În drumul său, tancul doborî colibe şi palmieri, frământă ruinele şi izbi amplasamentul PAK-ului, rupând tunul în numeroase bucăţi, pe care le frământă furios, ca un taur turbat.

Camarazii noştri fugiseră să se adăpostească, dar lăzile cu muniţie rămăseseră pe loc. Aşa ne-am explicat explozia care urmă şi care ne trimise pe toţi pe drumul către lumea cealaltă. Oamenii dinăuntru tancului ajunseră în Iad cât ai bate din palme. Noi petrecurăm câteva clipe într-un fel de purgatoriu în care nu puteam vedea ori auzi. Nu simţeam

nimic. Tancul Crusaders îşi sfârşi cariera în mijlocul adăpătorii, stârnind o jerbă de apă mocirloasă. Era un cadavru atât de greu încât nimeni n-avea să-l mai scoată vreodată de acolo.

Dacă fuseseră ceva scrupule, ele se risipiră o dată cu fumul înecăcios al ultimei explozii. Supravieţuitorii grupei de cercetaşi se ridicară din gropile lor şi porniră spre noi, urlând ca apucaţii, trăgând din mers. În urma lor veneau tancurile şi tot ceea ce putea transporta o mitralieră. Cercetaşii nu mai avuseseră răbdare să aştepte acoperirea blindatelor. Îşi făcuseră socoteala că acestea au să-i ajungă din urmă. Era o greşeală elementară. Când explodară primele mine, vehiculele încremeniră din nou, neîndrăznind să mai înainteze un milimetru. Cercetaşii şovăiră derutaţi. Mercenarul îi împuşca unul câte unul, cu rafale scurte, ca pe figurinele din standurile de tir de la bâlci. Într-o clipă se dezlănţuiră represalii generale, cu fiecare armă pe care o aveau la îndemână. Fiecare perete, rămas ca prin minune în picioare, fu ciuruit, şi o dată cu el toate fiinţele vii aflate în spatele său, care nu avuseseră atâta minte să se ascundă în gaură de şarpe. Fiecare frunză de palmier fu smulsă de pe trunchiul ei. Fiecare metru pătrat de pământ fu acoperit cu fragmente metalice fierbinţi.

Eram ţintuiţi la suprafaţă, ca nişte broaşte râioase peste care păşeşti, strivindu-le. Nu îndrăzneam să mişcăm un fir de păr. Niciodată nu mi s-a părut că sunt atât de corpolent. Am muşcat nisipul, gata să mă sufoc, încercând să adâncesc cu dinţii groapa pe fundul căreia mă adăpostisem. Am urlat.

Deodată tirul încetă, tot atât de brusc pe cât se dezlănţuise. Fusese un acces de furie, aşa cum li se întâmplă şi celor mai disciplinaţi soldaţi din lume. Veniră ordinele prin staţiile radio, comandanţii urlară în megafoane. Degetele se desprinseră de pe trăgaci. Fie că Voiau, fie că nu, trebuiau să aştepte ca pionierii să-şi pună pielea la bătaie pentru a dezgropa minele. Dar trebuiau, de asemenea, să-i aibă în vedere pe Heiden şi pe Mercenar, cu

mitraliera lor. Se făcu linişte. Câtă vreme căutau ei o soluţie, noi eram în vacanţă. Iar orele pe care le câştigam erau câştigate pentru 26 Panzer-Grenadiere.

— Mai stăm mult pe-acilea? întrebă Mărunţelul căscând.

Era realmente plictisit. Sevilla se întoarse târâş şi ne spuse că totul era în regulă cu taxiul nostru. Nici măcar o schijă nu-i zgâriase vopseaua.

— Beyer, spuse locotenentul Lentz tremurând de-a binelea, îţi spun încă o dată: misiunea noastră s-a încheiat. Acum vor pierde o grămadă de vreme cu descoperirea minelor. În timpul ăsta noi putem ajunge departe.

L-am privit întrebător pe Moş. Îi era dragă şi lui viaţa. Nici nouă nu ne displăcea prea mult. Dar ne plăcea de asemenea lucrul bine făcut. De aceea se spunea că suntem cei mai buni soldaţi din lume.

— Domnule locotenent, spuse Moşul, putem să-i împiedicăm pe genişti să-şi facă treaba cum trebuie.

— Ai înnebunit de-a binelea? Ţipă Siegfried-„coş de bale". Pentru o oră în plus?

Nu trăsese nici măcar un foc de armă. În timpul canonadei se ghemuise, cu palmele peste urechi.

— Vă ordon încetarea misiunii, zise, pe un ton jalnic. Cine mai are puţină minte mă va urma în clipa asta!

Şi se îndepărtă, îndoit de mijloc, spre Kubelwagenul camuflat la cincizeci de metri mai în spate.

— Lentz! îl strigă Mercenarul.

Încremeni, paralizat de ceea ce se afla în vocea acestui soldat pur-sânge. Parcă o gheară nevăzută l-ar fi înhăţat de ceafă, ţintuindu-l la câţiva paşi de noi.

— Domnule Feldwebel, i se adresă Portta Moşului, locotenentul Siegfried Lentz se face vinovat de instigare la revoltă, răspândire de zvonuri periculoase în timp de război şi tentativă de dezertare. Conform codului militar şi legii marţiale, acuzarea cere să i se aplice locotenentului Lentz pedeapsa capitală. Locotenentul Lentz va fi executat prin împuşcare.

Siegfried-„coş de bale" se întoarse cu încetinitorul, fără să-şi creadă urechilor. Întâlni privirile noastre şi abia atunci, în ciuda celor peste cincizeci de grade, fu cuprins de fiori reci ca gheaţa. Nimănui nu-i ardea de glumă.

— Mai stăm mult pe-acilea? repetă Mărunţelul.

— Curtea l-a găsit pe locotenentul Lentz vinovat şi este de acord cu solicitarea acuzării, spuse Moşul. Vom cere totuşi şi confirmarea din partea domnului maior Hemke, atunci când vom reveni la unitate. Swen, Heiden, fiţi cu ochii pe condamnat. La cea mai mică mişcare, lichidaţi-l!

De data aceasta picioarele îl lăsară definitiv. Mărunţelul îl luă pe sus şi-l depozită în spatele unei dărăpănături. Am armat Schmeisserul, iar el pricepu mesajul cât se poate de limpede.

— Pocher, Black-Jack, Canasta? ne îmbie Portta.

Am avut un noroc chior la cărţi. Pe măsură ce câştigam, eram tot mai bine dispus. Heiden, în schimb, în buzunarele căruia făceam curăţenie, era tot mai veninos.

— Noroc la cărţi, ghinion în dragoste, îmi spuse, zâmbind verde. Pariez că vreun buzat de aborigen o să-ţi înfigă capul în vârful baionetei.

Ceilalţi protestară zgomotos. Mărunţelul îi arse o scatoalcă după ceafa, dar Moşul îi potoli înainte ca încăierarea să ia proporţii. Să-i vorbeşti unui camarad despre propria-i moarte, asta nu face parte din codul bunelor maniere.

— S-au apucat de treabă, ne anunţă laconic Mercenarul.

Pionierii veneau la adăpostul unui transportor blindat, în cabina căruia transpira de spaimă un voluntar căruia-i plăceau faptele eroice tot atât de mult ca şi nouă. Din când în când se opreau şi scormoneau în nisip cu palmele goale. Mercenarul le expedia rafale care-i făceau să se pitească înapoi, în spatele transportorului. Camarazii lor răspundeau cu focuri sporadice şi apoi totul pornea de la capăt.

În cele din urmă se retraseră. Coridorul era gata.

— Risipiţi-vă, ordonă Moşul. Noroc la vânătoare!

Am înhăţat aruncătorul de grenade şi m-am rostogolit într-o groapă. Mărunţelul, înnebunit de căldură, îşi smulse hainele de pe el, rămânând doar în chiloţi. Se cufundă în mijlocul adăpătorii, mascat de unul dintre palmierii doborâţi, pe care fixă ţeava pistolului mitralieră şi o duzină de grenade. Stătea în apă până la bărbie, străduindu-se să imite orăcăitul unui broscoi. Heiden îl duse de braţ pe locotenentul Lentz în spatele unui parapet de saci. De acolo ne făcu semn că totul e în regulă. Ceilalţi se ascunseră la iuţeală, cum puteau mai bine. Nici n-apucaserăm să ne luăm la revedere.

Primul Willys intră în oază cu viteză scăzută. L-am lăsat să treacă, împreună cu infanteriştii ascunşi în spatele său. Am procedat la fel cu tancul care venea la rând, şi cu următorul, un Grant cu botul teşit şi turela exagerat de înaltă. Ăsta era vârful coloanei. Neozeelandezii priviră nedumeriţi în jurul lor, căutând cel puţin o companie şi câteva tunuri.

Am ochit şi am apăsat trăgaciul aruncătorului de grenade. Proiectilul lovi cel de-al doilea tanc, într-un punct vulnerabil, sub apărătoarea motorului. Îndată după explozie, flăcările se întinseră pe blindaj ca o pecingine. Sevilla curăţă supravieţuitorii care încercau să scape, ţipând. Atunci ieşi din adăpătoare Mărunţelul şi vârî trei grenade sub celălalt tanc. Se întoarse spre infanterişti descărcându-şi Schmeisserul. Cei care scăpară o rupseră la fugă, înspăimântaţi de monstrul care ţâşnise din mâl.

Willysul începu să tragă.

Într-o clipă furăm cuprinşi cu toţii de demenţa ucigaşă. Zbieram şi alergam urmăriţi de exploziile grenadelor, fără să ne mai pese de gloanţele care ne bâzâiau pe la ureche. Unul dintre ele se opri în umărul meu stâng. Ăsta nu făcu decât să-mi sporească furia.

— Ucide! Ucide!

O sabie ghurka alunecă pe ţeava armei pe care Heiden o ridicase în dreptul feţei pentru a se apăra şi se rupse. Heiden înfipse automatul în burta adversarului şi trase până

când obiectul îşi croi un tunel printre muşchi, oase, măruntaie. Dinspre Willys veni rostogolindu-se o grenadă Gammon, un cilindru plin cu fosfor. Mercenarul o prinse din zbor, trimiţând-o înapoi.

— Adresantul necunoscut, mai apucă să strige vesel, înainte ca Infernul condensat în conserva aceea să se răspândească.

Willysul nu mai era decât o minge de flăcări din interiorul căreia răzbăteau zbierete. Era mai amuzant decât un carusel din zilele copilăriei noastre.

Ne oprirăm gâfâind. În jurul nostru nu se mai afla nimeni în picioare. Eram plini de sânge până la brâu. Ajutoarele veneau prea târziu pentru echipajele celor trei vehicule.

— Punem punct aici, hotărî Moşul.

Am alergat chiuind spre locul în care ascunseserăm Kubelwagenul. Deja se zăreau siluetele altor infanterişti, care se strecurau prudenţi spre oază.

— Unde-i Lentz? întrebă Moşul.

N-am ştiut ce să-i răspundem. În vâltoarea luptei îl scăpasem din vedere. Deodată Kubelwagenul ţâşni din adăpost şi aproape că ne zdrobi, luând un viraj strâns. Era evident că noi nu ne aflam înăuntru. Nu puteam să-l lăsăm să plece aşa.

Am golit încărcătorul în direcţia lui. Kubelwagenul zigzagă necontrolat şi se poticni într-un ciot de palmier. În timp ce motorul mergea încă, m-am apropiat şi am smucit portiera din dreapta. Lentz se prăbuşi la picioarele noastre, moale ca o cârpă. Jumătate din ţeastă îi rămăsese pe scaunul şoferului.

— Scârba, comentă Mărunţelul, voia să se plimbe pe cheltuiala noastră. Ce spui, Portta?

— Aborigenii îi vor face o înmormântare mai frumoasă decât ne-am fi permis noi, spuse berlinezul. Am auzit că în Noua Zeelandă răposaţilor li se mănâncă creierul pentru a deveni mai inteligenţi cei rămaşi.

— În cazul ăsta, după ce vor servi creierul lui „coş de

bale" vor pierde războiul, fu de părere Mărunţelul.

La epitafuri era imbatabil. Împuşcăturile izbucniră iarăşi.

Mergeam de vreo jumătate de ceas, când am auzit în spatele nostru primele explozii. Geniştii maiorului Hemke transformaseră fiecare nenorocită de colibă într-o staţie de tramvai pentru Iad. Mai mulţi neozeelandezi îşi cumpărară bilet fără să ezite.

Intrară prudenţi în primele gurbi, în care, n-aveau de unde să ştie, nu mai locuia de mult nimeni fiindcă erau prea aproape de depozitul de carburanţi. Cercetară cu atenţie pragul şi praful intrării. Nici urmă de mină. Niciun fir. Scrutară întunericul din încăpere, gata să ciuruiască pe oricine ar fi avut proasta inspiraţie să-i întâmpine acolo. Nu era nimeni. Puteau intra.

Pentru că erau o minunăţie de flăcăi, înalţi, spătoşi, trebuiau să se aplece ca să poată încăpea pe găurile strâmte şi scunde cărora localnicii le spuneau „uşi". Apoi se îndreptară de spinare. Atunci atinseră cu creştetul capului firele subţiri întinse deasupra uşii, special pentru a fi atinse. Lucrul se petrecu simultan în trei gurbi. Trei neozeelandezi îşi pierdură capetele, la propriu, ceea ce nu păru să-i încânte nici pe ei nici pe camarazii care-i urmau.

Debandada care urmă nu poate fi descrisă în cuvinte. Trebuiau să cerceteze casă cu casă. Sau să le distrugă pe toate. Spre surprinderea lor, constatară că majoritatea sunt locuite. Adunară întreaga populaţie lângă adăpătoare, făcând o tentativă de interogatoriu. Arabii, înspăimântaţi de câte pătimiseră, ţipau toţi odată şi alergau de colo-colo.

Comandantul se gândi o clipă să arunce toată mizeria în aer, sau s-o ocolească pur şi simplu şi să bage viteză, pentru a recupera avantajul căpătat de 26 Panzer-Grenadiere. Simţea cum îi scapă gloria printre degete, ca nisipul. Dar ordinele pe care i le dăduseră generalii erau clare. Orice aşezare cucerită trebuia asigurată, pentru unităţile care veneau în urmă. Avea de lucru aici pentru ore bune. Pierduse trenul.

În vremea asta, maiorul Hemke ne felicită în faţa întregii unităţi. Se prefăcu că nu observă pălăria mexicană a lui Sevilla, care avea acum mai multe găuri decât o strecurătoare şi chiloţii Mărunţelului, pe care mâlul uscat formase o crustă a cărei putoare aproape că puse pe fugă regimentul.

— Îmi pare tare rău de locotenentul Lentz, adăugă Hemke. Era un tânăr care promitea foarte mult.

Portta emise un suspin care reunea răgetul unui cămiloi îndrăgostit şi sughiţul Mărunţelului după minim o cască de basamac.

— A căzut ca un erou, domnule maior. Când aborigenii ne copleşiseră numericeşte, domnul locotenent Siegfried-coş de... Lentz, a sărit pe tancul din fruntea coloanei numai cu o grenadă. După ce a reuşit să intre înăuntru, a tras asupra celorlalte tancuri până când n-a mai avut muniţie. Ne striga prin turela deschisă: „Spuneţi-i domnului maior Hemke să stea liniştit. Înainte de a pleca în misiune i-am pus ordine în hârtii şi i-am cârpit perechea de ciorapi pe care şi-a rupt-o în bătălia de la Tobruk". Apoi l-au doborât. Ce erou! Ce erou!

Maiorul Hemke ne privi ciudat, dar niciun muşchi nu tresări pe feţele noastre acoperite de sânge şi fum. Salută, făcu stânga-mprejur şi plecă grăbit.

Nu mai simţeam respiraţia fierbinte a englezilor în ceafă. Mărunţelul şi Mercenarul montară la iuţeală alambicul pe care un gemu de la compania a doua îl construise dintr-un rezervor de aruncător de flăcări. Geniul nu apucase să guste nici măcar o picătură din produsul propriului aparat, fiind ucis chiar a doua zi de un scorpion. Portta aduse butoiul cu resturi de tot felul pe care-l lăsase în păstrare, să fermenteze liniştit, la Feldwebelul Schelde, acela care-i era dator fiindcă-i pierduse dromaderul. Butoiul emana o duhoare insuportabilă. Înăuntru se afla rezultatul unei campanii de câteva săptămâni. Resturi ale dineurilor cazone, fructe aduse de arabi în fiecare oază în care poposiserăm, orice putea fermenta pentru a elibera apoi,

prin procesul distilării, licoarea ce-l făcuse renumit pe Portta în întreg regimentul.

Am aprins focul sub alambic, cu tot ceea ce ne stătea la îndemână şi era cât de cât inflamabil. În deşert nu trebuie să faci cine ştie ce eforturi ca să aprinzi ceva. Curând, conţinutul începu să bolborosească, la umbra tancului. Furtunul la capătul căruia aşteptam să picure basamacul trecea printr-un alt butoi, cu apă, împrumutat de la bucătărie.

— Urmează o beţie exemplară, îi anunţă Sevilla pe curioşii care se strânseseră în jurul aparatului.

Printre ei nu se afla niciun ofiţer. Fuseserăm morţi şi înviaserăm. Pentru câteva ore, cât timp poposea Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, puteam să încălcăm orice regulament. Nimeni n-avea să ne bată la cap.

Beţia dură până în zori. Maiorul Hemke îşi primise informaţiile şi ordinele. În următoarele două zile, 26 Panzer trebuia să se cantoneze la Homs, în apropiere de Tripoli. Jumătate din oameni urmau să se îmbarce şi s-o facă pe turiştii, peste Mediterana. Era prima permisie după şase luni de sânge, flăcări şi moarte. Era pentru prima oară, după o jumătate de an, că aveam să ne desprindem din nisipurile deşertului.

Mediterana nu era o mare pe care să-ţi petreci o croazieră. Englezii bântuiau în toate cele patru vânturi, adulmecând, asemenea strămoşilor lor corsari, orice pânză străină. În scurtă vreme obţinuseră superioritatea absolută, instituind examene foarte severe pentru vasele care încercau să treacă prin năvodul des. Convoaiele care-i alimentau Feldmareşalului Erwin Rommel faptele de arme ajungeau la destinaţie înjumătăţite, iar uneori se opreau pe fundul mării pentru odihna veşnică. Oamenii torpilă italieni încercau să se furişeze din nou în rada portului Alexandria pentru a repeta isprava din 19 decembrie ’41, când găuriseră rău două cuirasate engleze. Dar vremea isprăvilor cavalereşti apusese de mult.

— Cică or să ne care cu tot ce are la îndemână

amiralul, sughiţă Sevilla, căutând verticala locului.

N-o găsi şi atunci îşi continuă libaţiunile întins pe o parte, până când jăratecul focului îi aprinse tivul tunicii. Heiden, care era la fel de beat, poate chiar mai beat decât Sevilla, se simţi dator să stingă focul cu ceva. Într-un gest reflex el îşi goli casca deasupra flăcărilor mici. A trebuit să fac un salt şi să-l acopăr pe Sevilla cu propria mea pătură. În cască se găsea alcool aproape pur, care se aprinsese cu o bufnitură. Când îl despachetarăm pe Sevilla, scotea fum peste tot. Dar nu se procopsise decât cu câteva băşici pe dosul palmelor.

— Da, reluă Mărunţelul ideea adusă în discuţie de Sevilla, eu unul am să trec Mediterana într-un butoi. E la fel de bun ca orice altceva. O să fie chiar butoiul ăsta de basamac.

Mercenarul şi Portta aduseră o şarjă nouă. Deşi era mai slabă decât primele, efectul fu acelaşi. Sevilla adormi de-a binelea. În întuneric, fumegând maiestuos, aducea cu un vulcan după erupţie. Sforăitul completa de minune asemănarea.

Mercenarul şi Heiden deschiseră un program de cântece şi marşuri. Cum era de aşteptat, se luară la harţă din pricina unui vers interpretabil.

— E un cântec al Legiunii, spuse mânios Mercenarul, şi blestemat să fiu dacă, atâta vreme cât o să-mi curgă o picătură de sânge prin vine, o să las orice găină fricoasă să schimbe fie şi un cuvinţel în dânsul.

— Găină fricoasă? răcni Heiden.

Cântă din nou strofa cu pricina, stâlcind de data asta absolut toate versurile. Cuţitele săriră singure din teci. În jurul celor doi se formă imediat un cerc.

— Şarja numărul cinci! trâmbiţă Moşul.

Combatanţii se potoliră ca prin farmec. Cuţitele trecură din nou la odihnă şi fură înlocuite cu căştile.

Două zile mai târziu, asudam în cutia strâmtă a unui submarin care alimentase la Homs şi avusese loc pentru încă şapte persoane, cu condiţia să-şi aducă sandvişurile

de-acasă. Înainte de a ne îmbarca, Moşul şi Portta dăduseră o fugă la Tripoli pentru a-l vedea pe locotenentul Leuwe. Se întorseseră cu veşti bune. Lui Leuwe n-aveau să-i taie capul, însă urma să-şi petreacă următoarele două luni în spital.

— Ceea ce, trase Moşul concluzia, având în vedere câte surori îi dau târcoale, nici nu e chiar aşa de rău.

Căpitanul Liepke ne puse în vedere că nu tolerează nici cea mai mică abatere de la disciplină.

— U-802 nu este un taxi, ne comunică el. Suntem bucuroşi să ne punem la dispoziţia unor soldaţi curajoşi, care şi-au făcut datoria faţă de patrie, însă aştept de la dumneavoastră acelaşi comportament ca al restului echipajului.

— Am înţeles, domnule comandant, exprimă Moşul acordul nostru. Vă asigur că dacă vreunul dintre camarazii mei vă va face probleme de orice fel, îl vom închide pe ticălos într-unul din tuburile torpilelor.

Nu voiam decât să dorm şi să mă trezesc, după o traversare de patruzeci şi opt de ore, la Reggio di Calabria, portul nostru de destinaţie. Atâtea zile şi nopţi fuseserăm mai înghesuiţi în Panzer, încât nu ne mai plângeam de confort. Însă necazurile începură să curgă chiar din primele ore.

Soneria alarmei ne azvârli din paturi, ca pe nişte orbeţi. Mărunţelul îmi ateriză în cap şi numai printr-un miracol nu-mi frânse gâtul ca pe o surcică.

— Ce staţi pe acilea? întrebă el mahmur.

Lumina roşie se aprindea intermitent, sporind zăpăceala din capetele noastre. Marinarii care nu se aflau în cart se repeziră la posturi. Mi se păru ciudat că nimeni nu scotea un cuvânt. Luminile continuau să clipească, însă soneria încetase să mai sune. Apoi vibraţia care dădea viaţă submersibilului, tremurul pereţilor încetară de asemenea. Motoarele se opriseră. Ne cufundarăm într-o linişte nefirească.

Moşul veni şi ne somă să ne ţinem gura. Sonarul unui crucişător britanic, vânător de submarine, detectase zgomotul elicei noastre. Dădea târcoale locului, încercând să ne doteze cu câteva găuri în plus şi să ne termine.

— Asta-i culmea! Se scandaliză Portta în şoaptă. N-avem mai multe drepturi decât peştii. Iarăşi ni se pune pumnul în gură.

— Ce treabă am eu cu răfuielile lor? îi ţinu Mărunţelul isonul. Eu mi-am pus pielea la sărat acolo, pe nisip.

Îi explicarăm în cuvinte simple, ca pentru mintea lui, că orice strigăt, un strănut, un obiect scăpat pe jos, ne poate fi fatal. Câinele turbat se învârtea în cercuri largi la suprafaţă. Căpitanul era unul dintre acei buldogi căpoşi care o dată ce şi-au înhăţat prada nu-i mai dau drumul.

Trecură aşa două ore. Dintr-o dată, spaţiul mi se păru incredibil de mic, aşa de mic încât, dacă întindeam ambele mâini, puteam atinge pereţii. Era un coşciug tot atât de bun ca un Panzer. Sudoarea mi se scurgea pe gene şi îmi picura apoi de-a lungul obrajilor.

— Swen, e-n regulă? îmi şopti Moşul.

Am făcut semn cu capul că da. Însă privirea îmi aluneca într-un colţ al cabinei echipajului. Încercam să nu mă mai uit acolo, dar nu mă puteam împotrivi. Ochii îmi fugeau spre ungherul întunecat dintre peretele cabinei şi ultimul pat. În locul acela se afla cineva. Am simţit din nou, aşa cum mi se întâmplase în Alexandria, o prezenţă străină.

— E cineva acolo, am spus, repetând vorbele de atunci.

Temperatura începu să crească. Instalaţia de recirculare a aerului nu mai funcţiona nici ea. În curând, atmosfera avea să devină irespirabilă. Dar dacă cei de la suprafaţă ne-ar fi descoperit, atunci chiar că nu s-ar mai fi putut respira. Niciun om cu scaun la cap nu respiră apă.

Căpitanul crucişătorului îşi pierdu răbdarea şi ordonă lansarea unei serii de grenade antisubmarin. Trecură chiar pe deasupra noastră, poate cu o abatere de câţiva metri. Am auzit zgomotul elicei crescând şi descrescând. Butoaiele morţii fură lăsate să cadă în siajul navei, unul

câte unul. Fuseseră reglate să explodeze la o adâncime de şaizeci de metri. U-802 aştepta la nouăzeci.

Apoi explodară. Un uriaş pumn de apă lovi trupul fusiform al submarinului, răsucindu-l ca şi cum ar fi stors o rufă, dându-l de-a berbeleacul. Am auzit fiecare nit mişcându-se şi niciunul nu părea să se simtă în largul său. Am auzit fiecare punct de sudură fisurându-se. Sute de mii de tone de apă sărată pândeau momentul potrivit pentru a se repezi asupra noastră ca să ne strivească. Peşti de tot felul au deschis boturile pofticioşi.

În clipa aceea am urlat cu toţii, căci oricum nu mai avea importanţă. Dar când efectul exploziilor trecu şi băgarăm de seamă că suntem încă întregi, ne cufundarăm din nou în muţenie. Vânătoarea continua.

Căpitanul englez sperase într-o lovitură norocoasă. Întreg echipajul crucişătorului se adunase la babord şi la tribord, ca la meci, aşteptând rezultatele. Priveau cu atenţie, căutând pete de ulei pe suprafaţa mării, resturi împrăştiate de explozie. Comandantul Liepke se gândi să-i facă pe plac.

— Barthel, îi spuse ofiţerului mecanic, o porţie de ulei la masa numărul doi! Băieţi, aţi aruncat gunoiul astăzi?

Şeful mecanicilor eliberă în apa mării atâta ulei cât era nevoie pentru ca sus, la suprafaţă, privitorii să parieze pe întrecute că submarinul a fost făcut ţăndări. O mulţime de fleacuri capabile să plutească fură înghesuite într-unul din tuburile lanstorpile şi aruncate sub nasul englezului. Acum suprafaţa mării părea locul unei catastrofe petrecute în ultimele cinci minute.

Se dovedi însă că n-aveam de-a face cu nişte novici.

— Domnule căpitan, spuse operatorul radio, englezii sunt tot acolo. Nu s-au lăsat păcăliţi.

— Nu ştiu de ce am senzaţia că vom fi obligaţi să ne spălăm pe urechi cu apă sărată, se plânse Portta pe un ton scăzut.

— Domnule căpitan, interveni din nou operatorul, sunt chiar deasupra noastră acum.

Căpitanul Liepke gândi contra cronometru. Cu ochii minţii am văzut grenadele sărind din locaşurile lor, rostogolindu-se în timp ce se scufundau spre U-802. Nu mai era nici măcar o secundă de pierdut. Vremea discreţiei trecuse.

— Cu toată viteza înainte! zbieră Liepke.

Submarinul se urni cu o smucitură, aruncându-ne dintr-un perete în altul. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am agăţat de unul dintre paturi. Heiden îmi urmă exemplul, înjurând îngrozitor. Fruntea îi era brăzdată de o tăietură adâncă, din care şiroia sângele. Am dat buzna afară din cabina echipajului.

Acum totul depindea de viteza fiecărui vas şi de şiretenia fiecărui căpitan. Începurăm un joc de-a şoarecele şi pisica. Căpitanul Liepke scufundă submarinul şi mai mult, sperând că marea ne va ascunde de furia celor de pe crucişător. Presiunea punea la grea încercare blindajul peştelui nostru. Liepke ordonă o serie de manevre complicate, viraje, accelerări şi opriri, încercând să iasă din bătaia sonarului.

— Lume rea! comentă Mărunţelul. Ce câştigă dacă ne fugăresc în halul ăsta? Moşule, ce zici, n-am putea să ieşim la suprafaţă, să le tragem nişte şuturi în cur?

Marinarii râseră. Căpitanul Liepke îl privi pe Micuţ pe jumătate scandalizat, pe jumătate recunoscător. Nervii stăteau gata să plesnească, întinşi ca nişte corzi de vioară.

— Prea multă aglomeraţie aici, zbieră căpitanul. Locotenente, ia-i pe gură cască şi du-i în cabina echipajului.

Locotenentul Stein ne împinse pe toţi şapte pe culoarul îngust, spre încăperea strâmtă pe care de-abia o părăsisem. Câţiva marinari ni se alăturară. În faţa uşii rotunde, am şovăit din nou pentru câteva clipe. Acolo se afla cineva care mă aştepta să intru. Apoi camarazii mei mă împinseră din spate.

— Domnule locotenent, întrebă Mercenarul, câte vase aţi dat la fund de la începutul campaniei?

— Şapte sau opt, spuse Stein, oprindu-se o clipă în

pragul cabinei, înainte de a se întoarce în preajma căpitanului Liepke.

— Mereu v-aţi văitat că n-aveţi destulă apă, ne aminti Portta, de data asta o să beţi pe săturate.

U-802 aţinuse calea convoaielor aliate încă de pe vremea când ele erau aşteptate cu sufletul la gură de generalul Wavell. Ieşeau la vânătoare câte patru sau cinci, în haită. Navigau în urma şirului de nave, alegându-şi prada cu grijă. Erau vremuri de glorie, când o torpilă sau două se dovedeau de ajuns. Comandanţii se luau la întrecere şi se felicitau unii pe ceilalţi, în vreme ce zeci de oameni se înecau în valuri de păcură. Vasele de escortă se repezeau pentru a-l pedepsi pe agresor, însă de cele mai multe ori nu dădeau de el. În graba lor, treceau peste bărcile supravieţuitorilor, pentru că siguranţa convoiului era mai importantă decât vieţile câtorva marinari. Se roteau în cercuri largi, lansând câteva grenade. Apoi îşi reluau locurile în convoi. Scena se repeta după câteva ore.

Acum venise rândul submersibilului să fie vânat. Soarta ne prinsese sub pielea lui, ca pe nişte paraziţi pe cale de a fi exterminaţi. Căpitanul Liepke, îngrijorat de consumul mare de combustibil, îşi conduse submarinul prin relieful fundului de mare, încercând să se ascundă. Nu reuşi. Crucişătorul fu umbra noastră în următoarea oră. Grenadele explodau tot mai aproape.

— Englezul ăsta are o datorie de plătit bunului nostru Liepke, gândi cu voce tare Mercenarul. Maică-sa s-o fi găsit pe vreunul din vasele scufundate.

Dar sarcasmul său nu reuşi să ne pompeze sânge în vine. Ori de câte ori Liepke încerca să reia vechiul curs, vânătorul de submarine îi tăia calea, obligându-l să vireze. Ori de câte ori fundul mării îl silea să se ridice, trecea pe lângă moarte. În cele din urmă se produse nenorocirea.

U-802 fu la un pas de a se împotmoli. O manevră disperată, în ultima clipă, stopă maşina, o nouă serie de zgâlţâieli, panică. Elicea se poticni, cârma se deformă şi submarinul deveni imposibil de manevrat.

O linişte mormântală se aşternu la bord. Galben la faţă, Liepke ceru adâncimea şi coordonatele. Apoi amuţi şi el. Submersibilul se aşezase pe nisipul fundului, la circa şaizeci de metri de suprafaţă. Am auzit maşinile vânătorului trecând pe deasupra noastră, întorcându-se apoi. Erau peste noi.

Prima grenadă explodă prea devreme, după ce de-abia străpunsese suprafaţa apei, la vreo douăzeci de metri adâncime. Cu toate acestea, am simţit şocul în mărul lui Adam şi în vezică.

— Luaţi-o de-acolo, am bolborosit, arătând cu degetul spre ungherul acela dintre peretele cabinei şi ultimul pat, în care întunericul se coagula, căpătând consistenţă, tentacule, prezenţă.

Camarazii mei mă priviră, pământii de frică. Tentaculele căpătară degete la extremităţi, prezenţa se mişcă imperceptibil spre mine, poate un milimetru, poate doi, dar spre mine în mod special, cocoşată, hidoasă.

— Luaţi-o de-aici, i-am implorat din nou.

Cea de a doua grenadă explodă la patruzeci de metri adâncime. Jumătate din oameni se prăbuşiră cu palmele apăsate peste urechi, horcăind, dând din picioare. Raţiile de mâncare făcură cale întoarsă dinspre stomac. U-802 ţipă şi el o dată cu noi.

— Pleacă! am urlat, căutând să mă furişez pe sub aripile de liliac pe care arătarea din faţa mea le ridicase deodată.

Apoi am recunoscut-o Era din nou Moartea.

Ultima grenadă se scufunda leneşă spre noi, iar noi nu puteam face nimic altceva decât s-o aşteptăm. Era la treizeci de metri de U-802, la douăzeci de metri, la zece. Pentru o clipă am crezut că e defectă. În cele din urmă, atinse fundul la cincisprezece metri de noi şi făcu explozie.

Moartea îşi fâlfâi aripile de liliac, le întinse spre mine, mă acoperi, ca şi cum mi-ar fi azvârlit peste cap o mantie. M-am simţit pierdut şi protejat în acelaşi timp. După un moment, mă ridică de pe podea şi am început să dau din

picioare, spânzurat, fără aer. I-am auzit pe ceilalţi strigându-mă, dar strigătele lor nu puteau obliga Moartea să-mi dea drumul, nu mă puteau aduce înapoi, printre ei. Mi-am pierdut cunoştinţa.

Când mi-am revenit, tentaculele încă mă imobilizau, dar degetele erau acum lichide. Am luat două înghiţituri de apă sărată, după care am deschis în sfârşit ochii.

Eram tot în cabina echipajului. Explozia ultimei grenade ne venise de hac. Supus unei presiuni formidabile, peretele metalic al carcasei cedase între două lonjeroane, chiar deasupra chilei. Apa ţâşnea printre cele două margini ale îmbinăm unor panouri, măturând paturile marinarilor, păturile, celelalte obiecte, dând oamenii de-a berbeleacul. Domnea un urlet general, care se adăuga vuietului apei.

— Trebuie să ieşim de-aici imediat! zbieră Julian Heiden, închipuindu-şi probabil că noi nu ne dădeam seama de asta.

Dacă marginile panoului n-ar fi fost petrecute una peste cealaltă, am fi fost morţi deja. Ucişi în mai puţin de o secundă, de un bolovan uriaş de apă. Dar chiar şi aşa, nu mai aveam mult. Apa îşi încorda forţele ca să ajungă la noi şi în curând avea să o facă. Am văzut marginile metalice răsfrângându-se aidoma staniolului de pe ciocolată şi niturile sărind, unul câte unul. Nu mai era nicio clipă de pierdut.

— S-a înţepenit! ţipă Moşul, smucind fără succes mânerele uşii rotunde. Blestematul de capac nu vrea să se deschidă!

Mărunţelul îl dădu la o parte cu lopata braţului. Se opinti el însuşi în uriaşul disc metalic, gros de două zeci de centimetri. I-am văzut venele de pe faţă umflându-se ca nişte funii vinete, însă uşa rămase neclintită. Mărunţelul scăpă un vânt zgomotos şi se prăbuşi epuizat în apa care-i ajungea până la genunchi.

— Scoateţi-ne de-aici! strigă disperat unul dintre marinari în cornetul acustic. Pentru Dumnezeu, scoateţi-ne de-aici!

N-avea însă de unde şti dacă-l auzea cineva. Dincolo de uşa cabinei echipajului pluteau poate deja cadavrele celorlalţi. Apa creştea din ce în ce mai repede. În curând ne ajunse la brâu.

— Aici! Prinde!

Mercenarul îşi croi drum printre noi şi îi aduse Mărunţelului o bucată de ţeavă pe care apa o smulsese dintr-un pat. O petrecură împreună printre spiţele radiale ale mecanismului de închidere. Aveau o pârghie la care se opintiră icnind.

— Grăbiţi-vă! îi implorară zece voci deodată.

Muşchii Mărunţelului erau gata să plesnească. Ţeava începu să se îndoaie, dar roata care acţiona zăvorul se urni câţiva milimetri. Însă nu mai era mult până când apa avea să o acopere.

Încă un efort. Ţeava cedă deodată, forfecându-se. Mărunţelul şi Mercenarul căzură în apă, cu faţa în jos. Când se ridicară, înjurând, Moşul şi Portta deschideau deja uşa de acces în coridor. Răsună un urlet general de bucurie. Ne-am repezit cu toţii dincolo, odată cu apa, căreia-i bararăm drumul de îndată, trântind capacul la loc.

Submarinul se înclinase uşor către cabina echipajului, care în curând avea să fie complet inundată. Traversarăm în fugă culoarul. La capătul celălalt apa scursă nu ajunsese, din pricina pantei. Încă un moment de panică, apoi cei de dincolo, care nu-şi pierduseră capul, ne deschiseră uşa. Eram în siguranţă.

Căpitanul Liepke ne ascultă alb la faţă. Ascultă apoi raportul celorlalţi ofiţeri. Într-un anume fel ne puteam considera norocoşi. Grenada ar fi putut sparge sala maşinilor. O explozie nimicitoare ne-ar fi împrăştiat pe fundul mării.

— Domnule căpitan, spuse unul dintre ofiţeri, cârma nu este manevrabilă. Ar trebui…

— Gura, locotenente! se răsti Liepke la el. Ştiu foarte bine şi fără sfatul dumitale ce am de făcut.

În el se dădea o luptă disperată. După câteva secunde,

în care privirile tuturor îl sfredeliră, raţiunea învinse.

— Daţi drumul la pompe câtă vreme mai funcţionează, hotărî căpitanul. Ieşim la suprafaţă.

Un oftat de uşurare izbucni din toate piepturile. Moartea prin înec nu-i face nimănui cu ochiul. Preferam să înfruntăm, pe drumul spre suprafaţă, alte grenade de-ale vânătorului englez şi, odată ieşiţi din adâncuri, mânia tunurilor şi mitralierelor sale. Dar nu mai puteam aştepta pe fundul mării, sub milioane de tone de apă. Nu o astfel de moarte.

— Patruzeci… treizeci… douăzeci… se auzi glasul matelotului care indica monoton adâncimea.

Legănându-se rănit, U-802, străpunse ultimele straturi lichide şi ieşi, în sfârşit, la suprafaţă. În vreme ce valurile băteau bordurile, unul dintre ofiţeri deschise capacul tambuchiului. Căpitanul urcă încet scara turelei. Noi ceilalţi îl aşteptarăm în tăcere, privind în sus. Când deschise turela, o pată cenuşie ne arse ochii. Era cerul mohorât.

— Eu unul ies să fac o plimbare, hotărî Sevilla.

— Vin cu tine, i-am zis. Locurile sunt pline de indivizi dubioşi.

Am ieşit cu toţii, în ordine şi ne-am înşirat pe puntea submarinului. Vânătorul britanic se învârtea în jurul nostru, la circa cincizeci de metri distanţă. Era în bătaia tunului nostru. M-am rugat, privind ţevile tunurilor de pe nava duşmană, ca nu cumva vreunui idiot de patriot german să-i vină ideea să tragă. Spre cinstea noastră, nimeni nu luă nicio iniţiativă.

Marea era destul de agitată. Valurile se spărgeau în etrava submarinului, împroşcându-ne cu stropi reci şi spumă. Căpitanul Liepke ar fi vrut să ridice pavilionul, însă ceilalţi membri ai echipajului se. Temeau că orice gest în plus i-ar putea costa viaţa. Liepke îşi înghiţi lacrimile şi se alinie în rând cu noi.

— Ce spui, Moşule? se interesă Portta. De data asta am terminat-o cu războiul, aşa-i?

Moşul ridică din umeri. Important era că scăpaserăm

cu viaţă. Deocamdată.

— Pare-se c-au să ne trimită în Canada, spuse Mercenarul.

— Canada? strigă Mărunţelul. Cum e acolo, frig sau cald?

— Frig, îi răspunse Heiden. Dar nu-ţi fie teamă. În timp ce noi ăştilalţi o să tăiem câte o sută de copaci pe zi, pe tine te vor prăji la foc mic, laolaltă cu purceii.

Deodată ne-am dat seama că ceva nu este în regulă. Vânătorul de submarine se oprise la cincizeci de metri şi ne privea prin ţevile negre ale tunurilor. Nimeni nu ne strigă prin portavoce. Nimeni nu ne somă să coborâm bărcile la apă şi să ne apropiem. Am băgat de seamă că turelele s-au mişcat, căutând cea mai bună poziţie de tragere.

Nu erau obligaţi să ia prizonieri. Prizonierii înseamnă bătaie de cap în plus, iar ei aveau de lucru cu convoiul pe care se grăbeau să-l ajungă din urmă. Mai mult, le şi făcuserăm mizerii în ultimele ore, fiindcă nu ne lăsaserăm înecaţi din prima lovitură. Iar un submarin nemţesc era, în ochii tuturor, un soi de rechin însetat de sânge, care nu merită altceva decât să-i despici burta şi să-l cauţi prin măruntaie.

Ne-am clătinat cu toţii, bătuţi de vântul groazei, aşteptând din clipă în clipă ploaia de obuze. Apoi se auzi un zgomot, un vuiet care creştea constant. La orizont, sub plafonul coborât al norilor se iviră siluetele pe care le cunoşteam prea bine.

— Luftwaffe, spuse liniştit Mercenarul.

EPILOG

Ultimul miraj

Aşteptam, cu ochii lipiţi de linia orizontului. Un orizont mereu în mişcare. Nisipul venea şi se ducea, fără contenire, o dată cu clipele, cu orele, cu zilele. Din cauza lui, ochii ni se înroşeau şi ne usturau al dracului. Nu există leac împotriva usturimilor, decât poate dacă stai cu ochii închişi. De aceea credem că morţii prea puţin se sinchisesc de nisipul deşertului.

Aşteptam ca la orizont să se ivească inamicul. Moşul, Portta, Mercenarul, Mărunţelul, Heiden, Sevilla şi cu mine. Încărcătoarele erau pline cu trasoare. Grenadele fuseseră verificate încă de cu seară. Ascuţiserăm lamele cuţitelor ore în şir, pe piatră, atât de tare încât puteai să te tai numai privindu-le. În spatele nostru, tunarii aşteptau şi ei numai un semn pentru a dezlănţui asupra duşmanilor o ploaie de foc.

Iar ei întârziau să apară. Peste zi, cu creierul lichefiat de căldură, încercând să alungăm gustul amar din gură cu o înghiţitură de apă clocită, cădeam pradă mirajelor. Prin lentila tremurătoare a aerului încins ni se părea că vedem apropiindu-se tancuri, camioane, oameni. Inimile ne tresăreau de bucurie. Apoi ei dispăreau unul câte unul.

— Nu mai vine nimeni, decretă Mărunţelul scârbit. Ne-au uitat aici cu toţii.

Cu toate că de obicei nu puneam prea mare preţ pe profeţiile sale, de data aceasta eram înclinaţi să-i dăm dreptate.

Aşteptam, aşteptam mereu. Ne contopeam, după o vreme, cu dunele, cu hamada, transformându-ne în bolovani cu formă de oameni. Şerpii deşertului intrau şi ieşeau prin nările, urechile şi gurile noastre. Vântul săpa riduri noi pe chipurile şi aşa brăzdate, soarele albea firele de păr şi lustruia oasele. Nu mai venea nimeni.

Şi apoi, într-o zi, cineva scoase un ţipăt. O pată se mişca la orizont, crescând cu fiecare minut. Degetele se încordară pe trăgaci, ochii se înţepeniră în cotare. Respiraţiile se opriră, gata să izbucnească după prima salvă nimicitoare.

Dar nu. Nu erau ei.

Era caravana lui Selim, aceea pe care o crezuserăm pierdută fără speranţă, caravana Leilei, frumoasa de paisprezece ani, promisă feciorului de paşă şi a lui Omar, cel alungat pentru că ucisese o fiinţă sub rangul lui. Era şirul nesfârşit al cămilelor, apatice, atemporale. Treceau printre rândurile noastre, încet, cu pas lent, şi dacă ne-am fi repezit să le aţinem calea, ar fi trecut prin trupuri ca şi cum am fi fost alcătuiţi din elemente diferite, aer şi foc.

Ne vorbeam însă numai din ochi şi ne înţelegeam îndată, adăugând doar din când în când un gest esenţial.

— Unde este Leila, Selim? Ai lăsat-o feciorului de paşă din Beni Mazar? Sunt fericiţi ei doi, Selim?

Şi Selim trecu mai departe, cu ochii umbriţi de gânduri. În barba lui albită stăpânea un tremur bătrânicios.

— Leila s-a dus, Leila s-a prăpădit. Hamsinul, respiraţia deşertului, venind dinspre Egipt, a îngropat-o sub nisip. Fetiţa mea e sub copitele cămilelor.

Leila cea cu chipul străveziu şi buzele roşii. Leila a cărei a doua religie erau cărţile. Prinţ şi cerşetor, Richard al III-lea, Faust. La Illah lila Allah. Nu există alt Dumnezeu, în afară de Dumnezeu unicul.

— Şi Omar, Selim? Ce s-a ales de nefericitul Omar?

— Pierdut şi el. Rătăcit în oceanul de dune, nu a mai ajuns niciodată acolo unde voia să ajungă.

— Dar chipurile din jurul tău sunt necunoscute, Selim.

Unde sunt oamenii cu care porniseşi din Alexandria?

Selim aşteptă răbdător ca dromaderul pe cocoaşa căruia se menţinea în echilibru să-şi reia mersul legănat. Mă salută ducând mâna dreaptă la frunte şi la inimă.

— Oamenii sunt ca firele de nisip. Prea mărunţi, prea lipsiţi de importanţă. Trebuie un pumn de nisip ca să însemne ceva.

Ştiu şi eu ce s-a ales de oamenii aceia? Singurul lucru care are însemnătate e caravana.

Selim se pierdu dincolo de dune. Rămâneam, în urma lui, ca să-i aşteptăm pe ceilalţi, pe cei care ne aduceau moartea, sau care veneau să şi-o găsească pe a lor. Deşi aşteptaserăm mereu zile şi nopţi, părea că aşteptarea e de abia la început.

În cele din urmă se apropiau tancuri, camioane, oameni. Dar când soarele îşi schimba poziţia, ei dispăreau.

— Feldmareşalul Rommel ne transmite salutări, spuse Portta urmărind, cu palma streaşină, un avion de observaţie care evolua la foarte mare înălţime.

Ieşi din tranşee, abandonând puşca mitralieră, casca, raniţa şi începu să strige, agitându-şi braţele. Am încercat zadarnic să-l aducem înapoi.

— Lăsaţi-l în pace, zise Moşul. A trecut prea multă vreme de când nu i-a mai şuierat un glonţ pe la ureche.

— Cât mai e până la masa de prânz? Întrebă Mărunţelul.